

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பெரிய திருமொழியில்,

எட்டாம்பத்து—முதல் திருமொழி,
சிலையிலங்குபொன்னாழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

உரையவதாரிகை:—சீழ்த்திருமொழியில், எம்பெருமான் தன்னுடைய படி
களை யெல்லாம் ஆழ்வார்க்கு விளங்கக் காட்டிக்கொடுக்க, இனிய பாசுரங்களாலே
வாயாரப்பேசி யதுபவித்தார்; இப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனோடே ஸம்சுலேஷிக்க
வேணுமென்று ஆசைகளூர்ந்தது; ஆசைப்பட்டபடியே பாற்றய ஸம்சுலேஷம்
கிடைக்கப்பெறுமையாலே தளர்ந்து தம் நிலைமைமாறிப் பிராட்டிதசையை
படைந்து அதுதன்னிலும் தன்வாயாலே பேசமாட்டாதே திருத்தாயார்வாயாலே
பேசவேண்டுமென்படியான நிலைமை நேர்ந்தமை இத்திருமொழியில் வெளியா
கின்றது.

பாகாலநாயகியாகிய பெண்மகள் பலவற்றையும் சொல்லி வாய்வெருவுகிற
படியைக் கண்ட திருத்தாயார் 'இப்போது இவளுடைய பேச்சுக்களின் ஸர்ச்சி
வேசத்தை ஆராயுமளவில் இவள் பாத்வத்திலே ஈடுபட்டிருக்கமாட்டாள்;
விபவாவதாரங்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கமாட்டாள்; வ்யூஹரூபத்தையாகிலும்
அந்தர்யாமித்வத்தையாகிலும் சிந்தித்திருக்கவேமாட்டாள்; அர்ச்சாவதாரங்
களில் வைத்துக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானளவில்தான் ஈடு
பட்டவளா யிருக்கவேணும்; இல்லையாகில் இப்படிப்பட்ட வாய்வெருவுதல்
இவளுக்குண்டாகப்பெறுது' என்று நெஞ்சிற்கொண்டு,—வினவவந்தவர்களை
நோக்கி 'இப்பெண்பிள்ளையின் பேச்சுக்கள் இங்ஙனையிருக்கையாலே இவள்
கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டவளா யிருக்கவேணும்'பாலே' என்று சொல்லு
கிற அடைவாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்படுகிறது.

பெண்மகளின் நிலைமையைக்கண்ட திருத்தாயார் 'இவள் கண்ணபுரத்தம்
மானைக் கண்டாளாகவேணும்' என்று தெரிந்துகொண்டது எங்ஙனே? என்கிற
சங்கை நீங்குமாறு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதீஹ்ய
அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது காணீர்;—

“ராஜேந்தர-சோழனிலே ஒரு ப்ராஹ்மணன்மகன் புத்த (வஹு) ரோடே ஸம்பாதாயமுண்டாய்ப் பூணூலையும் குடுமியையும் அறுத்துப் பொகட்டான் ; கூரத்தாழ்வான் அங்கே நடந்தவளவிலே சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களைத் தரித்துக் கொண்டுவந்து புருந்தான் ; பிதாவானவன் ‘கூரத்தாழ்வானைச் சந்தித் தாயோ?’ என்று கேட்டான். பறம்புள்ளார் ‘நீ இதறிந்தபடி. எங்கனே?’ என்று கேட்க, ‘ஆழ்வான் ஸந்திதியில் தமோலிஹிதரும் ஸத்வஸ்தராவர் கள் காண்’ என்றான்” என்று.

(அதாவது—) ராஜேந்தர-சோழனென்னுமுரிலே ஒரு ப்ராஹ்மணகுமாரன் பெளத்தருடைய ஸஹவாஸத்தாலே மதிகெட்டுத் தன்பூணூலை அறுத்தெறிந்தும் குடுமியைச் சிகைத்தொழித்தும் ஸ்ராத்பனாப்த் திரிந்துகொண்டிருந்தான் ; இப் படி ஈடுருக்கையில் ஒருநாள் அவ்வூர்க்குக் கூரத்தாழ்வான் எழுந்தருளினார். அந்த ப்ராஹ்மணகுமாரனுக்கு ஆழ்வான் ஏதாவது ஒலிதோபதேசம் செய்தருளினரோ இல்லையோ தெரியாது ; ஆழ்வான் அவ்வூர்க்கு எழுந்தருளினவளவே தெரியும். அவன் அப்போதே முன்போல ப்ராஹ்மண லக்ஷணங்களுடன் வீட்டுக்குவந்து சேர்ந்தான் ; அவனைக்கண்ட அவனது தகப்பனார் ‘பிள்ளாய்! கூரத்தாழ்வானோடு சந்திக்கப்பெற்றாயோ?’ என்று கேட்க, அங்கிருந்த சிலர் இதைக்கேட்டு, உண்மை யில் ஆழ்வானுடைய அருளாலேயே இவன் திருந்தினான் என்பதை அவர்கள் மாத்திரம் நன்கு அறிந்தவர்களாகையாலே இந்த மருமத்தை இவர் எங்கனே தெரிந்துகொண்டார் என விபந்து ‘நீர் இதை எப்படி தெரிந்துகொண்டார்?’ என்று கேட்க, ‘ஆழ்வானுடைய ஸந்திதாரத்தில் தாமஸர்களும் ஸாத்விகர்களாய்த் திருந்துவது வழக்கமன்றோ? நெடுநாளாகத் தாமஸனாய்க் கெட்டுப்போனவிவன் இன்று ஸாத்விகபுத்தியுண்டாகித் திருந்தினனென்றால் ஆழ்வானோடே இவன் ஸந்தித்திருக்கவேணும் என்று தோன்றிற்று’ என்றாராம் அவனது தகப்பனார்.

அதுபோல, இத்தனைநாளாயில்லாமல் இன்று விலக்ஷணமாகவுண்டான இப் பெண்பிள்ளையின் நிலைமையைக்கண்டால் இவன் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெரு மாணிக் காணப்பெற்றவளாயிருத்தல் வேண்டும் ; அப்பெருமானுக்கே இப்பாடு படுத்தவல்ல சக்தியுண்டு—என்று பாகாலநாயகியின் திருத்தாயார் அறுதிரிட்ட டன ரென்கை.

இதனால், திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யமும் ஆழ்வாருடைய இப்போதையநிலைமையின் வைலக்ஷண்யமும் தெரிவிக்கப்பட்ட வாரும்.

சிலையிலங்கு பொன்னாழி திண்படை தண்டொண்சங்க மென்கின்றளால் *
மலையிலங்கு தோளநான்கே மற்றவனுக்கெற்றேகா ணென்கின்றளால் *
முலையிலங்கு பூம்பயலை முன்போடவன்போடி யிருக்கின்றளால் *
கலையிலங்கு மொழியாளர் கண்ணபுரத்தம்மாணிக் கண்டாள்கொலோ ?

(எனது பெண்பிள்ளையானவன்)
 சிலை 'சார்வதில்' (என்றும்)
 இலங்கு பொன் ஆழி { 'விளங்குகின்றதும்
 விரும்பத்தக்கதுமான
 திருவாழி' (என்றும்)
 திண்படை { 'வலிமைபொருத்திய
 உட்படை' (என்றும்)
 தண்டு 'கதை' (என்றும்)
 ஒன் சங்கம் { 'அழகிய சங்கு' என்றும்
 என்கின்றான் { 'சொல்லா சின்றுன்,
 ஆல் இஃது என்கோ!
 மற்ற இன்னமும்
 அவனுக்கு 'அப்பெருமானுக்கு
 மலை இலங்கு

எற்றே காண் { உப்படி அழகாயிருக்கின்றன
 பார்'
 என்கின்றான் என்று சொல்லுகின்றான்;
 முலை இலங்கு முலையில் விளங்குகின்ற
 பூ பயலை அழகிய பசலைநிறமானது
 முன்பு துட முன்னேசென்று வழிகாட்ட
 அன்பு ஓடி { அன்பு பின்செல்லப்
 இருக்கின்றான் { பெற்றிருக்கின்றான்;
 சிலை இலங்கு { சாஸ்தாப்பயிற்சி விளங்கு
 மொழி ஆன { கின்ற வாய்ப்பேச்சைச்
 யுடையவர்கள் வாழ்கிற
 கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்தி லெழும்
 தருளியிருக்கிற
 அம்மாளை செளரிப்பெருமானை
 கண்டான் } ஸேவிக்கப்பெற்றானோ!

என் தோளே { எங்கு திருத்தோள்களும் | இவனுக்கு எப்படி உண்டாகும்!.)

* * *—தன் பெண்மகள் சொன்னவார்த்தைகள் தனக்கு மிகவும் ரஸித்
 திருந்தபடியாலே அவற்றைத் தன்வாயாலும் பேசியதுபவிக்கிறாள் திருத்தாய்.
 என்மகனானவன் எம்பெருமானுடைய திவ்யபூஷணங்களைக் கண்டுகந்து
 அவற்றைக் கிண்குள் ; சிலை என்கிறாள் ; இலங்கு பொன்னாழி என்
 கிறாள் ; திண்படை என்கிறாள் ; தண்டு என்கிறாள் ; சங்கு என்கிறாள் ; அவ
 னுக்கு மலைபோன்ற நான்கு திருத்தோள்களுண்டு என்கிறாள் ; அவற்றின்
 அழகை என் சொல்வேனென்கிறாள் ; நாயகன் விஷயத்தில் அன்பு உண்டான
 பின்பு முலையிற் பசலைநிறம் தோன்றுவது இயல்பு ; இவள் அங்கனன்றித்
 முந்துற முன்னம் பசலைநிறமுண்டாகவும் பின்பு அன்புகிளையவும் பெற்றி
 கின்றாள் ; இப்படிப்பட்ட இவளது தன்மைபை கோக்குமளவில் இவள் கண்
 புரத் தெம்பெருமானைக் கண்டவளாயிருக்கவேணும்போலே—

முதலடியில் எம்பெருமானுடைய பஞ்சாயுதங்கள் கூறப்பட
 சங்கு 'சக்கரம்' தில் வான் தண்டு என்பவை எம்பெருமானு
 யிருப்பதுதவிர ஆபரணங்களாகவு மிருக்கும். எம்பெருமானைக்
 நிரஸகம் பண்ணுகித்துக்கொள்ள விரும்புமவர்களே அவற்றை ஆயுதங்கள்
 அதுவந்திப்பார்கள் ; அவனைக்கொண்டு ஒருகாரியங் கொள்ளுகையின்றியே
 னுக்குப் பல்லாண்டுபாடுகையே புருஷார்த்தமா யிருக்குமாழ்வார் அவற்றை
 ஆபரணமாகவே அதுவந்திப்பரென்க.

இலங்குபொன்னாழி—மேகத்திலே மின்னல் மின்னினாற்போலே கரிய திரு
 மேனிக்குப் பாபாகமாய்க் கொண்டு விளங்காநின்ற திருவாழியென்கை. " திண்
 படை " என்றது நந்தகமென்னும் வாட்படையைச் சொன்னபடி. படை—ஆயுதக்

கட்டுப் பொ னப்பெயரும் வாளுக்குச் சிறப்புப் பெயருமாம். தண்டு-கொளமோதகி யென்னும் மறை. ஒண்சங்கம்=1. “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ, திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ? மருப்பொசித்த மாதவன் றன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும், விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழி வெண்சங்கே!” என்றும், 2. “உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே” என்றும் பேசப்படி யான சிறப்புவாய்ந்த சங்கு என்றபடி.

இரண்டாமடியில், எற்றேகாண்—ஆச்சரியக் தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. இது மகள்வார்த்தையைத் தாய் அதுவதிக்கிறதாகவுமாம்; அன்றி, மகள் வார்த்தைக்கு ஆச்சரியப்பட்டுத் தாய் சொல்லுகிறதாகவுமாம். தாய்வார்த்தை யாகக்கொள்ளில் ‘என்னென்றால்’ என்றதற்குப் பிறகு ‘எற்றேகாண்’ என்றதை யோஜித்துக் கொள்ளவேணும்.

முலையிலங்கு பூம் பயலை முன்போட அன்போடியிருக்கின்றாள் = நாயகனைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் முலைத்தடத்தில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு ‘பசலை’ என்றும் பயலை என்றும் சொல்லப்படும்; அதாவது தேமல் போன்ற வைவர் னரியம். முதலில் நாயகனிடத்து அன்பு உண்டாகி, அதனால் கலவி நேர்ந்து, கலவிக்குப் பின்பு பிரிவு வந்தே தீருமாதலால் அப்பிரிவினால் பயலை உண்டாக வேண்டியது முறைமையாயிருக்க, பயலை முன்பு ஓடவும் பிறகு அன்பு ஓடவும் பெற்றதாக இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதே, இஃது என்னென்னில்; இதற்கு இரண்டு வகையாக ஸமாதானம் கூறலாம்; தாய் மகளை நோக்கும்போது முன் னம் முலையிலங்கு பூம் பயலையைக் கண்டாள்; பிறகு எம்பெருமானிடத்தில் அவளுக்குண்டான அன்பை அறிந்தாள்; ஆகையாலே, தான் கண்ட காமப் படியே பேசுகிறாள் என்பது ஒன்று. மற்ற விஷயங்களைப்பேசலல்லாமல் பக வத் விஷயம் விலக்ஷணமாகையாலே, அவ்விஷயத்திலுண்டாகும் அன்பின் காரிய மும் விலக்ஷணமாயிருக்கு மாதலால் முன்னம் பயலை நிறத்தைபுண்டாக்கிப் பின்பு அன்பை புண்டாக்கிற்று என்று ஒருவகை அதிகயோக்தியாகச் சொல்லப்படு கிறது என்பது மற்றொன்று. 3. “முந்நிவானம் மறை பொழிய முவாவுருவின் மறையாளர், அத்தி முன்று மஹேலோம்பும்” என்றாப்போலே கொள்க.

ஆக இப்படிப்பட்ட இவளது நிலைமைகளை நோக்குங்கால் இவள் கண்ண புரத்தம்மாளைக் கண்டாளாக வேணுமென்று சுற்றடியால் தலைக்கட்டுகிறபடி. கலையிலங்கு மொழியாடல் = திருக்கண்ணபுரத்திலுள்ளாருடைய வெறும் வாய்ப் பேச்சுக்களிலும் சாஸ்தரம் விளங்குமாம்; அதாவது—அவர்கள் சாஸ்தர விஷய மாகப் பேசுகையன்றியே ‘உண்ண உடுக்க’ என்று உலக வார்த்தைகள் பேசி னாலும் அவற்றிலும் அவர்களுடைய பாண்டித்தியம் கண்டுகொள்ளலா யிருக்கு

மென்னை. அறிவு நிரம்பியிருப்பார் எது பேசினாலும் சாஸ்தார்த்தங்கள் பெருகுமிதே. (சு)

செருவரைமுன் ஞானத்த சிலையன்றோ கைத்தலத்த தேன்கின்றாளால் *
பொருவரைமுன் போர்தோலைத்த பொன்னுழி மற்றொருகையென்கின்றாளால் *
ஒருவரையும் நின்றோப்பா ரோப்பிலாவென்னப்பா ! வென்கின்றாளால் *
தருவரைபோல் நின்றானைக் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ ? (உ)

முன் முன்னம்
செருவரை போர்வீரர்களை
ஞான சிவமாயக
அறத்த தொலைத்த
சிலையன்றோ சார்ங்க வில்லன்றோ
கைத்தலத்தது திருக்கையிலுள்ளது
என்கின்றான் என்று சொல்லுகிறான்;
மற்றொருகை மற்றொரு திருக்கையிலே,
முன் முன்பொருகை
பொருவரை { (நிறகோடு கடிக்) போர்
செய்த மலைகளை
போர் புத்தத்தில்
தொலைத்த பங்கமடைவித்த

பொன் ஆழி { அழகிய திருச்சக்கரம்
(உள்ளது)
என்கின்றான் ஆல்—;
ஒப்பு ஒத்திருக்கும் விஷயத்தில்
சின் ஒப்பார் { உன்னோடொத்தவர்கள்
ஒருவரையும் { ஒருவருமில்லாதிருக்கப்
பெற்ற
என் அப்பா என் நாயனே!
என்கின்றான் ஆல்—;
தருவரை { அஞ்சனமலைபோல்
போல் { சிறப்பவனான
நின்றானே
கண்ணபுரத்த அம்மானை கண்டான்
கொலோ—

* * *—[செருவரையித்யாதி.] ஆசைப்பட்டாரை உகந்து அணைப்பதே எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவமாயிருக்கவும் மிக்க ஆசை கொண்டாராகின்றநம்மை இப்படி அவன் உபேஷித்திருப்பதற்கு என்ன ஹேது ? தன் காதலியான மைதினியைப் பிரிந்திருக்கையில் கலவிக்கு விரோதியாயிருந்தவற்றை யொழித்து அவளை அணைந்து கொண்டவனன்றோ அவன் ; அப்படியே நம்முடைய கலவிக்கும் ஏதாவது விரோதியுண்டாகில் அதனைத் தொலைத்து வந்து அணைவதற் குறுப்பான உபகாரணம் அவனிடம் இல்லையோ ? எத்தனை போர்வீரர்கள் எதி ரிட்டாலும் அழிக்கவல்ல சார்ங்கவில் கைத்தலத்திலுண்டே ; இது கொண்டு முன்னே பல விரோதிகளையும் தொலைத்திருக்கவில்லையோ ? அப்படியிருக்க இப்போது வாளாயிருப்பதற்கு என் காரணம் என்கிறான்.

செருவர்—செருச் செய்பவர் ; (செரு—யுத்தம்.) ஐசுமத்த—‘ஆஜி’ என் னும் வட சொல் ‘ஆசு’ எனத் திரிந்ததென்று கொண்டால் யுத்த மென்று பொருள் ; யுத்தத்திலே செருவரை யறுத்த சிலை என்க. அன்றியே, ‘சூஸா’ என்னும் வட சொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டால் ‘விரைவாக’ என்று பொருள்.

பண்டு திருக்கண்ணபுரத்து அரையொருவர் விரோதிவர்க்கங்களால் தாம் நோவுபட நேர்ந்த காலத்து சௌரிராஜன் திருமுன்பே சென்று “செருவரை

1004 பெரிய திருமொழி ௮-பத்து. ௧-திரு சிலையிலங்குபொன்னாழி.

முன்னாசுறுத்த சிலையன்றோ கைத்தலத்தது” என்று தாளத்தட்டி விண்ணப்பம் செய்ய, பெருமாள் திருவுள்ள முவந்தருளி அரையரை நோக்கி ‘ஓய்! நீர் அஞ்ச வேண்டா; ஒரு ஷணத்திலே விரோதிகளை முடிக்கிறோம்’ என்று அருளிச் செய்து அப்படியே தலைக்கட்டினாரென்று வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்ய மருளிச்செய்வர்.

பொருவரை முன் போர் தொலைத்த பொன்னாழி மற்றொருகை யென்கின் றுள்—முன்சொன்ன சிலையிற் காட்டிலும் பராக்ரமம் மிக்க திருவாழியாழ்வான் மற்றொரு திருக்கையிலே வீற்றிருக்கவும் நம்முடைய கலவிக்கு உண்டான விரோதிவர்க்கம் தொலைபுமாறு திருவுள்ளம் பற்றவில்லையே அவர் என்கிறாள்: முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் சிறகெழுந்து பறந்து ஆங்காங்கு வீழ்ந்து பல விடங்களிலும் நாசத்தை புண்டு பண்ணு நிற்கையில் எம்பெருமான் உபேந்தர மூர்த்தியாய் வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே திருவாழியைக் கொண்டு அம்மலை களின் இறகுகளை அறுத்தொழித்ததாக வரலாறு அறிக. ஸாதர்சன சதகத்தில் “பாசூபாசூபதொகா” (27) என்ற ச்லோகத்தில் “சூதலமராமமலுடி டாநா” என்றது காண்க. (அவ்விடத்து உரையில் பாமுரைத்த விசேஷங்களுங் காண்க.)

‘பொருவரை முன்போர் தொலைத்த’ என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருளுரைப்பர்; ‘வரை’ என்பதை உவமையாகுபெயராகக் கொண்டு, மலை போன்ற பாளை (அதாவது) கம்ஸனுடைய குவலயாபிடமென்னும் மதயாளை, அதைத் தொலைத்த என்று. இப்பொருளில் ‘பொன்னாழி’ என்றது அறுகாழி மோதிரத்தை என்பர்.

ஒருவரையும் நின்னொப்பா ரோப்பிலா லென்னப்பா என்கின்றாள்—திரு விண்ணகரப்பன் திருநாமம் ‘ஒப்பினியப்பன்’ என்பது; “மின்னப் பொன் மதிள்கூழ் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தவப்பன், தன்னொப்பா ரில்லப்பன்” என்றார் திருவாய்மொழியில்; அப்பெருமானே இங்கு விளிக்கப்படுகிற நென்ன லாம். இங்ஙனே கொள்வதற்கு ஒரு பொருத்த முண்டு; பெரிய திருமடலில் “தாமரைமேல் மின்னிடையான் நாயகனை விண்ணகருட் பொன்மலையை” என்றும் “கண்புரத்துப் பொன்மலைபோல் கின்றவன்” என்றும் திருவிண்ண கரப்பனையும் திருக்கண்ண புரத்தம்மாளைப் பொன்மலைவாகப் பேசின ஒற்றுமை நயம் உண்டிறே. (உ)

துன்னுமா மணிமுடிமேல் துழாயலங்கல் தோன்றுமாலென்கின்றாளால் *
மின்னுமா மணிமகரகுண்டலங்கள் வில்விக்மென்கின்றாளால் *
பொன்னின்மா மணியார மணியாகத்திலங்குமா லென்கின்றாளால் *
கன்னிமா மதிள்புடைகூழ் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள் கோலோ? (௩)

தன்னு நெருங்கியிருக்கின்ற
மா மணி { சிறந்த ரத்னங்களிழைக்கப்
பெற்ற
முடி மேல் கிடத்தின் மீது
துழாய் அலங்கல் } திருத்துழாய் மாலை
தோன்றும் ஆல் { விளங்குகின்றதே! என்ற
என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
மின்னு ஜ்வலிக்கின்ற
மா மணி சிறந்த மணிகளமுத்தின
மகர குண்டலங்கள் } மகரக் குழைகள்

வில் வீசும் { ஒளிவீசுகின்றன என்ற
என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
பொன்னின் { பொன்னு செய்யப்பட்ட
மா மணி ஆரம் } டதும் சிறந்த ரத்னங்க
ளமுத்தப்பட்டதுமான
அணி ஆகத்த அழகிய திருமார்பிலே
இலங்கும் ஆல் { விளங்குகின்றதே! என்ற
என்கின்றான் } சொல்லுகிறானே!;
கன்னி { அழிவில்லாத பெரிய
மா மதின் } மதிக்கனாலே
புகடும் காற்புறமும் குழப்பட்ட
கண்ணபுரத்த, அம்மானை கண்டான்
கொலோ—.

* * *—துன்னுமா மணிமுடிமேல் துழாயலங்கல் தோன்றுமா லென்கின்
ருளால்—‘பெண்ணே! உனக்கு அடக்கம் வேண்டும்; இங்கனே வாய்வெருவு
தல் தகாது’ என்று தாயாகிய இவள் ஹிதம் சொன்னால் அதற்கு மகள் இங்
கனே சொல்லுகிறாளாம்—எம்பெருமான் திருமுடிமேல் அணிந்து கொண்டிருக்
கிற திருத்துழாய் மாலைபானது என்னெஞ்சைக் கவர்ந்து என் கண்முன்னே
தோன்றுகின்றதே!, உங்களுடைய வார்த்தை பொன்றும் என் செவியில் விழு
கின்றன வில்லையே! என்கிற நென்றபடி. ‘திருத்துழாய்மாலை சேஷித்வஸூசக
மாதலால், எம்பெருமானுடைய சேஷித்வத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிற நான் இனி
உங்களுக்கு சேஷப்பட்டிருக்க முடியுமே என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டதாம்.

மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்கள் வில்வீசு மென்கின்றாளால்—திருத்
துழாய் மாலையிற் படிந்திருந்த நெஞ்சை மகரக் குழைகள் தம்மிடத்து இழுத்துக்
கொண்டனபோலும். திருமுகமண்டல சோபைக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்துக்
காட்டுவன போன்றிருக்கின்றதாம் மணிமகர குண்டலங்கள்: அவை, வில் வீசும்—
திருமேனி யடங்கலும் முட்டாக்கிடும்படி தன் ஒளியைப் பரவச் செய்கின்றன
வென்கை. சுருமீர் வடிவாகச் செய்யப்படும் காதணிக்கு ‘மகரக்குழை’ என்று
பெயர். மகரம்—வடசொல்.

பொன்னின் மாமணியாரம் அணியாகத் திலங்குமா லென்கின்றாளால்—
ஒரு ஆபரணமும் வேண்டாதே வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்
படியான திருமார்பிலே அவ்வழகுக்கு மேலே ஸ்ரீகௌஸ்துபமணியும் முத்து
மாலையும் விளங்காவின்றது என்கிறான். ‘பொன்னின் மாமணியாரம்’ என்றதை
உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டால் பொன்னின் மாமணியும் ஆரமும் என்று
பொருள்படும்.

‘கன்னிமா மதிள் புடைகுழ’ என்ற விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த பாம போக்யமான ஸ்ரீ ஸூக்தியைக் காண்மின்:— “சேமித்து வைத்த வஸ்துவை இவள் ஒருத்தியுமே அறிந்து கொண்டாள் போலேயிருந்தது” என்று. அதாவது—உள்ளுள்ள எம்பெருமானுடைய சீர்மைக்குத் தகுதியாய் அரணியிருக்கின்ற திருமதினால் சேம்க்கப்பட்டு உள்ளே யுறைகின்ற பிராணை என்மகள் எப்படியோ கண்டு கொண்டாளை! என வியந்த வாறு. (க.)

தாராயதண்ணேப வண்ணேழுத வரைமார்ப் னென்கின்றாளால் *
போராணைக் கொம்பொசித்த புட்பாகனென்னம்மா னென்கின்றாளால் *
ஆரானுங்காண்மின்கள் அம்பவளம் வாயவனுக் கென்கின்றாளால் *
கார்வானம் நின்றதிரும் கண்ணபுரத்தம்மாணைக் கண்டாள்கொலோ? (ச)

தார் ஆய தண் { மாலையாகிய குளிர்ந்த
தளபம் { திருத்துழாயிலுள்ள
வண்டு வண்டுகளாலே
உழுத { (தேனும் கண்ணமும்
கொண்டு) சேற
செய்யப்பட்ட
வரை மார்பன் { மலைபோன்ற திருமார்பை
புடையவன்
என்கின்றான் ஆல்—;
போர் ஆணை { போர்புரிய நின்ற
(சம்னைது) யானையி
னுடைய
கொம்பு { தந்தங்களை முறித்தொழித்த
ஒசித்த
புள் பாகன் கருடவாஹனன்

என் அம்மான் எனக்கு ஸ்வாமி
என்கின்றான் ஆல்—;
ஆரானும் யாரானும்
காண்மின்கள் பாருங்கள்,
அவனுக்கு அப்பெருமானுடைய
வாய் திருவதரமானது
அம் பவளம் அழியெபவளம்போற்சிவந்தது
என்கின்றான் ஆல்—;
கார் வானம் கறுத்தமேகம்
நின்ற { நிலவின்ற கோலிக்கப்
அதிரும் { பெற்ற
கண்ணபுரத்த, அம்மாணை கண்டாள்
கொலோ—.

* * *—இவள் தான் அணைய ஆசைப்பட்ட திருமார்பின் படியைப்பேசு பவளாய், பூத்துத் தழைத்துச் செவ்வியை புடைத்தாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையிலே படிந்த வண்டுகள் அத்திருத்துழாயின் மது வெள்ளம் வண்டவிட்டுக் கிடக்கின்ற திருமார்பிலே உழுகின்றன என்கின்றான். தன் முலை களைக்கொண்டுபோய் அத்திருமார்பிலே நடலாம்படி சேறுசெய்திருக்கின்றதென் கிறான். அந்தோ! நான் புரளவேண்டிய மார்பிலே வண்டுகள் புரளுகின்றனவே; அனல்வ பண்ணின் ஸூகருதம் என்னோ? நான் பண்ணின் பாவம் என்னோ? என்கிறான்.

கம்ஸனால் தன்னைக்கொல்லுமாறு மதமுட்டி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீட மென்னும் யானையைக் கொப்பொசித்துக் கொன்றுழித்த சிறுச்சேவகத்தையும் பெரிய திருவடியின் முதுகிலே வீற்றிருக்குமிருப்பையும் காட்டி என்னை அகப் படுத்திக் கொண்டவனென்கின்றான்.

‘நங்காய்! இறுக்கியான நீ இங்ஙனே சொல்லிக்கொண்டிருப்பது தகுதியன்று; நாண்மடமச்சங்கெட்டு வாய்விடுவதைத் தவிரவேண்டும்’ என்று ஹிதமுரைக்கத் தொடங்கினால், ‘ஆரானுங் காண்பின்கள் அம்பவளம்வாய் அவனுக்கு’ என்கின்றாள்; ‘ஹிதஞ்சொல்லி விலக்கப்பார்கிற நீங்களே பாருங்கள்; அப்பெருமானுக்கு அழகிய பலளம் போன்றிருந்துள்ள திருவதார்த்தை ஒருகால் ஸேவித்துப் பாருங்கள்; அது கண்டார்க்கு விட்டுப்போகலாயிருந்ததோ?’ என்கிறாள்.

ஆக இப்படிப்பட்ட இவளது நிலைமையை நோக்குங்கால், எப்போதும் வர்ஷாகாலமாய் ஆகாசம் அதிராவின்ற திருக்கண்ணபுரத்துப் பெருமானை இவள் காணப்பெற்றாளாகவேணும். (ச)

அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும் பங்கயமே யென்கின்றாளால் *
முடித்தலமும் பொற்பூணு மென்னெஞ்சத்துள்ளகலா தென்கின்றாளால் *
வடித்தலமும் மலரவளோ வரையாகத்துள்ளிருப்பா ளென்கின்றாளால் *
கடிக்கமலம் கள்ளுக்குக்கும் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கொலோ?(ரு)

அடித்தலமும் திருவடிகளும்
தாமரையே தாமரைப் பூவே;
அம்மைகளும் அழகிய திருக்கைகளும்
பங்கயமே தாமரைப் பூவே;

என்கின்றாள் ஆல்—;

முடித்தலமும் கிரீடமும்
பொன் பூணும் { (அதிலிழைத்த)
திருவாபரணமும்

என் கெஞ்சத்துள் { என் மனத்தையிட்டுப்
அகலாது பிரியாத

என்கின்றாள் ஆல்—;

வடி உன்மை பொருந்திய

தட பெரிய
கண் கண்களை புடையனான
மலரவளோ { பங்கயச் செவ்வியான
பெரியபிராட்டியாரோ
வென்னில்
உரை ஆகத்துள் { மலைபோன்ற திருமாப்பி
இருப்பான் விருக்கின்றென்று
என்கின்றாள் சொல்லுகிருள்;
கடி கமலம் { பரிமளமுள்ள தாமரைப்
பூக்கள்
கண் உருக்கும் தேனைப் பொழியப்பெற்ற
கண்ணபுரத்த, அம்மானை கண்டான்
கொலோ—

• • • —‘நங்காய்! எவ்வளவு நன்மை சொன்னாலும் கேட்கின்றிலையே!, திடீரென்று நீ இப்படி மாறுபடுவதற்குக் காரணமென்’? என்று கேட்டால், அதற்கு ஒரு மறுமொழியுங் கூறுதே, ‘அப்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஸாக்ஷாத் தாமரைப்பூவே; திருக்கைகளும் தாமரைப்பூவே’ என்கிறாள்; ‘இப்படியும் ஒரு வார்த்தையுண்டோ? நான் ஒன்று கேட்டால் நீ ஒன்று சொல்லுகின்றனையே; உனக்கு ஏதேனும் உந்மாதமோ?’ என்றால், அப்பெருமானுடைய திருவடிகளையும் அது தன்னிற் சாத்தின திருவாபரணமும் என்னெஞ்சை விட்டுப் பேர்ந்து போனாலன்றோ உங்கள் வார்த்தை என்னென்று நிலை பதியும் என்கிறாள்.

புருஷாகாச பூதையான பிராட்டி * அகலவில்லை னிறையுமென்று திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணு நீன்றாள்; இந்த நிலையிலும் நான் இழக்கலாமோ

1008 பெரிய திருமொழி 4-பத்து. க-திரு சிலையிலங்குபோன்றாழி.

வென்கிறான். பிராட்டி மேல்விழுந்து கித்யாறுபவம் பண்ணும்படியான பரம
ரஸிகனன்றோ அவன் ; அவனையோ நான் இழந்திருப்பது என்கிறாளென்னவு
மாம். (சு)

பேராயிரமுடைய பேராளன் பேராள னென்கின்றாளால் *
ஏரார் கனமகர குண்டலத்த னெண்ணோள னென்கின்றாளால் *
நீரார் மழைமுகிலே நீள்வரையேயொக்குமா லென்கின்றாளால் *
காரார் வயலமரும் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ ? (சு)

ஆயிரம் பேர் { ஆயிரம் திருநாமங்களை உடைய { உடைய	என்கின்றான் ஆல்—;
பேர் ஆனன் { மஹாநாபாவனென்று பேர் ஆனன் { பலகாலும் என்கின்றான் { சொல்லுகின்றான் ;	நீர் ஆர் { நீர் சிறைத்த மழை முகிலே { கார்காலத்து மேகத்தையும் நீள் வரையே { பெரிய மலையையும் ஒக்கும் { ஒத்திருப்பன் என்கின்றான் ஆல்—;
வர் ஆர் { அழகுபொருந்திய கனம் { கனகத்தினால் செய்யப்பட்ட	கார் ஆர் வயல் { கருமை மிக்க கழனிகள் அமரும் { அமர்ந்திருக்கப் பெற்ற கண்ணபுரத்த, அம்மாளை கண்டான் கொலோ—.
மகர குண்ட { மரக்குழைகளை லத்தன் { உடையவன், என் { எட்டு புணங்களை தோளன் { உடையவன்	

* * *—வாயாரச் சொல்வதற்குப் பாக்கான ஆயிரம் திருநாமங்களை உடைய
பெரியோன், பெரியோன் என்று பலகாலும் சொல்லுகின்றான்; அவனை ரசித்
தான் இவனை ரசித்தானென்று அவன் பெற்றிருக்குந் திருநாமங்கள் பல்லாயிர
முண்டு; அப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடைமையினால் மிகப் பெரியோனென்று
தன்னை மதித்திருக்கிறானவன்; என்னொருத்தியைக் கைவிட்டதனால் அந்தப்
பெருமை யெல்லாம் இல்லையாய்விடப்போகிறதே! என்ற கருத்துப்போலும்
பரகால நாயகிக்கு.

நம்மை அவன் உபேஷித்து விட்டாலும் அவனுடைய வடிவழகு அவனை
நாம் மறந்து பிழைக்க வொட்டுகின்றதில்லையே; மகரகுண்டலங்கள் தளதள
வென்று ஒளிமல்கப் பெற்ற திருத்தோள்களினழகை என் சொல்வே னென்
கிறான்.

மகரகுண்டலம் முதலிய திருவாபரணங்கள் இருக்கவுமாம், இல்லை யாகவு
மாம்; அவையில்கையே யாகிலும் வெறும் புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்
படியான திருமேனியின் அழகை என்ன சொல்லுவேன் !; 'நீர் கொண்டெழுந்த
கான் மேகமோ இது, அன்றிப் பச்சை மலையோ' என்று விதர்க்கிக்கலாம்
படியன்றோ திருமேனியிருப்பது! என்கிறான். ஆக 'இப்படியெல்லாம் இவள்
சொல்லுகையாலே திருக்கண்ணபுரத்தம்மாளை அவள் காணப்பெற்றவளாயிருக்க
வேணுமென்கை.

ஈற்றடியில் "வயல் மருவும்" என்று சிலர்க்குப் பாடமாம். (சு)

செவ்வரத்தவடிவையாடை யதன்மேலோர் சிவனிகைக்கச் சென்கின்றாளால் *
அவ்வரத்தவடியினையு மங்கைகளும் பங்கயமே யென்கின்றாளால் *
மைவளர்க்கும் மணியுருவம் மரதகமோ மழைமுகிலோ வென்கின்றாளால் *
கைவளர்க்குமழலாளர் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கோலோ? (எ)

செம் செவ்வரத்தாய்
வரத்த சிறந்ததாக
உடை உடுக்கப்பட்ட
ஆடை பீதாம்பரம் (என்றும்)
அதன் மேல் அந்தப் பீதாம்பரத்தின்மேல்
ஒர் ஒப்பற்ற
சிவனிகைக் கச்ச { சிவனிகைக்கச்ச (சாத்தப்பட்ட
என்கின்றான் { டிருக்கிறது) என்றும்
சொல்லுகிறான்;
அவ்வரத்த அப்படிப்பட்ட சிறந்த
அடிநிலையும் { உபயபாதங்களும்
அம் கைகளும் அழகிய திருக்கைகளும்
பங்கயமே { தாமரைப்பூவே என்று
என்கின்றான் { சொல்லுகிறான்;

மைவளர்க்கும் { நீலநிறத்தை மிகுதியாகத்
மணி உருவம் { தோற்றுவிக்கின்ற நீல
மணிபோன்ற திருமேனி
மரதகமோ மரதகமணியோ,
(அன்றி),
மழைமுகிலோ காளமேகமோ
என்கின்றான் ஆல்—;
கைவளர்க்கும் { தமது கைகளால் ஒம்பப்
படுகின்ற அக்கியை
அழல் ஆளர் { புடையாரான அந்தணர்
வாழ்கிற
கண்ணபுரத்து அம்மாளை கண்டான்
கொலோ—.

* * * —எம்பெருமானுடைய உடைவாய்ப்பிலே தான் தோற்றமுள்ளபது
தோன்ற வாய்விடுகின்றான்; திருப்பீதாம்பரம் சாத்தினால் திரு அரை பூத்தாற்
போலையாயிற்றிருப்பது; அப்படிப்பட்ட பீதகவாடையுடையமுகிலே யீடு
பட்டுப் பேசுகின்றான். அவ்வளவோடு நின்றானோ? அப்பீதகவாடையின்மேல்
'சிவனிகைக் கச்ச' என்ற கச்சப்பட்டை கட்டப்பட்டிருக்குமழகை யெடுத்
துரைக்கின்றான்; மீண்டு மீண்டும் 'திருவடிகளும் திருக்கைகளும் தாமரையே'
என்கிறான்; அவை தாமரையே யென்று சிறிதும் ஸந்தேஹமின்றி நிச்சயமாகச்
சொல்லுகிறவிவள் திருமேனி விஷயத்தில் மாத்திரம் ஸந்தேஹம்படச் சொல்லு
கிறான்; (அதாவது) 'மை வளர்க்கும் மணியுருவம் மரதகமோ மழை முகிலோ'
என்கிறான்;—திருமேனியானது பச்சைமாமலையோ அல்லது நீர்கொண்டெழுந்த
காளமேகமோ தெரியவில்லை யென்கிறான். இவளுடைய வார்த்தைப் பாடுகளை
நோக்குமிடத்து நித்யாக்ஷிஹோதாரிகள் வாழப்பெற்ற திருக்கண்ணபுரத்து
எம்பெருமானை இவள் காணப் பெற்றாளாகவேணும்.

முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும் எதுகையில் 'வரம்' என்னும் வடசொல்
புகுந்திருக்கின்றது; அச் சொல் சிறப்புப் பொருளது. இரண்டாமடியில் 'ரக்த'
என்னும் வடசொல் 'அரத்த' என்று கிடக்கிறதென்றுக் கொள்ளலாம்; அச்
சொல் சிவப்புப் பொருளது. (எ)

கொற்றப்புள்ளொன்றேறி மன்னாடே வருகின்ற னென்கின்றாளால் *
 * வேற்றிப்போ மிந்திரர்க்குமிந்திரனையொக்குமா லென்கின்றாளால் *
 பெற்றக்காலவனாகம் பெண்பிறந்தோ முய்யோமோ வென்கின்றாளால் *
 கற்றநுல்மறையாளர் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கண்டாள்கொலோ ? (அ)

கொற்றம் புள் ஒன்று ஏறி	{ வெற்றிபொருந்திய ஒரு கருடப்பறவையை மேற்கொண்டு	அவன் ஆகம்	{ அப்பெருமானுடைய திருமாற்பை
மன்று மனடே	திருவிதியிலே	பெற்றக்கால்	பெற்றால்
வருகின்றான்	எழுந்தருளுகிறான்	பெண்	{ பெண்ணாய்ப்பிறந்த காம் வாழ்த்து போகமாட் டோமோ என்கிறான்;
என்கின்றான் ஆல்—;		பிறந்தோம்	
வெற்றி போர்	ஐயலமான் யுத்தத்திலே	உய்யோமோ	{ (முறையே) கற்கப்பட்ட சாந்த்ரங்களை யுடைய ரான வைதிரர் வாழ்கிற
இந்திரற்கும்	{ மஹேந்திரனை ஒத்திருப்பன் என்கின்றான்;	என்கின்றான்	
இந்திரனே		கற்ற நுல்	{ கண்ணபுரத்து, அம்மாளை கண்டான் கொலோ—.
ஒக்கும்		மறை ஆள்	
என்கின்றான்			

* * *—1. “வெள்ளைச் சரிசங்கொடு ஆழியேந்தித் தாமரைக்கண்ண
 னென்னெஞ்சினாடே, புள்ளைக்கடாகின்ற ஆற்றைக்காணிர்” என்ற பராங்குச
 நாயகிக்கு நெஞ்சினுள்ளே கருடவாஹர ஸேவை ஸாதித்தான் எம்பெருமான்;
 அங்ஙனன்றிக்கே இப் பரகாலநாயகிக்காதத் திருவிதியூடே கருடவாஹர
 ஸேவை ஸாதித்தான் போலும். ஆகவே ‘கொற்றப்புள் ஒன்றேறி மன்னாடே
 வருகின்றான்’ என்கிறான்; தாழித்தவர்கள் இருந்தவிடங்களிலே சாய்கரகத்தைக்
 கொண்டு வந்து சாய்ப்பாசாரப்போலே என்னொருத்திக்கே யல்லாமல் மற்றும்
 என்னைப்போன்ற அன்புடையார்க்கும் ஸேவைஸாதிக்கப் பெரிய திருவடியின்
 மீதேறி விதியூடே வந்து உலரவுகின்றான் காண்மின் என்கிறான். ஒருவர்க்குந்
 தெரியாமல் வந்து என் கண்ணுள்ளே யிருக்கவேண்டியவன் மஹேந்திரன்
 கத் தெருவோடே வருகிறானே, யாரேனுங்கொள்ளுகொண்டு ஸ்வாநுபவ மாத்
 திரத்திலே நிறுத்திக்கொள்ளப்போகிறார்களே! என் செய்வேன் என்கிறான்
 போலும்.

அப்படி யாரேனும் தன்னைக் கொள்ளை கொண்டாலும் அவர்களுக்குப் பிடி
 கொடாதே உத்தேசித்தவிடத்தே வந்து சேர்தற்கு உரிய பராக்ரமத்தில் குறை
 யுடையனல்லன்; விரயத்தில் மஹேந்திரனை ஒத்திருப்பனென்கிறான். ‘வெற்றிப்
 போர்’ என்பது வழங்கி வரும் பாடம்; ‘வேற்றுப் போர்’ என்னும் பாடமே
 வியாக்கியானத்திற்குப் பொருந்தும். “வேறும் போரில்” என்பது பெரிய
 வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

“இந்திரற்கு மிந்திரனையொக்கும்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில்—
 “இந்த்ரனுக்கும் இந்த்ரனுண்டு மஹேந்திரன்; வ்யூதவ்யாடிகளாலே பட்டம்

சூழினவன், அவனோடொக்குமென்ன நின்றுள் ” என்றுள்ளது. இருஷண யஜுர்வேத தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் ஆராவது காண்டத்தில் ஐந்தாவது ப்ரசு நத்தில்—(16) உஜோ வ்யசூரஹவ கம் டேவா சுஸுவநு உஹாநுவா கப சஹ-உஜோ வ்யசூரஹயீதி தநஹொஹஸ்ய உஹொஹஸ்ய ” என்றதைத் திருவுள்ளம். நிபந்தாமிது. (இந்திரன் வருகாஸுரனைக் கொலைசெய்ததுபற்றி மஹேந்திரனென்று அவனுக்குத் தேவர்கள் பட்டஞ்சூட்டினதாம்.)

[பெற்றக்கால் இப்பாதி.] பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்கள் அனைந்து வாழ்வதற் கென்றன்றோ அவன் திருமார்பு படைத்தது; ஒருத்தியைத் திருமார்பிலேயே வாழ வைத்திருக்கின்றானல்லவோ? அங்கனே நமக்கும் அத்திருமார்பைப் பெறு வித்கால் பெண்பிறந்த நாமும் வாழ்ந்து போகமாட்டோமோ என்கிறாள். இத் தனை அபிரிவேசம் இவளுக்குண்டானமை காண்கையாலே இவள் வைதிக வித் வான்கள் வாழும் திருக்கண்ணபுரத்து அம்பெருமானைக் காணப்பெற்றாளாக வேணும். (அ)

வண்டமரும் வனமாலேமணிமுடிமேல் மணநாறு மென்கின்றாளால் *
உண்டிவர்பா லன்பெனக்கென் றோருகாலும் பிரிதிலேனென்கின்றாளால் *
பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால் *
கண்டவர்தம் மனம்வழங்கும் கண்ணபுரத்தம்மானைக் கண்டாள்கோலோ? (க)

வண்டுஅமரும்	வண்டுகள் படிந்த	பண்டு	இதற்கு முன்னம்
வனமாலே	திருத்துழாய்மாலே	யாம்	} காம் பார்த்திருப்பது
மணிமுடிமேல்	ரத்ன கிரீடத்தின்மீது	கண்டறிவது	
மணம் நாறும்	{ பரிமளம் கமழுகிறதது	எவ் ஊரில்	எந்தஆரிலே
என்கின்றாள்	{ என்கிறாள்;	என்றே	{ என்றே பலகாலும்
எனக்கு இவர்	{ 'எனக்கு இவரிடத்திலே	பயி்கின்றாள்	{ உருப்போடுகின்றாள்;
பால் அன்பு	{ அன்பு உண்டு' என்று	கண்டவர்	சேவித்தவர்களெல்லாரும்
உண்டு என்று	{ சொல்லி	தம் மனம்	தங்கள் மனத்தை
ஒருகாலும்	{ (அவ்வன்பரை) ஒரு கொடிப்	உழங்கும்	{ அர்ப்பணம் செய்து
பிரிதிலேன்			
தல்			விடுமபடியான
என்கின்றாள்	{ முடியவில்லையே	கண்ணபுரத்து, அம்மானை கண்டாள்	
	{ யென்கிறாள்;		
இவரை	'இப்பெரியவரை	கொலோ—.	

* * * —தேன்வெள்ளத்தில் நசைபாலே வண்டுகள் படிந்திருக்கப்பெற்ற திருத்துழாய்மாலையானது அப்பெருமானது திருமுடியில் ஏறினவாறே தன் னிலத்திற்காட்டிலும் அதிகமான பரிமளம் விசப்பெறுகின்றது காண்மின். என் கிறாள். என்னுடைய ப்ரீதித்தத்துவம் முழுதும் அப்பெரியவர் பக்கலிலே குடி புருந்துவிட்டது, ஆகையாலே ஒரு கொடிப்போழுதும் அவரைப் பிடித்து தரித் திருக்கமாட்டுகின்றிலேன் என்கிறாள். அதற்குமேல் பாவனையின் முதிர்ச்சி

யாலே அவரைக் கண்ணெதிரே வந்து நிற்பவராகக்கொண்டு 'இவரை முன்னம் எவ்விடத்திலோ பார்த்திருப்பதுபோல் தெரிகின்றதே, எவ்வூரில் கண்டது!' என்று தன்னில் தான் பலகாலும் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான்; இப்போது இவன் இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வாங்க ஸந்தரமான சௌரிப்பெருமானைக் காணப் பெற்றவளா யிருக்கவேண்டும்.

“பண்டிவரைக் கண்டறிவது எவ்வூரில் யாமென்றே பயில்கின்றாளால்” என்ற முன்றாமடியின் விசேஷப்பொருள் குறிக்கொள்ளத் தக்கது;—இவ்விடத்துப் பேரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியான வாக்கியங் காண்க:—“முதல்நாள் கண்டால் ஸ்வாபாவிசமான ஸ்வாமித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணீரியாலுமாக ‘முன்பே கண்டறியும் முகமாயிருந்ததி! எவ்வூரில்தான் கண்டது?’ என்னும்படியிருக்கும்; ஹிர்வாரியம் பிறந்தால் பின்பு ‘முன்போரிடத்திலும் இவரைக் கண்டறியோம்’ என்னும்படியாயிருக்கும்; நித்யாபூர்வமான விஷயமென்றபடி சொன்ன இரண்டர்த்தத்தையும் அது காட்டுமோலென்ன, ‘பயில்கின்றாளால்’ என்றது கண்டாயே; எற்கறக்கும் வார்த்தை இதுவேயன்றோ: இப்படியாக வேண்டாவோ?’ என்று ஜீயர்.” என்று இதனை விவரிப்போமிங்கு;—பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்’ என்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் சொல்ல இடமுண்டு; ‘முன்பு இவரை எவ்விடத்திலோ பார்த்திருக்கிறோம் போல இருக்கின்றதே, எவ்விடத்தில் பார்த்திருப்போம்!’ என்று விமர்சிப்பதாக ஒரு பொருள்; பண்டு இவரை எவ்வூரில் கண்டறிவது—எவ்வூரிலும் கண்டறிந்ததில்லை; இப்போதுதான் முதன்முதலாகக் காண்கிறோம் என்பதாக மற்றொரு பொருள். ஒரு தடவை பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்ற வாக்கியம் இவ்விரண்டு பொருளையும் வகைகளத்தில் எங்கனே தருமென்னில்; மூலத்தில் “என்றே பயில்கின்றாளால்” என்றிருப்பதால் ‘பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் யாம்’ என்னும் வார்த்தையைப் பலகாலும் உருப்போடுகிறான் என விளங்குதலால், அந்த வார்த்தையை முதல் தடவை சொல்லும்போது முதற்பொருளும் அடுத்த தடவைகளிலெல்லாம் இரண்டாவது பொருளும் சொல்லப்படக் குறையிலையென்க. இவ்விரண்டு பொருள்களின் ஸ்வாசல்ய மென்னலெனில்;—எம்பெருமானை முதன் முதலாகக் காணும்போது திருமுகமண்டலத்தில் தண்ணீரி முதலியவற்றைக் கொண்டு ‘இவரை முன்பு எங்கோ கண்டாற்போயிருக்கிறதே!’ என்று தோன்றும்; அதன்பிறகு எவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினாலும் தெருட்டுதலின்றியே “எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழி யூழிதொறும், அப்பொழுதைக் கப்பொழு தென்றாவமுதமே” என்னும்படியான விஷயமாகையாலே முன்பு எங்குக் கண்டறியாதது போலவும் அப்பொழுதே புதிதாகக் கண்டு அதுபயிப்பதுபோல வந் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும். மற்ற விஷயங்களிற் காட்டில் பகவத் விஷயத்திற்குள்ள லைலக்ஷணம் இது—என்று காட்டினபடி.

கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும்=ஒருகால் ஸேவித்தவர்களும் தங்கள் நெஞ்சைத் தாங்களே ‘இஃது எம்மதல்ல, உன்னுடையதே’ என்று எழுத்திட்டிக்

கொடுத்துவிடும்படியான ஆதர்ஷதத்வ முடையவன் எம்பெருமான் என்க..... (க)

மாவளரும் மென்னோக்கிமாதரான் மாயவனைக் கண்டாளேன்று *
காவளரும் கடிபொழில்துழ் கண்ணபுரத்தம்மாளைக் கலியன்சொன்ன *
பாவளரும் தமிழ்மாலை பன்னியநூலிவையெந்து மைந்தும்வல்லார் *
பூவளரும் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில் மன்னவராய்ப் புகழ்தக்கோரே. (க)

மாவளரும் { மானினுடைய கோக்குப்
மென் கோக்கி { போன்று விசாவமாய்
மாதரான் { மெல்லிதான கோக்கை
மாயவனை { புடையவரான்
கண்டான் { (பரகால) காயகியானவன்
என்று { ஆச்சரியமான எம்
காவளரும் { பெருமானைக்கண்டான்
கடி பொழில் { கொலே என்று
குழ் { சோலைகளில் வளரும் பரி
கண்ணபுரத்த { மனமானது பூமியெங்கும்
அம்மாளை { பாவப்பெற்ற
கலியன் { திருக்கண்ணபுரத்தி
சொவைய { வெழுந்தருளியுள்ள
பாவளரும் { ஸ்வாமியைக் குறித்த
செய்த
பெற்ற

தமிழ் மாலை தமிழ்ப்பாசர மாலையாகிய
பன்னிய நூல் { கொண்டாடுதற்கு
உரிய இத் திவ்யப்ரபந்தத்
திற் சோந்த
இவை ஐந்தும் { இப்பத்துப் பாட்டையும்
ஐந்தும்
வல்லார் { ஒதிபுணரவல்லவர்கள்
பூவளரும் { பூக்கள் விதைந்த
கற்பகம் சேர் { கல்பக்ருஷம் பொருந்திய
பொன்னுலகில் { பரமபதத்தில்
மன்னவர் ஆய் { சிர்வாழைக்களாகவும்
புகழ் தக்கோர் { (இக்குணவசையில்) புகழ்த்
குத் தருதிபுடையவர்க
ளாகவும் இருக்கப்
பெறுவர்.

* * * —“கண்ணபுரத் தம்மாளைக் கண்டான் கொலே” என்று சொல்லித்
திருத்தாயார் தம் பெண்பிள்ளையின் பகவத்விஷயாநுராகத்தை வெளியிடும்
பாசரமாக ஆழ்வார் தமது அன்பு நிலைமையைத் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்ட
இத்திருமொழியைக் கற்றுணரவல்லவர்கள் திருநாட்டை ஆளவல்லராவர் என்று
பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

மா—மான். மாதரான்—“மாதர்” என்று விரும்பப்படும் அழகுக்குப்பெயர்;
அதனைபுடையவள் மாதரான். பலவிடங்களிலும் அழகையுடையவட்டு வாசக
மாக ‘மாதர்’ என்று பிரயோகமுண்டாகிலும் அது இலக்கணையா லென்க.

பூவளரும் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில்—கல்பக்ருஷமுள்ளது ஸ்வர்க்க
லோகத்திலன்றோ, பரமபதத்திலு முண்டோவென்கிற சங்கையில் பெரியவாச்
சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார் காண்மின்—“உபரிதர லோகங்களுக்கடைய
கற்பகத்தைச் சிறப்பாகச்சொல்லக்கடவர்கள்” என்று.

பொன்னுலகில் மன்னவராய்—“வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசு
தேவன்” என்கிறபடியே பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர்களைத் தலைவராக்கி எம்
பெருமான் இளவரசாயிருப்பனாம். (க)

அடிவரவு:—சிலை, செரு, தன்னு, தார், அடி, பேர், செவ்வரத்த, கொற்ற, வண்டு, மானாரும், தெள்ளியீர்.

முதல்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,

தெள்ளியீர் தேவர்க்கும்.

உரையவதாரிகை:—தீழ்த் திருமொழியாக நிகழ்ந்த திருத்தாயார் பாசரம் இத்திருமொழியாகவும் அருவர்த்தித்து வருகின்றது. பரகால நாயகியின் நிர்மலையைக்கண்ட அத்திருத்தாயார் 'இவள் கண்ணபுரத் தம்மாளைக் காணப்பெற்றவளாயிருக்கவேணும்' என்பதாகச் சென்றது தீழ்த்திருமொழி; இத்திருமொழியில் அத் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானையே நேராக நோக்கித் தன் பரிதாபத்தைப் பேசுகிறாள் திருத்தாய். இதில் சில பாசரங்கள் தன்னில் தான் நொந்துகொண்டு பேசுவனவாகவுஞ் செல்லும்.

ஆழ்வார் செளரிப்பெருமாள் பக்களிலே தமக்குண்டான அளவுகடந்த ப்ராவண்யத்தையும், அவரைப் பிரிந்து மேனி மெலிந்தபடியையும் இங்ஙனே அந்நாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறாரென்க. (௧)

தெள்ளியீர்! தேவர்க்கும் தேவர் திருத்தக்கீர்!*

வேள்ளியீர் வெய்யவீழ்நீதி வண்ணர் * ஓ!

துள்ளுகீர்க் கண்ணபுரத் தொழுதா ளிவள்

கள்வியோ! * கைவளைகொள்வது தக்கதே?

(௧)

தெள்ளியீர்	{ தெளிந்த அறிவு உடையவரே!
தேவர்க்கும் தேவர்	{ தேவாதிதேவரே!
திரு தக்கீர்	{ பெரியபிராட்டியார்க்குத் தகுதியானவரே!
வேள்ளியீர்	{ சுத்தமான ஸ்வபாவத்தை உடையவரே!
வெய்ய வீழ் நீதி வண்ணர்	{ காய்ச்சின சிறந்த பெருநீதி போன்ற நிறமுடையவரே!
ஓ!	இஃது என்ன ஆசியாயம்!,
இவள்	இப்பரகால நாயகியானவள்
துள்ளும் நீர்	{ கரைபுரண்டு பெருகுகின்ற நீரைபுடைத்தான

கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
தொழுதான்	{ கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்;
(இவள்)	இப்படிப்பட்ட இவள்
கள்வியோ	{ (ஆத்மாபஹாரம் செய்துள்ளாகையாலே) கன்வியன்றே;
	(அப்படியிருக்க)
கை வளை கொள்வது	{ (அடிச்சியான இவளுடைய) கைவளைகளைக் கொள்ளை கொள்வதானது
தக்கதே	உடக்குத் தகுந்ததோ?.

* * *—என் பெண்பிள்ளை திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுதாளென்ப
தையே வியாஜமாகக் கொண்டு இவளுடைய கைவளையைக் கொள்ளை கொள்வது
தகுதியோ சொல்லீர் என்று செளரிப்பெருமானை மடிபிடிக்கிறாள் திருத்தாய்.
இவளுடைய கைவளைகளை அவர் கொள்ளை கொள்வதாவது என்னென்னில், பரி
வாற்றாமையினால் இவள் உடம்பு இளைத்துக் கைவளைகள் கழன்று விழும்படியாவ
தாம். இவளை நீர் இப்படி ஈர்க்குப்போல் இளைத்துப் போம்படி செய்தீரே,
இது தகுதிதானோ? சித்ய ஸம்ச்சேஷத்தகக் கொடுத்து இவளுடம்பைப் புஷ்டி
பாக்குவதன்றோ தகுதி என்கிறார்களே.

தேள்ளியீர் = நீர் மஹா விவேகியென்று பெர்பெற்றவரன்றோ? தெளிந்த
ஞானமுள்ளது உமக்கேயன்றோ? பெண்பிறந்தவர்களின் பொருளைக் கொள்ளை
கொள்வது தகுதியென்றென்று உமக்குத்தானே தெரியாதேதா? ஸர்வஜ்ஞரான
வுமக்கு அல்பஜ்ஞரான நானோ உணர்த்துவது? என்றவாறு.

தேவர்க்குந் தேவர்! = நீர் எதேனும் ஸாமான்யமானவரோ? சித்யஸூரிகளுக்
கும் நாயகராய் நிற்கும்படியான பெரு மேன்மை பெற்றவரன்றோ நீர்; இப்படி
மேம்பாட்டையுடையான நீர் பிறர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தருள வேண்டுவது
ப்ராப்தமாயிருக்க, உள்ளதையும் கொள்ளை கொள்வது உம்முடைய மேன்மைக்
குத் தகுதியோவென்று பாரீர் என்றவாறு. 'தேவர்!' என்றது அண்மைவிளி.

இவ்விடத்து விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—“பெருமான் திரு
வயோத்தையியில் தின்றும் போந்து ச்ருங்கிபேரபுரத்திலெழுந்தருளி யிருந்த
வளவிலே ஸ்ரீ குஹர்பெருமான் மலைத்தேனையும் காட்டுப் பழமுகம் கொண்டு
சென்று உபஹாரமாகக் கொடுக்க, ‘நாம் கொள்ளப் பிறந்தோமல்லோம் காணும்,
கொடுக்கப் பிறந்தவர்களுடைய’ என்றருளிச் செய்தாரிதே.”—ஆண் பிள்ளைகள்
இசைத்து கொடுக்க வந்ததையும் கொள்ளப் பெறுதென்ற நீர் பெண்பிறந்தார்
பொருளை வலியக்கவர்ந்து கொள்ளுதல் என்ன தகுதி? என்றவாறு.

திருத்தக்கீர்! = பெரிய பிராட்டியாராகிற ஒருபெண்பெண்டாட்டியை ஒரு
சொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பிலே யிருத்தி உவக்குமவர் ஒருத்தியின்
கைவளைகளைக் கொள்ளை கொள்வது தகுதியோ? என்றவாறு.

வேள்ளியீர் = 1. “என்னை வெள்ளுபிராக்கவல்ல” என்றறப்போலே வெண்
மைபாவது சுத்தஸ்வபாவ முடைமை: நீர் பாம பவித்திரரன்றோ? பிறர் பொரு
ளைக் கொள்ளை கொள்வது உம்முடைய பாவநத்வத்திற்குத் தகுமோ?
“பொய்யை ஸூலிஷ்டுவி ஸூலிதே ஶூலாரி ஸூலிஷ்டுவி—யோர்த்தே சுசிஸ்
ஸுவி சுசிர் ந ம்ருத்வாரி சுசிச் சுசி:” [பிறர்பொருளைக் கவராதவன் பரிசுத்த
னெனப் படுவனையன்றி, மண்ணையும் நீரையுக்கொண்டு பலகால் தேஹத்தை
சுத்தி செய்பவன் பரிசுத்தனாகமாட்டான்.] என்று சொல்லி யிருப்பது உமக்குத்
தெரியாதேதா? பெண்பிள்ளையின் பொருளைக் கவர்வன்ற நீர் என்ன பரிசுத்தர்!.

வெய்ய விழுநீதி வண்ணர்—உம்முடைய திருமேனியின் வைலகண்ணம் உமக்குத் தெரியாதோ? ஆசைப்பட்டார்க்கு அணைக்கக் கொடுப்பதற்கன்றோ நீர் இப்படிப்பட்ட உடம்பு படைத்திருப்பது; இவனை நோவுபடுத்துவதற் கென்றே இவ்வுடம்பு படைத்தீர்போலும். 'நீதி' என்னுஞ் சொல்லை ஸ்வதந்தரமான தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டால் 'பொன்' என்று பொருள்படும்; நீலமேக நிறத் தனை எம்பெருமானுக்குப்பொன்னுருவமுண்டோ வென்னில்; 1. "பாவினீர்மை சொற்பொனீர்மை" 2. "பொன்னின் வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புரையுக் திருமேனி" 3. "சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி யொளி" இப்பாதிப் படியே அதுவுஞ் சொல்லுவதுண்டு. ஒவ்வொரு யுகத்தில் ஒவ்வொரு நிறம் கொள்வனிறே. பிராட்டிநிறத்தின் நிழலிட்டாலே பொன்னிறமாவதாகச் சொல் வதுமுண்டு. இனி, வெய்ய—விரும்பத்தக்க, விழு—சிறந்த, நீதி—பொன் போன்ற, வண்ணர்—தன்மையையுடையவர் என்றுரைத்து, பொன் எப்படி அனை வராலும் விரும்பத்தகுந்ததாயிருக்கிறதோ அப்படி விரும்பத்தக்கவரென்று கொள்ளவுமாம். 'நீதி' என்னுஞ் சொல்லை வடசொல்லாகக் கொண்டு 'புதையல்' என்றும் பெர்ருள் கொள்ளலாம். அன்பர்க்குச் சேமவைப்பானவர் என்கை; தேவரீர் பிறருடைய உடைமையாயிருக்க வேண்டியவரேயன்றி, பிறருடைமை யைக் கொள்ளை கொள்பவராதல் தகுமோ என்றவாறு.

இரண்டாமடியின் முடிவில் 'ஓ' என்றது 'இப்படியும் ஒரு பெண்பிள்ளை யைக் கொலை செய்யலாமோ? என்று கதறி முறையிடுகிறபடி. துள்ளுநீர்க் கண்ண புரம் தொழுதாளிவள் கள்வியோ?—இப்பரகால நாயகியானவள் உம்மிடத்தில் ஏதேனும் அபராதப் பட்டதுண்டோ? திருக்கண்ணபுரமென்னுந் திருப்பதி நீர்வாய்ப்புப் பொருந்திக் குளிர்ந்திருக்கின்றதென்று அவ்விடத்தை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்; இத்தனையே காரணமாக இவளுடைய கைவளை யைக் கொள்ளை கொள்ளுதல் தகுதியோ? இவள்? ஆத்மாபஹாரக் கள்வியாகில் நீர் நினைத்தபடி யெல்லாம் இவளைப் பரிபவப்படுத்தலாம்; அப்படி இவன் பக்கல் ஒருவகையான கள்ளத்தனமும் இல்லையாயிருக்கவும் கைவளைகொள்வதுதக்கதோ.

'இவள் கள்வியோ?' என்றது—இவளன்று கள்வி, நீர் தாம் கள்வர் என்ற படி. கண்ணபுரம் தொழுதாளாகையாலே இவள் கள்ளியல்லள்; தொழுதவளு டைய கைவளையைக்கொள்ளை கொண்டாராகையாலே நீர் கள்வர் என்கை.

கைவளை கொள்வது தக்கதே—"பாதி நயாநீதி யவெ வடிதி லுராலாசு கூணெந தனமுரீர் மலிகாநி லுரொவலுபாநு வாரணிவாநலுபெடிவ டிலிகாநி—யாமி நயாமீதி தவே வததி புரஸ்தாத் கூணெந தந்வங்கயா:— களிதாநி புரோவலயாநி அபராணி புரஸ் ததைவ தலிதாநி" என்ற ச்லோகத்

1. திருச்சத்த விருத்தம்.

2. பெரியதிருமொழி. 4—9—8.

3. திருவாய்மொழி. 3—1—2.

ஓ ஆத்மாபஹாரக் கள்வமாவது நச்வர சேஷமான ஆத்மஉஸ்தவை. ஸ்வதந்தரமென்ற நினைக்கை.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் முடிவில்—“ந தே ரூபம்’ என்கிறான்” என்று அச்சப்பிரதிகளில் ஒரு வாக்கியம் காண்கிறது ; மேற்குறித்த ப்ரமாணம் ஜிதந்தாஸ்தோத்ரத்திலுள்ளதென்று ஆகாரமும் குறிப் பிட்டிருக்கின்றார்கள் ; இது ஒரு பெரிய அச்சப்பிழை ; “ந தேவரூப : என் கிறான் ” என்று திருத்திக்கொள்க ; இது ஸ்தோத்ராத்ரத்தின் மேற்கோள் ; “கிணு விடிமெ ஸாரணமதாநாஃ வராவெவா நாப ந தெநாநா-விஃ” என்பது இங்கே விவரிதம். (க)

நாணுமோ ? * என்று என்று நெறையூரர்க்கே.

(R)

கேளும் து! } 'வாரீர்! பாகுங்கோள்
கண்ணபுரம் } இதே கண்ணபுரம்'
என்ற } என்ற (பிரதீக்தம்)
காட்டினான் } காட்டினான் ;

என்று என்று { (தன் எண்ணம்) கண்ணாய்த்
தலைக்கட்டிற்று.

* * *— இப்பரகாலசாயகியை மதுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத வேரிடத்திலே கொண்டுபோய் வைத்தால் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானிடத்து இவ்ஞக் குண்டான அபிசிரேவசம் ஒருவாறு தணியக்கூடும்' என்றெண்ணித் திருத்தாய் இவளை ஒரு உபர்ந்த மாடமானிகையிலே கொண்டுவந்தான் ; அவ்விடமே நீணிலாமுற்றம் எனப்படுகின்றது ; உந்தமாயும் சிலாவோடு கூடினதாய்ப்பிருக்கிற முற்றம் என்றபடி. அவ்விடத்தில் சின்றுகொண்டு திருக்கண்ணபுரத்தை நோக்கினான்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (இரண்டாம் பிரகாசனத்தில்) “சிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாத மென்னும் எல்லை நிலம்” என்கிற குர்ணிகையும், அவ்விடத்து மணவரன் மாமுனிகள் வியாக்கியானத்தில்—“நீணிலா முற்றத்து நின்றிலள் நோக்கினாள் என்கிற நிலா முற்றமாகிறது—‘பூஜிதாபூஷாஹாரம் ஹ்ய ஃகஸாஹ்யஸூர வகாநு ஜநாநு ஹ்ருதிஸூர திவ ஸௌஸூர ஹ்யஜிதாநு பூஜிதாபூஷாஹாரம்’ என்கிறபடியே உத்துங்கமாக சின்று ஸர்வத்தையும் தர்ஸிக்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய், அதிலே சின்று தர்சித்தவளவில் காணுமோ கண்ணபுர மென்றுகாட்டினா னென்கையாலே ததீயவிஷயமே பாமப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிப்பிக்கும்படி சாமாவதிகையான புருஷார்த்த ஜ்ஞாதமென்கை” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு திணக்கத்தக்கன. உபர்ந்த முற்றம் என்று ‘இனி இதற்குமேற்பட உபர்ந்ததில்லை’ என்னும் டீயாய், ‘காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்’ என்று-கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைக்காட்டாதே அவனுடைய வஸ்து வான இடத்தைக் காட்டினதாகச் சொல்லுகையாலே ததீயவிஷயமே பாமப்ராப்ய மென்னும்படி எல்லை நிலமான புருஷார்த்தஜ்ஞானமே நீணிலா முற்றமென்பதற்கு உள்ஞாநை யென்க.

காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்—‘சாண்டீளச் சிறுக்கியான வுனக்கு இப்படிப்பட்ட ப்ராவண்பம் தகாது’ என்று அடிக்கடி சிஷிக்கின்ற தாயா கிய எண்ணையும் அஞ்சாதே அழைத்து ‘அதேதாபார், திருக்கண்ணபுரம் தெரி கிறதா?’ என்று விரலாற் சுட்டிக் காட்டுகின்றாள். (அன்றியே) ‘திருக்கண்ண புரத்தைப் பாருங்கள் ; கைபெடுத்துக் குப்பிடுங்கள்’ என்று பன்னியுரைக்கப் புகுந்து விவசுதிதங்களைப் பூர்த்தியாகச்சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாமல் ‘காணு மோ கண்ணபுரம்’ என்று வாயாற் சொல்லி மற்றதை ஹந்தமுத்தையாலே பூரிக் கின்றாள் என்றுமாம்.

காணும் ஓ— இங்கு ‘ஓ’ என்றது இரக்கத்தைக் குறிப்பதுமாம் ; திருக் கண்ணபுரத்தைக் காண்பதற்காகவேயன்றோ இக்கண்கள் படைக்கப்பட்டன ; அப்படியிருக்க, இதனை விலக்குவாரும் சிலர் உண்டாவதே ! என்று வருந்து கிறபடி. இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஒரு ஐதீஹ்யமுள்ளது ;—வடமதுரைப் பிறந்தா னென்பா ரொருவருடைய புத்திரன் ஸ்ரீரங்கவிமலத்தை நோக்கினார்

ஃ இவ்விடத்தில் அச்சப்பிழை ஏதாவது இருக்கக்கூடுமென்ற தோன்றுகிறது ; ஆகவே தெரியவில்லை ; பொருளும் கங்கு விளங்கவில்லை.

போலே நின்று கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு ஏதோ ஜபம் செய்து கொண்
யிருந்தானாம்; பட்டர் அந்த நிலைமையைக் கடைபிடித்துக் கொண்டே பெய்யுந்தருளி
‘புலகயதி லிமாநம் பாவநம் லோசநே ந:’ என்று கண்களுக்குப் பரமபேரக்ய
மான விபாகத்தைக் கண்ணாக்கண்டு கவிக்கலாமாயிருக்க, இவன் கண்களை
இறுக மூடிக்கொண்டு திண்டாடுகிறானே; இவனுடைய கண் புண்ணேயோ?
என்று வெறுத்துக் கொண்டே பெய்யுந்தருளினாராம்; ஒன்றிரண்டு மாதத்திற்
குள்ளே அவனுக்குக் கண் கெட்டதாம்.

பாணனார் திண்ணயிருக்க இனியிவள் நாணுமோ? — நாயகனால் நாயகி
பக்கவில் அனுப்பப்படுகின்ற தூதுவன்போன்ற ஒருவனுக்குப் பாணன் என்று
பெயர்; (பாணன்-பாடுமவன்.) நாயகியினுடைய ப்ரணய ரோஷங்களைப் போக்கி
அவளை நாயகனோடு — சேர்ப்பிடுக்குமவன் பாணன் என்று கொள்க. (திருவாரங்கக்
கலம்பகத்தில் (81) “விடாது பூமடந்தைமார்.....அடாததன்று பாணி!.....”
என்ற செய்யுள் நோக்குக.) இங்குப் ‘பாணனார்’ என்றது பூஜோக்தி. சேதநனை
நச்வரனோடு சேரச்செய்கின்ற ஆசாரியரே இங்குப் பாணனார் எனப்படுகிறார்.
திண்ணயிருக்க இனியிவள் நாணுமோ? — “உங்களோடெங்களிகடையிலேயே”
என்னும்படி தேற்றபந்துக்களோடே உறவையறுத்து பகவத்பிஷயத்திலேயே
அவகாழிக்கச் செய்கிற ஆசார்யனுடைய வலிமை இவளுக்கு இருக்கும்போது
இனி இவள் அவ்விஷயத்தில் சிந்தும் மீளமாட்டாள் போது மென்கை. [நாணு
மோ?] நாணுவது லஜ்ஜை; இலக்கணையால், லஜ்ஜையின் காரியமான மீட்சியை
இங்கு விவரிக்கிறது.

நன்றுகன்று நறையூர்க்கே — தின் மீட்சப்பார்க்கிற நமக்கு நல்லகால
மில்லை; முதலிலே இவளைத் தன் வலையிலகப்படுத்திக்கொண்ட திருநறையூர்
கம்பியின் எண்ணமே நிறைவேறு நின்றமையால் அவர்க்கே நல்லகாலமாயிருக்
கின்ற தென்கை. (2)

அருவிசோர் வேங்கடம் நீர்மலை யென்றுவாய்

வேருவினாள் * மெய்யம் வினவி யிருக்கின்றாள் *

பேருகுசீர்க் கண்ணபுரமென்று பேசினாள்

உருகினாள் * உள்மேலிந்தா ளிதுவேன்கோலோ?.

(1a)

இவள் இப்பரகாலநாயகியானவள்

அருவிசோர் { அருவிக் கொள்கின்ற
வேங்கடம் { திருமலையென்றும்

நீர்மலை { திருநீர்மலையென்றும்
என்று { சொல்லி

வாய் { வாய்பிதற்றினாள்;
வேருவினாள் {

மெய்யம் { திருமெய்யத்தைப்பற்றிக்
வினவி { கேள்விகேட்டு

(அதற்கு ஒருவரும் பதில்
சொல்லுவாரில்லாமையால்)

இருக் { உரையிருக்கிறாள்;
கின்றாள் {

* திருவாரங்கத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிற சிலாகம்.

பெருகு சீர்	சீர்மை மிகுந்த	உருகினான்	நீர்ப்பண்டமானான் ;
கண்ணபுரம்	} திருக்கண்ணபுரம் என்று	உன்	} கெஞ்சுகிறவனாகப்
என்று		மெலித்தான்	
பேசினான்	} உயாற்சொன்னவனாய்க்	இதான்	} இப்படியுமொருகிலைமை
		கொண்டு (உடனே)	
		கொல்	புண்டாகக்கடவதோ ?

* * *—இப்பரகாலநாயகியை நோக்கி ஓரிதமாக நான் ஏதேனுஞ் சொன்னால் அதை இவன் செவியேற்பதுமில்லை, அதற்கு மறுமொழி கூறுவதுமில்லை; 'திருவேங்கடம்' 'திருநீர்மலை' என்றே இவன் எப்போதும் வாய்வெருவிக் கொண்டிருக்கின்றான்; சிலஸமயங்களில், 'திருமெய்யம்' என்றொரு திவ்யதேச மிருக்கிறதே, அதற்கு 'மெய்யம்' என்று ஏன் திருநாமம் வந்தது? அடியவர்கட்கு மெய்யே வின்று காரியஞ் செய்தவிடம் என்கிற காரணத்தினாலே—அத் திருப்பதிக்கு அத்திருநாமமுண்டாயிற்று? என்று அருகினுள்ளவர்க்கே கேட்கிறான்; இதற்கு மறுமொழி கூறுவார் ஆருமில்லாமையாலே பெருமூச்சுவிட்டு வாளாவிருக்கின்றான். சிலஸமயங்களில் 'திருக்கண்ணபுரம்' என்று வாய்கிறதையப் பேசினவாறே அந்தகூதனத்திலேயே நீர்ப்பண்டமாய் உருகுகின்றான்; கெஞ்சு தளர்கின்றான்; இப்படி இவன் ஆவதற்கு என்பாபம் தவிர வேறு என்ன காரணமோ அறிகின்றிலேன் என்றானாயிற்று. (க)

உண்ணும் காளில்லை உறக்கமும் தானில்லை *

பெண்மையுஞ் சால நிறைத்திலன் பேதைதான் *

கண்ணனார் கண்ணபுரக் தொழும் கார்க்கடல்

வண்ணர்மேல் * எண்ண மிவட்சிது வென்கொலோ?.

(சு)

உண்ணும் கான் இல்லை	}	இவன் ஒருவனும் உண்பதில்லை ;
உறக்கம் தானும் இல்லை		}
பெண்மையும் சால கிறைத்திலன்	}	
பேதை தான்		இனம்பெண்டான் ;
(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்)		

கண்ணன்	} எம்பெருமானுடைய
கண்	
கண்ணபுரம்	} திவ்யதேசமாகிய
தொழும்	
இவருக்கு	} இவனுடைய எண்ணம்
எண்ணம்	
கார் கடல்	} கரியகடல்போன்ற திறத்தை
வண்ணர்	
மேல்	
இதான்	} இது என்ன துச்சரியம்!
கொல்	

* * *—இவன் முன்பெல்லாம் கம்மைப்போலே உண்பதும் உறங்குவது மாயிருந்தவன் இப்போது உண்பதுமில்லை உறங்குவதுமில்லை; நாயகனோடே கலவி செய்யும் பருவமாயிருந்தால் வண்ணம் உறக்கமும் தவிர்வது ஸஹஜமே யாகும்; அப்பருவமாவது இவருக்கு உண்டோ வென்னில், அதுவுமில்லை; பேதைப் பருவமோயிற்று இவளது. இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் திருக்கண்ண

புரத்தை நோக்கி அஞ்ஜலி செய்வதே இவளுடைய காரியவ்யாபாரம்; அவ்வுருக் குள்ளே கடல் தேங்கினுற் போலே நிற்கிற செனரிப்பெருமானுடைய திருமேனி நிறத்தைச் சிந்திப்பதே இவளுடைய மாதஸவ்யாபாரம்; இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்னுளாயிற்று.

‘ஊனில்லை’ என்னுதே ‘உண்ணும் நாளில்லை’ என்றதற்குக் கருத்து யாதெனில்; 19ராட்டி பெருமானைப் பிரிந்து அசோகவனத்தில் பத்துமாஸம் உபவாஸத்தால் மெலிந்திருந்தபோது ‘தேவெந்திரன் அம்ருதமயமான அன்னத் தைக் கொண்டுவந்து ராக்ஷஸரும் ராக்ஷஸிகளுங் காணுமே கொடுக்க அதனை அழுது செய்தாளென்று ரிஷி எழுதிவைத்தான்; இவளுக்கு அப்பயிப்பட்ட உணவும் ஒருநாளுமில்லை பென்பதாம்.

உணவு இல்லாமல் சில நாட்கள் தரித்திருக்கலாம்; உறக்கமின்றித் தரித் திருப்பது அரிதாதலால் ‘உறக்கமில்லை’ என்னுது ‘உறக்கந்தா னுமில்லை’ என்றது. (ச)

கண்ணனார் கண்ணபுரங் தொழுங் காரிகை *

பெண்மையென்? தன்னுடை யுண்மை யுரைக்கின்றாள் *

வேண்ணையுண் டாப்புண்ட வண்ணம் விளம்பினால் *

வண்ணமும் பொன்னிறமாவ தொழியுமே.

(ரு)

கண்ணன் ஊர்	{ செனரிப் பெருமானுடைய தீவ்ய தேசமான	கெண்ணைய் உண்டு	{ (அவன்) வெண்ணையை(க் கனவாடி) அழுது செய்த
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	ஆப்புண்ட	(தாம்பினால்) கட்டுண்ட
தொழும்	தொழுகின்ற	வண்ணம்	ஸரமச்சாரத்தை
காரிகை	இவ்வழியானவள்	விளம்பினால்	{ (யாரோனும் எரிச்) சொன்னால்
தன்னுடை	தன்னுடைய	வண்ணமும்	{ (இவளுடைய) மேனி கிறமும்
உண்மை	{ (விவாமோஹத்தின்) உண்மையை	பொன் கிறம்	{ பசுவிறமா யிருக்குமிருப்பு தவிர்த்த கல்ல கிறமாம்
உரைத் தின்றாள்	{ வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறாள்;	ஆவத’ஒழியும்	{ படி (இவன்) ஸந்தோஷப் படுகிறாள்.
பெண்மை என்?	{ இஃத என்ன பெண்மைக்குணம்?		

***—இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் “பெண்மையும் தன்னுடை” என்று பாடம் வழங்கி வருகின்றது; இப்பாடத்திற்குப் பொருளுமில்லை, விபாக்கியானத் தோடு சேர்த்தியுமில்லை; பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியானக் காண்மின்— “பெண்மை—ஸ்திரீத்வம்; அதாகிறது — ஏதேனும் ஓரவஸ்தை பிறந்தாலும் உயிர்த்தொழிக்குங்கூட மறைக்கும்படியிதே யிருப்பது; அவளும் இவளுடைய வ்யாபாசங்களைக்கண்டு ‘இவளுக்கு ஒடுகிற தகை இதுவாகாதே’ என்றறியு மித் தகையிதே. ஆயிருக்க, பெற்றதாயான எனக்கும் வாய்விடா நின்றாள்; இவளுக்கு என்ன பெண்மை? என்கிறாள்.”—இந்த விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சேர;

“பெண்மை என்?” என்றே பாடம் கொள்ளத்தக்கது; இப்பாடமே கற்று ணர்ந்த பெரியோர் ஆதரிப்பதும். ‘கண்ணனார் கண்ணபுரத் தொழுவ காரிகை தன்னுடை உண்மை உரைக்கின்றான்; பெண்மை என்?’ என்று அவ்வழிப்பது. செளரிப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடமான திருக்கண்ணபுரத்தை நோக்கி அஞ்ஜலி செய்கின்ற இப் பெண்மகள் அந்த காரிகை வ்யாபாரத்தோடு நில்லாமல் தன்னெஞ்சில் ஒடுகின்ற எண்ணங்களைச் சிறிதும் ஒளிக்காமல் உள்ளது உள் படியே என் பக்கவில் வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றான்; ஒன்றையும் மறைக்காமல் வெட்டவெளிச்சமாக வெளியிடுதற்குரிய உயிர்த்தோழியிடத்தும் ஒளித்தேதீர வேண்டும்படி மருமமான வார்த்தைகளையும் என்னிடத்தில் கூசாதே வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றானே இவள்; இஃது என்ன பெண்மை?—பெண்மைச் சூனத் திற்கு இது தகுதியோ? என்கிறான். தன்னுடைய யுண்மை யுரைக்கின்றான் “வடவரை நின்றும் வந்து இன்று கணபுர மிடவகை கொள்வது யாமென்று பேசினான்” என்று மேற்பாட்டில் சொல்லுகையாலே அதுவே இதற்குப் பொருள் என்றுங் கொள்ளலாம். திருவேங்கட மலையில் நின்றும் திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ண வந்திருக்கிறே னென்பதாகத் தன்னுடைய உண்மையை உரைக்கின்றான் என்க.

[வேண்ணெ யுண்டாப்புண்ட வண்ணம் வீளம்பினால் வண்ணமும் பொன் னிறமாவ தொழியும.] இப்பெண்மகள் பிரிவாற்றாமையாலே உடம்பு வெளுத்து வருந்திக் கிடக்கச் செய்தே, எம்பெருமான் பக்கவில் இவளுடைய அதுராகத்தை மாற்றுவதற்காக ‘அவனுடைய தீம்புகளையும் அவன் பட்ட பரிபலங்களையும் எடுத்துரைத்தோமாகில் தன்னுடையே அவனிடத்தில் இவளுக்கு வெறுப்பு உண்டாகிவிடும்’ என்றெண்ணிய சிலர், “கண்ணனும் கண்ணன், என்ன கண் ணன்!; வெண்ணெய் திருநிலைதும் எளியார் கையிலே பிடிபடுவதும் உரலோடு தாம்பினால் பிணிப்புண்டு ஏங்கிக்கிடப்பதும் இவைபன்றோ அவனுடைய திவ்ய கீர்த்திகள்!” என்று ஏச்சாகச் சில சொல்லுவார்கள்; அவன் பக்கவில் இவளுக்கு வெறுப்பையுண்டாக்குவதற்காகச் சொல்லும் இவ்வார்த்தைகள்தானே அந்தோ! உவப்புக்கு எருவிட்டாற்போலே ஆகின்றன: ‘அவர்ப்தஸமஸ்தகாமனாவன் குறைவாளரைப்போலே வெண்ணெயுண்ண ஆசைப்படுவதே!’ அந்த வெண் ணெய்தானும் தன் மனையிலே ஏராளமாகக் கிடைக்கலாயிருக்கச் செய்தேயும் அது பிறருடையதா யிருக்கவேணுமென்றும் அது தன்னையும் களவு வழியிலே ஸம்பாதித்து உண்ணவேணு மென்றும் விரும்பிக் களவு செய்வதே!; அது செய்யினும் ஸாமர்த்தியமாய்ச் செய்து ஜரிப்பித்துக் கொள்ளவல்ல சக்தியிருக் கச் செய்தேயும் அஸமர்த்தரைப் போலே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கொண்டு கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்டு அழுது ஏங்கிக்கிடப்பதே!; அஹஹ! இத்தனை ஸௌலப்ப ஸௌசில்யசூனம் வாய்ந்தவொரு பெருமானை யன்றோ நாம் ஆசைப்படப்பெற்றோம்!; நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்!; அவனுடைய ஸம்சலேஷம் நமக்குக் கிடையா தொழியினுமொழிக; இப்படிப்

பட்ட மஹாலிடத்தில் நாம் ஆசைப்படப் பெற்றதே நமக்கு எல்லாப் பேறும் கிடைத்தபடியாகுமன்றோ? என்று சொல்லி அவனுடைய திருமேனியோடே அணைபப் பெற்றால் பிறக்கக்கூடிய ஸந்தோஷ நிலைமையைப் பெறுகின்றாள் பெண்டிள்ளை—என்றுளாயிற்று.

“அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுனவன் ஒருத்தியுடையவைய ஆசைப்படுவதாம்; ஸர்வ சக்திபாணவன் களவிலே இழிவதாம்; அதுதன்னிலும் அகப்பட்டிக் கட்டுண்ணும்படி எனியனாவதாம்; இனி நமக்கொரு குறைபுண்டோ வென்கிறான்” என்ற பாம்போக்கியமான விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாரணபின்.

வண்ணமும் பொன்னிறமாவதோழியுமே—பெண்டிர்க்குப் பிரிவாற்றாமையினால் தோன்றும் பசலைநிறம் பொன்னிற மெனப்படும்; அது வ்யஸநத்திற்கு ஸூகம்; அந்த நிறம் ஒழிந்ததென்றால் ஸந்தோஷமுண்டாயிற் றென்றபடியாம். அவனுடைய திருக்குணங்களைப் பிறர் ஏச்சாகச் சொன்னாலும் 1 ‘கற்றி னம் லேவர்க்கனும் லேப்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதிபுமாகப் பெற்றான், பற்றி யுசலிடை ஆப்பு முண்டான் பானிகன் உங்களுக் கேச்சுக்கொலோ?’ என்னும் மெய்யன்புடையனாதலால் அந்த தீவ்ய கீர்த்தி செலிப்பட்ட மாத்திரத்திலும் அவனோடு தனக்குக் கலவி நேர்ந்ததாகவே கொண்டு வைவார்ணியம் வர்த்தப்பெற்று ளென்க. (ரு)

வடவரை கின்றும் வந்து * இன்று கணபுரம்
இடவகை கொள்வது யாமென்று பேசினாள் *
மடவரல் மாதரேன் பேதை விவர்க்கீவள்
கடவதென்? * கணையி லின்றிவர் கொள்ளவே. (க)

வடவரை	{ ‘வடக்குத் திருமகையில் கின்	இன்று	இன்றைக்கு
கின்றும் வந்து	{ தம் புறப்பட்டு வந்து	கண் தயில்	{ (இவனுடைய)
இன்று	இப்போது	கொள்ள	{ கண்ணுறக்கத்தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	மடவரல்,	{ கொள்ள கொள்வதற்கு,
இடவகை	{ இருப்பிடமாகக் கொண்	மாதர்	{ மடப்பெண்ணுக்குணத்தை
கொள்வது	{ டிருப்பது கானே’	என் பேதை	{ புடையவளாகும்
யாம்		இவள்	{ விரும்பப்படுமுகை
என்று	{ என்று (செளரிப் பெருமா	இவர்க்கு	{ புடையவளுமான
பேசினாள்	{ னோடு ஐக்கியமாகத்	கடவது என்	{ என்கிறுமியாகிய இவன்
	{ தன்னைச்) சொல்லிக்		{ இப்பெருமானுக்குக்
இவர்	{ கொண்டான்;		{ கடமைப்பட்டவிதம்
	இந்த செளரிப்பெருமான்		{ என் கொல்.

***—அறகாரத்தாலே தரிப்பது என்று ஒன்றுண்டு. பண்டு திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்கள் கண்ணபிரானைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாமல் மாமியார் மாமனார் முதலானாருடைய காலகைபுக் கடந்து யமுனையாற்றின் கரையிலே அப்பிரானை

அதுபவிப்பதாக வந்தவளவிலே அங்கு அவனைக் காணாமல் முன்னிலும் ஆற்றாமை விஞ்சி, ஏதேனு மொருபடியாலே தரிக்கப் பார்த்து “உஷ் காலிய! திஷாசு க்யுஷோஹரி தி உாவரா துஷ்ட காளிய! திஷ்டாதா க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா” இப்பாதிப்படியே, ‘அடா காளியனே! சில்; நான் கண்ணன்; உன்மேலேறிக் துவைத்து நார்த்தனம் செய்பப்போகிறேன்’ என்றும் மற்றும் பலவிதமாகவும் கண்ணபிரான் போலவே தங்களை அதுகாசஞ் செய்துகொண்டு பேசிக் தரித் தார்கள்; கம்மாழ்வாரும் திருவாய் மொழியில் “கடல் ஞாலஞ் செய்தேனும் யானே பென்னும்” என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாகாங்களாலே தம்மை எம் பெருமானாகப் பேசிக் தரித்தார். அந்த நிலைமை பாகாலாயசிக்கும் நிகழ் கின்றமை இப்பாகாத்தில் விளங்கும். மற்றை ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ் வாழ்வார்க்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ராவண்யம் அளவற்றதானேயே இவ்வது காரமும் அர்ச்சாவதார விஷயமாகவே செல்லுகின்றது. வடக்குத் திருமலை யிய திருவேங்கட மலையில் வாஸத்தனிட்டுக் கிறை விடாகிய திருக்கண்ணபுரத் திலே சித்பவாஸம்பண்ண இன்று இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம் யாம் என்று தன்னைச் செனரிப்பெருமானாகவே சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் என்பதைத் திருத் தாய் விளம்புகின்றான்.

இச்சிறுமியை இப்பாடு படுத்ததல் ஈச்வரனுக்குத் தகாது என்கிறான் பின் னடிகளில். இதற்கு முந்தின கண்ணம்வரையில் பந்துவர்க்கங்களின் சொல்தவ ருது நடந்துகொண் டிருந்தவளும் மிகச் சிறிய பருவமுள்ளவளும் அழகிற் சிறத் தவளுமான இவளை இவ்வனை கண்ணுறக்கங் கெட்டு வருந்தவைப்பது அவர்க்குப் ப்ராப்தமோ? என்கிறான். (க)

தரங்கநீர் பேசினும் தண்மதி காலினும் *

இரங்குமோ? எத்தனை ஈளிருந் தேள்கினாள்? *

தூங்கம்வாய் கீண்கெந்தானது தொன்மையூர் *

அரங்கமே யென்ப திவள்தனக் காயையே.

(௭)

தரங்கம் நீர் { திரைச்சிவந்தியை உடைய
கடல்

பேசினும் கோஷம் செய்தாலும்

தண் மதி குளிர்ந்த சந்திரன்

காலினும் காய்த்தாலும்

(இவன்)

இரங்குமோ { இளைப்பனோ?
(இளைக்கமாட்டான்.)
(எனென்னில்)

எத்தனை ஈள் { கெடுகளே பிடித்தும்
இருத்த { (இவற்றிலே) ஈபெட்டிருக்
என்கினாள் { கிருனன்றோ.

தரங்கம் { குதிரை உடிவாச உந்த
அகாலுடைய

வாய் வரைய

கேண்டு கிழித்தெறித்த

உகந்தானது மகிழ்த்த பெருமானுடைய

தொன்மையூர் அகாதி திவ்யதேசமாகிய

அரங்கம் { திருவாரங்கம் என்ற சொல்,
என்பதே { லிக் கொண்டிருப்பதே

இவன் தனக்கு { இவனுடைய துணையா
துணை { யிருக்கிறது.

• • •—கீழ்ப்பாட்டில், 'இச் சிறுமியின் கண்ணுறக்கத்தைக் கொள்ளே மீகான்
வெற்றகு இவர்க்கு என்ன ப்ராப்தி யுண்டு?' என்ற திருத்தாயை நோக்கிச் லசி
பெண்டுகள் 'இப்படி நீ சொல்லலாகுமோ? அவர்க்கு ஏன் ப்ராப்தியில்லை; அப்
ப்ராப்தஸ்தலத்திலே அவர் தம் செங்கோல் செலுத்துகிறாரல்லவ்; உன் மகள்
விஷயமாக நீயே சொல்லுகிற வார்த்தைகளினால் இவளுடைய மன மொழி மெய்
களாகிற த்ரிகாணமும் அவர் விஷயத்திலே படிந்தனவாக விளங்கா நின்றது;
'கார்க்கடல் வண்ணர்மே லெண்ணமிவட்கிது வென்கொடேலா' என்றாயாகையாலே
இவளுடைய சிந்தை அவர் திறத்தே படிந்ததென்று விளங்கிற்று; 'கண்ணபுர
மென்று பேசினாளுருகினான்' என்றாயாகையாலே இவளுடைய பேச்சும் அவர்
திறத்தே படிந்ததென்று விளங்கிற்று; 'கண்ணபுரந் தொழும்' என்றாயாகை
யாலே இவளுடைய காமிக வ்யாபாரமும் அவர் திறத்தே படிந்ததென்று விளங்
கிற்று; ஆக, சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும் இவள் அவரையே
விஷயிகரித் திருக்கின்றாள் என்னவேண்டி யிருக்கும்போது 'மடவரல் மாதரென்
பேதை யிவர்க்கிவள் கடவதென் கண்டுயிலின்றிவர் கொள்ளலே' என்று எங்
ங்னை சொல்லலாம்? அவரோடும் இவளோடும் கொள்கொடையற்றோ விருக்
கிறது? இது கிடக்கட்டும்; உன் மகள்தான் இக்கஷ்டங்களை யெல்லாம் பொறுத்
திருக்கச் சக்தியுடையவள்தானோ? என்று கேட்க, அதற்கு மறுமொழி கூறுவது
போன்றதாம் இப்பாசரம்.

தாங்கநீர் பேசினும் தண்மதிகாயினும் இரங்குமோ—கடல் கோஷித்தலும்
நிலாக்கர்ப்பதலும் விரலிகளுக்கு மிக்க இளைப்பை உண்டாக்குமாயினும் அவற்
றுக்கெல்லாம் இவள் இளைக்கின்றிலள். அதற்குக் காரணமென்னென்னில்;
எத்தனைகா ளிருந்தேள்கினான்—நெடுநாளாக அடிபட்டுக் காய்ப்பேறினவனுக்குப்
பின்னையும் அடிபடுதல் லக்ஷியமோ? இவள் நெடுநாளாகவே இக்கஷ்டங்
கையுடையது வருகிறாளாகையால் இவை இவட்கு அலக்ஷியமாய் விட்டன என்கை.
கீழ்ப்பாட்டில், 'மடவரல்மாத ரென்பேதை' என்று சொல்லிவைத்து இப்பாட்
ட்டில் 'இப்படி சொல்லத் தருமோ வென்று ஒரு சங்கை தோன்றும்; ஒன்றுமறி
யாதவளென்றும் நேற்றுவரை பந்துவர்க்கங்களுக்கு உடன்பட்டு நடந்த சிறுமி
யென்றும், இன்றே இவட்கு இப்படிப்பட்ட அவகாஷம் உண்டாயிற்றென்றும்
சொல்லுவதோடு இது முரண்படுமே யென்று சங்கிக்க வேண்டா; "சூழி
யுமாயதெ க்வாஸவஸூதா—தருடி யுகாயதே த்வாமபச்யதாம்" என்றும்
2. "பலபல ஆழிகளாயிடம்" 3. "ஒரு பகல் ஆயிர முழியாலோ" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே சிரிவுகாலம் பல்லாழியுழிகளாகத் தோன்றுமாதலால், மக்ளு
டைய அப்படிப்பட்ட வசநவ்யக்திகளைக் கொண்டு சொல்லுகிறாள் தாய் எனக்
கொள்க.

முன்னடிகட்கு வேறு வகைபாகவும் பொருள் கூறலாம்;—'இரங்குமோ' என்
பதை 'இரங்கும், ஒ' என்று வாக்ய பேதமாக்கி, கடல் கோஷித்தாலும் நிலாக்க

பஜந்தேமாம்” என்று கைதயி லருளிச்செய்தபடியே, இழந்த செல்வத்தை மீண்
டும்பெறவிரும்புகின்ற ஆர்த்தர்கள், புதிதாகச் செல்வம்பெறவிரும்புகின்ற ஆர்த்
தார்த்திகள் கைவல்யபோகத்தைவிரும்புகின்ற ஆத்மப்ராப்திகாமர்கள், பகவதது
பவத்தையே விரும்புகின்ற ஞானிகள்—ஆகிய நான்கு வகை யதிகாரிகளும் எம்
பெருமானை உபாஸித்துப் பேறு பெறுவதைக் கண்டவிவள் தானும் தன் அதிகா
ரத்திற்குத் தகுதியாகத் தொழுது உய்யலாமென்று திருக்கண்ணபுரத் தொழப்
போனாள்; இவளுடைய அழகு எப்படிப்பட்டது? [வண்ணலோங்கோதை யென்
பேதை] இவள் மயிசா முடித்துப் பூவைச்சுற்றிவிட்டால் மதுவில் நசையாலே
வண்டிகள் மேலே சுழலமீடும். [பேதை] அந்த வண்டிகளுக்கு அஞ்சி உள்ளே
வந்து புகும்பருவமுடையவள்.

[மணிநிறங்கொண்டு தான்]* தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்
குத் தம்மையே யொக்க அருள் செய்கையன்றோ முறைமை; தான் நன்மணி
வண்ணாயிருக்க, இவளுடைய மணிநிறத்தைக் கொள்ளை கொள்ளத் தகுதி
யுண்டோ? [கோயின்மை செய்வது தக்கதே] சாஜாதியில்லாதார் உய்வதை
நீர் செய்யக் கடவீரோ? இழந்தவற்றை மீட்டுக்கொடுக்க யன்றோ அரசர்கட்கு
முறைமை; சாஜாக்களே வழிபறிக்கை நீதியோ? என்கிறாள்.

[கோயின்மை] கோ—அரசன்; இன்மை—இல்லாமை; கேட்பாரற்ற
அநீதிச்செயல் என்றபடி. (அ)

முள்ளையி றேய்ந்தில கூழை முடிகோடா *
தெள்ளிய ளென்பதோர் தேசிலள் என்செய்கேன் *
கள்ளவீழ் சோலைக் கணபுரம் கைதொழும்
பிள்ளையை * பிள்ளையென் றெண்ணப் பெறுவரே. (க)

முன் எயிற	முனைக்கின்ற பற்களும்	என் செய்கேன்	{ (இப்படிப்பட்ட இவன் - விஷயத்தில்) நான் என்ன செய்வேன் !.
எய்ந்தில	கிரம்பவில்லை;	கன் அவிழ் சோலை	{ மது பெருகுகின்ற சோலை
கூழை	கூந்தலும்	கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
முடி கொடா	{ கடுத்த முடிக்கப் போரும்படி வளர்த்தன வில்லை;	கை தொழும்	கையெடுத்த வணங்குகிற
தெள்ளியள்	{ விவேகமுடையவள் என்று சொல்லும்படி யான தேஜஸ்ஸை உடையவளல்லள்;	பிள்ளையை	பிள்ளையை
என்பது ஓர் தேச இவள்		பிள்ளை என்று எண்ணப் பெறுவரே	{ பிள்ளையென்று கிளைக்க லாகுமோ? [கொளவிக் ப்ராப்தியுண்டிதே.]

* * *—“முனையிலங்கு பூம்பயலை முன்போட அன்போடியிருக்கின்றாளால்”
என்று சொன்ன திருத்தாய்தானே இப்போது “முன்னெயிறேய்ந்தில கூழை
முடிகொடா, தெள்ளிய ளென்பதோர் தேசிலள்” என்றால், இஃது என்? பாகால
நாயகியெளவன பருவத்தை யடைந்திருப்பதாகப் பல பாசாக்களால் விளக்கா

சிற்க, இன்னம் பற்களும் முளைக்கவில்லை பென்றும், மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம் படி கூடினவில்லை பென்றும் இங்கே சொல்வது பொருந்துமாறு எங்கனே? எனின்; உண்மையில் இவள் யௌவன பருவத்தை யடைந்தவளே; ஆயினும் தாய்க்கு அன்பு மிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க.

1. “செய்ய நூலின் சிற்றடை செப்பனுமிக்கவும் வல்லளல்லள்” 2. “வாயிற் பல்லு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில,.....மாயன் மாமணிவண் ணன் மேலிவள் மாறுறுகின்றாளே” 3. “கொங்கையின்னங் குவிந்தெழுந்தில” 4. “முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில மொய்பூங்குழல் குறிய, கலையோ அரை யில்லை நாவோ குழறும்” இப்பாதி பாசாக்களோடு ஒப்பிடுக.

இப்படி இளம்பருவமுடையளான லிவளை நான் எப்படி நியமிப்பேன் என்கிறாள் என் செய்கேன் என்று. இவளை நான் நியமிப்பேனோ, அன்றி அதுவர்த்தி திப்பேனோ என்கிறாள். இத்தனை சிறு பிராயத்தில் உனக்கு இவ்வளவு ப்ராவண் யம் கூடாது என்று இவளை அடக்குவேனோ, அன்றி, இத்தனை சிறு பிராயத்தி லேயே பகவத் விஷயத்தில் அவகாஷிக்கப் பெற்ற லிவள் ஸாமான்யமானவளல் லள், விண்ணுளாரிலும் சீரியள் என்று கொண்டு இவளைக் கைகூப்பி வணங்கு வேனோ என்கிறாள்.

இங்ஙனே அலைபாய்ந்த நெஞ்சு ஒரு முடிவுக்கு வந்தமையைப் பின்னடிக ளில் வெளியிடுகிறாள். திருக்கண்ணபுரத்தைக் கைதொழும்பிள்ளை நம் வாயிற்றில் பிறந்த சிறு பிள்ளையேயாகிலும் ஈடுபட்ட விஷயத்தின் பெருமையைப்பன்றோ நோக்கவேணும்; இவளது சிறுமைபால் வருங்குற்றமேது? சிறுமையில்தானே இப் படிபகவத் விஷய ப்ராவண்யமும், உகந்தருளின நிலத்தில் ஊற்றமும் உண்டாகப் பெற்றதே! ஆகையாலே இவளை நியமிக்கப் பாராமல் அதுவர்த்திப்பதே நன்று என்று ளாபிற்று. “விளங்கொளிபை மாதகத்தைத் திருத்தண்காயில் வெஃகா வில் திருமலைப்பாடக் கேட்டு, வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருக வென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே” என்றது திருநெடுந்தாண்டகத்தில்.

கடழை—தலைமயிர். தேள்ளியள்—தெளிந்து வார்த்தை சொல்லவல்லவள். தேசு—தேஜஸ். எண்ணப் பெறுவரே—நெஞ்சால் நினைத்தாலும் பிராயச் சித்தம் செய்துகொள்ள வேணுமே பென்றவாறு. (க)

கார்மலி கண்ணபுரத்தேம்மடிகளை *

பார்மலி மங்கையர்கோன் பாகாலன்சொல் *

சீர்மலி பாட லிவைபத்தும் வல்லவர் *

நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே.

(கௌ)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-7-1.

2. ஐ. 3-7-2.

3. ஐ. 3-7-3.

4. திருவிருத்தம் 60.

கார் மலி	{ மேகங்கள் கிளைந்திருக்கப் பெற்ற	சீர் மலி	பகவத்குணங்கள் நிறைந்த
கண்ணபுரத்த	{ திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந் தருளியிருக்கிற	பாடல்	பாசாங்கணாகிய
எம் அடிகளை	எம்பெருமானைக் குறித்து	இவை பத்தம்	இத்திருமொழியை
பார் மலி	{ இப்பூமியெங்கும் புகழ் மிக்க திருமங்கையாழ்வார்	உல்லவர்	கற்றுணர உல்லவர்கள்
மங்கையர்		சீர் மலி	கடங்குழந்த
கோன்		வையத்து	இப் பூமண்டலத்திலே
பரகாலன்		நீடு	நீண்டகாலம்
சொல்	அருளிச்செய்த	கிற்பார்கள்	கிளைந்தப் பெறுவர்.

* * *—மேக ஸஞ்சாரம் மாறுத திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருளியிருக் கும் செளரிப்பெருமாள் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இத் திருமொழியைக் கற்றுணர உல்லவர் கடங்குழந்த பூமியிலே நெடுங்காலம் வாழப் பெறுவர் என்று பயனுரைத்ததாயிற்று.

* கற்படியின் வியாக்கியானத்திற் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருந் தார் காண்மின்:—“இது கற்றார்க்குப் பலன் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கையோ வென் னின், பரமபதத்திலே ‘தெள்ளியீர்’ இல்லையே; தெள்ளியிருள்ளது இங்கே யன்றோ. ‘ஊவொ நா நஞ்சு மலுதி—பாவோ நார்பதா கச்சதி’ என்று திருவடி சாமகுணங்களைக் கேட்டு அத்தாலே பூர்ணனாய் அத்தேசத்தேயிருந் தாப்போலே தெள்ளியீரை இங்கே பாடக்கேட்டுப் பூர்ணரா யிருக்கப்பெறுவர் கள்”—என்று. (அநாவது) இவ்வருளிச் செயலைக் கற்பவர்கள் இருள் தருமா ஞாலத்தி லிருப்போழிந்து நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவர் என்று பயனுரைக்க வேண்டியிருக்க ‘நீர்மலி வையத்து நீடு கிற்பார்களே’ என்று இக்கொடுவுலகத்தி லிருப்பையே பயனாகவுரைக்கத் தருமோ வென்று சங்கை; (இதற்கு ஸமாதா னம்.) ‘தெள்ளியீர் தேவர்க்குந் தேவர் திருத்தக்கீர்’ என்று தொடங்கிப் பரம போக்யமாய்த் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் மழுது மொத்தாற்போலே அருளிச் செய்யப்பட்ட இத்திருமொழி பரமபதத்திலே அதுபவிக்கக் கிடைப்ப தரிதானாகையாலே, ஸ்ரீராம கதைகளை அதுபவிக்க ஆன்சகொண்ட அனுமான் பரம பதத்தை இகழ்ந்து இந்நிலத்திலிருப்பையே உகந்தாப்போலே இத்திருமொழி நடையாடு மிந்நிலத்தில் இருப்பே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குப் பரமோத்தேச்யமா யிருக்குமென்று கொண்டு ஆழ்வார் இங்ஙனே பயனுரைத்தது பொருந்து மென்க. (சு)

அடிவரவு:—தெள்ளியீர், நீணிலா, அருவி, உண்ணும், கண்ணன், வடவரை, தாக்கம் தொண்டு, முன், கார், கரை.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி,

கரையெடுத்த சுரிசங்கும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ் இரண்டு திருமொழிகளும் தாய்ப் பேச்சாய்ச் சமென்றன; இத்திருமொழி மகள் பேச்சாய்ச் செல்லுகிறது. கீழ்த்திருமொழியில் “கைவளை கொள்வது தக்கதே” என்று செளரிப் பெருமானே நோக்கித் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்ட தலைமகள் உணர்ந்து தன் கையை நோக்கினாள்; கையில் வளைகளைக் கண்டிலள்; அந்தோ! வளையிழந்தேனே பென்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லிக் கதறுகின்றாள்.

திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானே ஸம்சுலேஷித்து அதுபவிக்கப் பெருந் பிரிவாற்றாமைக்குப் பாக்கப் பாசரமிடுகிறபடி.

கரையெடுத்த சுரிசங்கும் கனபவளத் தேழுகொடியும் *

திரையெடுத்து வருபுனல்குழ் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

லிரையெடுத்த துழாயலங்கல் விறல்வரைத்தோள் புடைபெயர் *

வரையெடுத்த பெருமானுக் கீழ்த்தேனென் வரிவளையே.

(க)

கரை எடுத்த	கோவுத்தையுடைத்தாய்	உறையும்	{ நித்யவாஸம் செய்தருள் பவனும்,
சுரி	வளைந்த	லிரை எடுத்த	பரிமளம் மிகுந்த
சங்கும்	சங்குகளையும்	துழாய்	{ திருத்துழாய் மாலையை அலங்கல் { பணித்ததாய்
கனம்	செறிந்திருக்கிற	விறல்	மிடுக்கையுடையதாய்
பவனத்து	பவழங்கனிநுடைய	வரை	மலைபோன்றதான
எழு	வளர்த்தியையுடைய	தோள்	திருத்தோள்
கொடியும்	கொடிகளையும்	புடை பெயர்	அசையும்படியாக
திரை	அலைகளானவை	வரை எடுத்த	{ கோவர்த்தனமலையை யெடுத்த (க்குடையாக)ப் பிடித்தவனுமான
எடுத்த வரு	{ அடித்துக்கொண்டு வாப்பெற்ற	பெருமா	{ எம்பெருமானுக்கு
புனல்	ஐவத்தாலே	னுக்கு	
குழ்	குழப்பட்ட	என் வரி வளை	என்று அழகிய வளைகளை
திருக்கண்ண	{ திருக்கண்ணபுரத்திலே	இழந்தேன்	- இழந்துவிட்டேன்.
புரத்து			

* * *—பண்டு இந்திரனால் இடையார்க்கும் இடைச்சியார்க்கும் ஆநிரை கட்கும் நேர்ந்த பெருமழைத் துன்பத்தை மலைக்குடை யெடுத்து நீக்கின ஆத்ப பந்துவன்றோ; அது என்றைக்கோ நடந்தது என்று நினைக்கவேண்டாதபடி.

இன்றைக்கும் அப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களை விளங்கக்காட்டிக் கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்தில் தித்ப ஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறானன்றோ; இப்படிப்பட்ட பெருமான் நம்மைக் கைவிடமாட்டானென்று நாம் நிச்சயித்து அவன் பக்கமிலே ஆசை வைத்ததற்குப் பலன் விளைவிழக்கலாயிற்றே! என வருந்துகின்றாள் பாகாஸ நாயகி.

“காவிரி நன்னதிபாயுங் கண்ணபுரம்” என்பவாதலால் அக்காவிரி பெருகும் போது எங்குள்ளையும் பவழக்கொடுக்கையும் அலைகளினால் திரட்டிக்கொண்டு வருகின்றதாம்; அப்படிப்பட்ட திருக்காவிரித் தீர்த்தத்தினால் குழப்பட்டது திருக்கண்ணபுரம். (க)

அரிவிரவு முகிற்கணத்தா லகிற்புகையால் வரையோடும் *

தேரீவரிய மணிமாடத் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

வரியரவி னனைத்துயின் ற மழைமதத்த சிறுதறுகண் *

கரிவேருவ மருப்போசித்தாற் கிழந்தேனென் கனவனையே. (உ)

அரி	கறப்பானது	அனை	படுக்கையிலே	
விரவும்	கலந்தபரவப்பெற்ற	தயின்ற	சயனிப்பவனாயும்,	
முதல்	மேகக் கூட்டங்களாலும்	மழை மதத்த	{ மழைபோல் பெருகுகின்ற மத ஜலத்தையுடையதும்	
கணத்தால்		சிறு தறு கண்	{ சிறுத்த வட்டணித்த கண்ணையுடையதுமான	
அகல்	அகிற்புகைகளாலும்	கரி	{ குவவயாபிட மென்னும் யானையானது	
புகையால்		வேருவ	அஞ்சும்படியாக	
வரையோடும்	{ மலையோடு உரையறிய கொண்டது	மருப்பு	(அதன்) தந்தத்தை	
தேரீவு அரிய		ஒசித்தாற்கு	{ ஒடித்தொழித்தவனாய் முன்ன பெருமானுக்கு	
மணி மாடம்	{ மணிமயமான மரபிகை களை யுடைய	என் கண்	{ எனது பொன்வளைகளை வளை இழந்தேன்—.	
திருக்கண்ணபுரத்த, உகறயும்—;				
வரி	கோடுகளை யுடைய			
அரவு	சூதி சேஷனாகிற			
இன்	போகவழி			

* * * —“வரவு தாராயணம் ஸ்ரீராம க்ஷீராணவநிகேதநம். நாமவ பங்குருஜுஜுமொகா ஸுாரா வாரீம் = வரவு நாராயணம் ஸ்ரீமார் க்ஷீராணவ நிகேதநம்—” எனப் பரயங்க முதல்நுஜ்ய ஹபாகதோ மதுராம் புரீம்” என்றபடியே திருப்பாத்தலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனித்திருந்து அங்கு நின்றும் ஸ்ரீக்குணனாக வந்து அவதரித்து, கம்ஸனால் வில்விழுவென்று வியாஜம் வைத்து அழைக்கப்பட்டு அரண்மனை வாசலிற் புரும்போது தன்னைக் கொல்வதற்காக மதமுட்டி சிறுத்தப்பட்டிருந்த குவல்யாபிட மென்னும் யானையைக் கொண்டு எழுதிக்கொண்ட அதன் தந்தங்களையே பறித்து ஆயுதமாகக் கொண்டு கொண்டு எழுதித்து மதுராயிற் பெண்களுக்குத் தன்னுடைய திவ்ய

மங்கள் சிக்ரஹத்தின் காட்சியை முற்றாட்டாகக் கொடுத்தருளின பெருமா
னன்றோ; அந்த மிகுக்கு இன்றைக்கும் விளங்குமாறு திருக்கண்ணபுரத்தில்
நித்யஸந்தி பண்ணியிருப்பவனன்றோ; இப்பெருமான் நம்மைக் கைவிடமாட்
டானென்று இவன் பக்கலிலே ஆசை வைத்ததற்குப் பலன் விளைவிடுக்கலா
யிற்றே! என இரங்கிக் கூறுகின்றான்.

காளமேகத் திரள்களாலும், அங்வுரிலுள்ள செல்வம் மிக்கவர்கள் உண்டாக்
குதிற அகிற்புகையாலும் உண்டான இருட்சியாலே மலைக்கும் மாடங்கட்கும்
வாசி தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாதபடியாய் என்னமபமான மாடங்களைப்படைத்
தான திருக்கண்ணபுரம் என்கிறது முன்னடி. ௫. ௫. ௫.

‘ஹரி’ என்னும் வடசொல் அரிபெனத்திரிந்தது; அச்சொல் பலபொருள்
களைபுடையது; அவற்றுள் ‘தறு’ || ‘நிறம்’ என்னும் பொருள் இங்குக் கொள்
ளப்பட்டது. கணம்-முண்: என்ற வடசொல்திரிபு.

சிறு தறுகண் கரி-“வடநிறப் பெருமைக்கு ஈடாகப் பெருத்திருக்கையன்றிக்கே
ஜாதுபுசிதயாம்படி சிறுத்து க்ரௌர்ய மெல்லாம் தோற்றம்படி பார்க்கிற கண்
களைபுடைத்தாயிருந்துள்ள குவலயாபிடம்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.
‘தறுகண்மை’ என்று அஞ்சாமைக்குப் பேராதலால் இங்குத் தறுகண் என்று
முழுச் சொல்லாய் ‘ஒருவர்க்கும் அஞ்சாதிருந்த யானை’ என்று பொருள் கொள்
ளலாமென்பர் சிலர்; அப்போது ‘சிறு’ என்பது அந்வயிக்க இடமில்லாமையால்
‘சேறு’ என்று திருத்தவேணும்.

தறு-க்ரௌம். கரி-வட சொல்.

...

...

உ)

துங்கமா மணிமாட நெழுகட்டின் சூலிகை * போம்
திங்கள் மாமுசில் துணிக்கும் திருக்கண்ணபுரத்துறையும் *
பைங்கண்மால் விடையடர்த்துப் பனிமதிகோள் விடுத்தகந்த *
செங்கண்மா லம்மாணுக் கிழந்தேனென் செறிவனையே.

(௩)

துங்கம்	உந்ததமாய்	பைங்கண்	{ பசுமை தந்திய கண் களைபுடைய
மா மணி	{ சிறந்த எந்நங்கனியைக்கப் பெற்றதான	மால்	பெரிய
மரடம்	மாடமாளிகைகளினுடைய	விடை	எருதுகளை
செறி	{ கீண்ட உச்சியிலுள்ள	அடர்த்து	அழியச் செய்தவனாயும்
முடிபின்		பனி	{ குளிர்ச்சியை இயல்வாக வுடைய
சூலிகை	சூலமானது	மதி	சந்திரனுடைய
போம்	மேலே ஸஞ்சரிக்கின்ற	கோள்	கூயத்தை
திங்கள்	சந்திரனையும்	விடுத்த	போகி
மா முசில்	பெரிய மேகங்களையும்	உகந்த	திருவுள்ளமுலத்தவனாயும்
துணிக்கும்	துண்டிக்கப் பெற்ற	செம் கண்	புண்டரீகாகுணபுமிருக்கிற
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;			

மால்	ஸ்ரவேச்சரன்	செறி	கழலாதிருக்கத்தக்க
அம்மானுக்கு	விஷயத்திலே	வளை	வளைகளை
என்	என்னுடைய		இழந்தேன்—.

• • • — நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புணர்வதற்கு விரோதியாயிருந்த விருஷபங்களைழையும் வலியடக்கி அவளை மணந்துகொண்ட பெருமானன்றோ; சந்திரனுடைய சுஷ்ரோகத்தைப் போக்கி அவளை அதுக்ரஹித்த பெருமானன்றோ; இன்னமும் இங்ஙனே அதுக்ரஹஞ் செய்தருள்வதற்குத் திருக்கண்ணபுரத்தில் சித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்குமவனன்றோ; நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் போலே நம்மையும் மணந்துகொள்வனென்றும் சந்திரனுடைய துயரைத் தீர்த்தாப்போலே நம்முடைய துயரைபுந் தீர்ப்பனென்றும் கருதி அப்பெருமான் திறத்தில் காதல்கொண்டதற்குப் பலன் வளையிழக்கலாயிற்றே! என்கிறான்.

முன் ஒன்றரை யடியால் திருக்கண்ணபுரத்திலுள்ள திருமாளிகைகள் மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்றமை தெரிவிக்கப்படுகின்றது. மாடமாளிகைகட்குக் காப்பாக மேலே குலங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கும்; அவை மேலே ஸஞ்சரிக்கின்ற சந்திரனையும் மேகமண்டலத்தையும் ஈழிக்கின்றனவாம்; இது அதிசயோக்தி.

துங்கம்—வடசொல் குலிகை—குலம்.

.... (௩)

கண்ணமருவு மயிலகவு கடிபொழில்சூழ் நெமேறுகில் •
திணமருவு கணமதிள்சூழ் திருக்கண்ண புரத்துறையும் •
மணமருவு தோளாய்ச்சி ஆர்க்கப்போயுரலோமே •
புணர்மருத மிறடெந்தாற் கீழந்தேனென் பொன்வளையே. (௪)

கணம் மருவு	திரங்கிக்கிருத்தன்ன
மயில்	மயில்களானவை
அகவு	உத்தாடப்பெற்ற
கடி பொழில்	மணம்மிக்க சோலைகளாற் சூழ் குழப்பட்டதாய்
நெடு மதிகள்	பெரிய திருவீதிகளை புடைத்தாய்
திணம் மருவு	திடம் பொருத்திய
கணம்	கணகமயமான
மதிள்	திருமதிள்களாலே
சூழ்	குழப்பட்டதான

திருக்கண்ணபுரத்த, உறையும்—;	
மணம் மருவு	பரிமணம் பொருத்திய
தோள்	தோள்களை புடையனான
ஆய்ச்சி	இடைச்சி
ஆர்க்க	(தாம்பினால்) கட்ட
உரலோமே	உரலோகெடச்சென்று
போய்	
புணர் மருதம்	இரட்டை மருதமாக்கள்
இற	இற முறித்த விழும்படி
உத்தாற்கு	கடைசற்ற பெருமானுக்கு
என் பொன் வளை இழந்தேன்—.	

• • • —தயிர்பால் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்த குற்றத் திற்காக ஒரு அபகையின் கையினால் உரலோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டு அசக்த னாரப்போலே கிடந்தானே!, இப்படியும் ஒரு ஸௌலப்ப முண்டோ வென்றும், அப்படி கட்டுண்டு தளர் கடைபிட்டுத் தவழ்ந்து செல்லும் பருவத்திலும்

இரட்டை மருதமாக்களை முறித்து அவற்றில் ஆவேசித்துக் கிடந்த அசுரரை வீழ்த்த வலிமை என்னோ! என்றும் ஈடுபட்டிருந்ததே காரணமாக வளையிழுக்கப் பெற்ற பரிதாபத்தை என் சொல்வேனென்கிறான்.

புணர்மருதமீற நடந்த வரலாறு:—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பலவினையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை திருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினால் கட்டி ஒருராலிலே பிணித்து விட, கண்ணன் அவ்வாறே யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மரத்தின் கடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வால் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிசண்டும் முறிந்து விழுந்த வளவில், முன் நராதர் சாபந்தால் அம்மரங்களாப்க் கிடந்த ஈளகபரன் மணிவீலன் அன்னங் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபம் தீர்த்து சென்றனர். இந்தக் குபேரபுத்திரர் கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து சொண்டிருக்கையில் நராதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடை யெடுத்து உடுத்தி நீங்க, இந்த ஈளகபரத் தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நராதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாயிர்' என்று அடிக், உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இனங்கி 'நெடுங்காலஞ் சென்றபின் பு திருமால் உங்களருகு அணுகுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவ மொழிந்து முன்னையடி வம் பெற்று மீளியிர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில்கம்மனால் வசப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனர் என்பதும் சில்புராணங்களிலுண்டு. 'பெரயம்மாப்' மருதர்ன வச ரை' என்று பெரியாழ்வாரு மருளிச்செய்தார்.

மயில்கள் திரள்திரளாகக் கூத்தாடப் பெற்ற சோலைகளாற் சூழப்பட்டும் பெரிய திருவிதிகளைபுடைத்தாயும் திடமான திருமதிளாற் சூழப்பட்டு மிருக் கும் திருக்கண்ணபுரம்.

கணம்-மணம். அகவுத்தல்—கூத்தாடுதல்; 'கேகா' என்று மயில்கள் சப்தி கின்ற ஒலிக்கும் பெயருண்டு. மறுகு—விதி. திணம்='திண்ணம்' என்பதன் தொகுத்தல். கணம்='வந' என்னும் வடசொல்லின் லிகாரமுமாகலாம்; கருக மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவுமாகலாம்.

மணமருவு தோளாய்ச்சி='ஸவ-ஹஸு' என்ற உபநிஷத்தின்படியே பரி மளமே வடிவேடுத்தவனான கண்ணபிரான் அகவாதமும் யசோதைப் பிராட்டி யின் தோளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடப்பணிதே. (ச)

வாயேத்த டந்திரத்தா லந்தணர்தம் செய்தொழில்கள் *
தீயேத்து மறைவளர்க்குத் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
தாயேத்த சிறகோலக் குறைந்தோடித் தவிருண்ட *
வாய்துடைத்த மைந்தனுக் கிழந்தேனென் வரிவகையே. (ஊ)

அந்தணர் பிராமணர்கள்
வாய் எடுத்த { உரக்க உச்சரிக்கப்படுகிற
மந்திரத்தால் { மந்திரங்களைக் கொண்டு
தம் செய் { தாங்கச் செய்யும்
தொழில்கள் { அதுஷ்டாநமாயி
நி எடுத்த { அக்நிகாரியங்களைக் குறை
யறச் செய்து
மறை { வேதமரியாதையை ஒங்கச்
வளர்க்கும் { செய்யுமிடமான

தாய் எடுத்த { தாயான யசோதைப்பிராட்டி
கையிலெடுத்த
சிறு { சிறியதடிக்கு
கோலுக்கு }
உளைந்து ஒடி அஞ்சி ஒடிச்சென்ற
தயிர் உண்ட { தயிரை அழுதுசெய்த
வாய் { வானயத்தடைத்த
துடைத்த }
மைந்தனுக்கு ஸ்வாமிக்கு

என் வரி வளை இழுத்தேன்—.

திருக்கண்ணபுரத்தி, உறையும்—;

*** — வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு அந்தணர்கள் அக்நிகாரியங்கள் செய்து வேதமரியாதையை நடத்திப் போரும்படியான திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், முன்பு கருஷ்ணாவதாரத்தில் தான் செய்த தீம்புகட் குச் சிற்றங்கொண்ட யசோதைப்பிராட்டி அடிப்பதாகக் கையிற் கோலை யெடுக்க, அதற்கு அஞ்சி ஒடுமளவிலே எதிர்ப்படுமவர்கள் வாயில் தயிருண்ட சுவடு இருப்பதைக் காட்டி, 'நீ தயிர் களவு கண்டாயன்றோ' என்பர்களே யென்று அழை மறைக்க வேண்டி அந் தயிர்ச்சுவடுதன்னைத் துடைக்கப் புகுந்து தயிரை முகம் முழுதும் தடவிக்கொண்ட பரமஹேமனுமான பெருமானுடைய அக்குணத்திலே யிடுபட்டு வளையிழந்தே நென்கிறான்.

'தயிருண்ட வாய்துடைத்த மைந்தன்' என்ற விடத்து, "யனாரி நாய! தவ நீதரிவாஹுரலுஹு தலுநாய யஹிதே ரதிராவிராவீசு! கிஃரஹு! ஹிரஹு நா காவயுவவஹிதே நாகுரே பூரஹு திரமஃகிவ திவி-ஸஹு = யந்நாம நாத! நவநீத மருகரஸ்த்வம் தச்சாதநாய யதி தே மநிராவிராவீத, கிம் முக்த! திக்த மமுநா கரபல்லவம் தே காத்ரே ப்ரம்ருஜ்ய திரகா: கில நிர்விசங்க:" என்ற ஆழ் வானுடைய அநிமாதுஷஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தி ஸ்ம்ருதி விஷயமாகும். [வெண் ணையைக் களவு செய்த கண்ணன் உடையவர்கள் தன்னைப்பிடிக்க வருகிற சுவ டறிந்து கையது வாயதான வெண்ணெயை மறைத்திடவேணுமென் மெண்ணி 'வாயிலேயாவது கையிலேயாவது வெண்ணெயிருக்கக் கண்டாலன்றோ நம்முடைய களவு வெளிப்படலாவது, கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி யாக்கிவிடுவோம்' என்று வெண்ணெயை யெல்லாம் உடம்பிலே தடவிக்கொண்டு 'இனி நாம் ஆர்க் கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை' என்று நிர்ப்பயனாய் வெளிப்புறப்பட்டா நென்கிற ஒரு ஹேம சேஷ்டிதத்தை அதுஸந்தித்து 'என் நாயனே! இப்படியும் ஒரு ரெளழி முண்டோ? வெண்ணெய்க் களவை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளியாய் படியான் காரியஞ் செய்தாயே! இது உண்மையில் ரெளழித்தாலோ? அன்றி ரெளழிவாவதாலோ? சொல்லாய் பிரானே! என்றார்.]

முற்காலத்தில் ஒரு பிள்ளை அர்ச்சன் தோட்டத்திலே புகுந்து மல்லிகை

மொக்குகளைத் திருமுக்கொண்டிருக்கையில் அந்தறிந்த தோட்டக்காரன் அவனைப் பிடித்து ராஜசபைக்குக் கொண்டு போவதாக இருக்கையில் அதனை யுணர்ந்த அடிகள்வன் 'இந்த ஆபத்தில் சின்னும் எங்களை தப்பிப் பிழைப்பது!' என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இச் செய்தியை யறிந்த அவன் தந்தை 'வாயுண்டானால் பிள்ளை பிழைக்கிறான்' என்று அப் பிள்ளையின் செவியிலே படு மாறு செய்க்க, 'பாம்பின் சுவடு பாம்புக்குத் தெரியும்' என்றும்போலே தந்தை சொற்கருத்தை யுணர்ந்த அப்புதல்வன் அந்த மல்லிகை மொக்குகளைத் தின்று மென்று விட்டான்; பிறகு வெறுங்கையான அவனை என் சொல்லி ராஜதண்ட னைக்கு ஆளாக்குவதென்று திகைத்த தோட்டக்காரன் அவனை விட்டிட்டான் என்றொரு கதையுண்டு; தின்னக் கூடாதவற்றையும் வருந்தித்தின்று களவை மறைத்துக் கொள்ளும் பிள்ளைகளின்படி தெரிந்திருந்தும், உண்ட தாழிரின் மூட்டை நாவினால்நக்கி மறைத்துக் கொள்ளலாமாயிருக்க அங்ஙனஞ் செய்யாதே களவு நன்கு வெளிப்படுமாறு தயிர்ச்சுவடு முகமெங்குமாகும்படியாகத் தடவிக் கொண்டது பேதைமையின் பணியன்றோவென்று இக்குணத்திலே உள்குழைந்து வளையிழந்தாள்போலும் பரகாலநாயகி. (௫)

மடலேந்த நெடுந்தாழை மருங்கேல்லாம் வளர்பவளம் *
 திடலேத்துச் கடரிமைக்கும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *
 அடலடர்த்தன் றிரணியனை முரணழிய அணியுகிரால் *
 உடலேந்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் னொளிலளையே. (க)

மடல் எடுத்த	மடல்களை உயர்த்தொண்ட	இரணியனை	திரையாலான
கெடு	கீண்ட	அடல்	புத்தத்திலே
தாழை	தாழைச்செடிகளின்	அடர்த்து	நெருக்கி
மருங்கு எல்லாம்	பக்கங்களிலெல்லாம்	முரண் அழிய { (அவனுடைய) மிகுந்து அழியும்படியாக	
வளர்		அணி உகிரால் அழிய நகங்களாலே	
பவளம்	பவழங்களானவை	உடல் எடுத்த { (அவனது) உடம்பைப் பிளந்தொழித்த	
கடர்	இமைக்கும்	பெருமா	
இமைக்கும்		னுக்கு } ஸர்வேசுவானுக்கு	
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;		என் ஒளி வனை இழந்தேன்—.	
அன்று முன்பொருகாலத்தில்			

* * * — பாம்புக்கொண்ட பரஹ்மதாழ்வானிடத்துள்ள வரத்ஸல்பத்தினால் அவனுடைய விரோதிகளான இரணியனைப் பிளந்தொழித்த பெருமானன்றோ; ஆச்சரிதர்சனை இப்படி பரிந்து காத்தருள்பவனன்றோ; இதற்காகவே யன்றோ திருக்கண்ணபுரத்தில் சித்ய ஸர்சிதி பண்ணி யெழுந்தருளி யிருப்பது! என்று நடு

பட்ட நான் ப்ரஹ்மாதனைப்போலே பரமக்ருபைக்குப் பாத்திரமாகப் பெறாமல்
வ்ளையிழந்தேன் காண்மின் என்கிறான்.

ஒங்களை மடல்களையுடைய நானழச்செடிகளின் ப்ரார்த்தங்களில் வளர்ந்த
பவளங்களானவை மேட்டு நிலங்கள் மூடப்படர்ந்து நெருப்பு ஜவளிக்ருமாபோலே
விளங்குகின்றனவாம் திருக்கண்ணபுரத்தில். (சு)

வண்டமரும் மலர்ப்புன்னை வரிநீழ லணிமுத்தம் *

தேண்டிரைகள் வரத்திரட்டும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

எண்டிசையு மெழுகடலு மிருநிலனும் பெருவிசம்பும் *

உண்மீழ்ந்த பெருமானுக் கிழந்தேனென் னொளிவளையே. (எ)

வண்டு } வண்டின் படித்திருக்கிற
அமரும் }
மலர் } புஷ்பங்களை யுடைத்தான
புன்னை } புன்னைமரத்தினுடைய
வரி நீழல் } அகன்றகிழலிலே
தேன் } தெளிந்த அலைகளானவை
திரைகள் }
அணி முத்தம் } அழகிய முத்துக்களை
வர திரட்டும் } கொண்வெந்த
திரட்டப்பெற்ற
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

எண்டிசையும் எட்டுத்திசைகளையும்
எழு கடலும் எழு கடல்களையும்
இரு நிலனும் விசாலமான பூமியையும்
பெரு விசம்பும் } பெரிதான ஆகாசத்தையும்
உண்டு } (பிரளயத்தில்) அமுது
செய்து
உமிழ்ந்த (பிறகு) வெளிப்படுத்தின
பெருமா } ஸ்வாமிக்கு
ஊசு }
என் ஒளி வளை இழந்தேன்—.

* * * — ஸகல பதார்த்தங்களையும் பிரளயக் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே
வைத்துக் காத்தருள்பவனன்றோ; மீண்டும் அவற்றை வெளியிட்டருள்பவ
னன்றோ; இப்படி ஆபத்துக்கு உதவுமவன் என்று நம்பி ஆசைவைத்துக்
கெட்டே னென்கிறான்.

* முன்றாமடியில் “எழுகடரும்” என்ற பாடமே எங்கும் வழங்கிவருகின்றது.
இப்பாடம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியானத்தில் பாடாந்தரமாகக் கொள்
னப்பட்டுள்ளது; ‘எழுகடலும்’ என்ற பாடமே முந்துறக் கொள்ளப்பட்டது.

கோங்குமலி கருங்குவளை கண்ணாகத் தேன்கயங்கள் *

சேங்கமல முகமலர்த்தும் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

வங்கமலி தடங்கடலுள் வரியரவி னனைத்துயின்ற *

சேங்கமல நாபனுக் கிழந்தேனென் சேறிவளையே. (அ)

தேன் } தெளிந்த தடாகம்
கயங்கள் } களானவை
கொங்கு மலி } பரிமளம் மிக்க
கரு குவளை } கருகெய்தற்பூக்களை
கண் ஆக } கண்களாகவும்

செம் கமலம் } செத்தாமரைப்பூக்களை
முகம் } முகங்களாகவும்
மலர்த்தும் } விகலிப்பிக்கப்பெற்ற
திருக்கண்ணபுரத்து, உறையும்—;

வங்கம் மலி	அலகங்கிரம்பிய பெரிய	அனை	திருப்பன் றி செந்தையிலே
தட கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	ஆயின்ற	சயனித்தருள்கின்ற
வரி	கோடுகளை புடைய	செம் கமலம்	செந்தாமரைப்பூவைத்
அரவு	திருவனந்தாழ்வானாகிற	காபனுக்கு	திருநாயிலே உடைய
இன்	இனிமையான		ஞான பெருமானுக்கு.
			என் செறி வளை இழந்தேன்—.

* * *—ஆர்த்தியுடையாருடைய கூக்குரல் கேட்டுக் கடுகுவெழுந்து வந்து காத்தருள்வதற்காகவன்றோ திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனித்திருப்பது; உலகங்களை புண்டாக்கின செங்கமல மலரைத் திருநாயிலுடையவனன்றோ; இப்படி உலகங்களை யெல்லாம் படைத்துக் காத்தருளும் பெருமான் நம்மையோ கைவிடப் போகிறானென்று நம்பி ஆகைவத்து வளை யிழக்கையைப்பலனாகப் பெற்றேனென்கிறாள். வங்கம்—அலை, கப்பல். (அ)

வாராளு யிளங்கொங்கை நெடும்பிணைத்தோள் மடப்பாவை *

சீராளும் வரைமார்பன் திருக்கண்ண புரத்துறையும் *

பேராள னாயிரம்பே ராயிரவாயாவணமேல் *

பேராளர் பெருமானுக் கிழந்தேனென் பெய்வகையே.

(க)

வார் ஆளும்	கச்சினால் தாங்கப்படுகின்ற	மார்பன்	திருமார்பையுடையவனும்
இள	இள முலைகளை		திருக்கண்ணபுரத்த, உறைபுள்—;
கொங்கை	புடையளாய்	பேர் ஆளன்	பெருமை பெருந்தியவனும்
நெடு பிணை	நீண்ட மூங்கில் போன்ற	ஆயிரம்பேர்	ஆயிரத்திருகாமங்களை
தோள்	தோள்களை புடையளாய்		புடையவனும்
மடம்	ஆத்மகுணங்களால்	ஆயிரம் காய்	ஆயிரம் முகங்களைப்புடைய
	கிடைந்தவளாய்	அரவு	ஆதிசேஷனாகிற
பாவை	பதுமை போன்றவளான	அனை மேல்	படுக்கையிலே பள்ளி
	பெரிய பிராட்டியார்		கொண்டிருப்பவனுமான
	(நித்யவாஸம் பண்ணப்	பேராளர்	
	பெறுகையினாலே)	பெருமா	தேவாதி தேவனுக்கு
சீர் ஆளும்	சீர்மையையுடைத்தான	னுக்கு	
வரை	மலைபோன்ற		என் பெய் வளை இழந்தேன்—;

* * *—கச்சனிந்த திருமுலைத்தடங்களை புடையளாய் நெடிய பிணைபோலே நேர்நின்ற திருத்தோள்களை புடையளாய் ஆத்ம குணங்களால் கிடைந்தவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி நித்யவாஸம் பண்ணப் பெறுகையாலே செல்லும் மிகு மலை போன்றதான திருமார்பையுடையவனும், திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து ஸுல பனுகையால்வந்த ஏற்றத்தை புடையவனும், ஸஹஸ்ர காமங்களாலும் பிரதிபா திக்கப்படும் திவ்யகுண சேஷ்டாதங்களைப்புடையவனும், சித்பாறுபல ஹர்ஷப்ரகர் ஷத்தாலே ஆயிரமுகமாகப் பெருகின பலவாய்களை புடையனான திருவனந்தாழ்வான்மீது சயனித்தருள்பவனும், பெருமைபுடையாரென்று புழம்பெற்ற ரெல்

லாரிற் காட்டிலும் பெருமை பொருந்தினவனுடான எம்பெருமான் 1. 'பெண் ணீர்மையீடழிக்குவிது தமக்கோர் பெருமையே!' என்றதைக் கணிசியாமல் தன் பெருமைக்குப் பொருந்தாதபடி என்வளைகளைக் கவர்ந்தானென்கிறான்.

பெய்வளை — அணிந்து கொண்டிருந்தவளை.

பேராளர் பெருமான் = பேராளரென்று மஹான்களுக்குப் பெயர்; அவர் கட்டும் மஹான் என்றபடி. (க)

தேமருவு பொழில்புடைகுழ் திருக்கண்ண புரத்துறையும்

வாமனை * மறிகடல்குழ் வயலாலி வளநாடன் *

காமருசீர்க் கலிகன்றி கண்ணரைத்த தமிழ்மாவை *

நாமருவி யிவைபாட விளைபாய நண்ணுவே.

(க௦)

தேமருவு தேன் பொருத்திப்
பொழில் சோலையினால்
புடைகுழ் காம்புறமுஞ் குழப்பட்ட
திருக்கண்ண புரத்து } திருக்கண்ணபுரத்தில்
உறையும் { தீதபவாஸஞ் செய்தருளாநின்ற
வாமனை { உமையவதாரஞ் செய்தருளின பெருமானைக்குறித்து,
மறிகடல் குழ் { தலைமடிவின்ற கடலாலே குழப்பட்டி
வயல் உணம் { உடல் உளவ்களைப் பூடைத்தான

ஆவி நாடன் { திருவாலிகாட்டுக்குத் தலைவரும்
காமருசீர் { விரும்பத்தக்க குணங்களை புடையவருமான
கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
கண்டு உரைத்த { தூய்ந்த அருளிச்செய்த தமிழ் மாவை இவை
நாமருவி நாவிலே பொருத்தவைத்த பாடுமளவிலே
பாட { பாபமென்று உள்ளவை பெய்வளம்
விளை ஆப { கிட்டாதே ஒழித்தபோம்.

* * * — தேன்மிக்க பொழில்களாலே புடைகுழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத் திலே வாமநாவதார ஸௌலப்ப ஸௌசல்ப ஸௌத்தர்பரதிகளைப் பிரகாசிப் பித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் செளரிப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங் கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதிபுணருமவர்கள் ஸர்வ பாப விநிர்முத்தராவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (க௦)

அடிவரவு :--கரை அரி அங்கம் கணம் வாய் மடல் உண்டு கொங்கு வாராரும் தேம ருவு விண்ணவர்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

எட்டாம்பத்து — நான்காந்திருமொழி,
விண்ணவர்தங்கள் பெருமான்.

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியும் பிராட்டி யவஸ்தையாய்ச் செல்லு கிறது. எம்பெருமானோடு ஸம்சுலேஷிக்கப் பெருத வருத்தத்தினால் பரகால நாயகி மிகவும் மேனி மெலிந்து துவண்டு கிடந்தாள்; இவள் ஸந்தோஷமாயிருக் கும் ஸமயங்களில் தலையிலே நறுமலர்களைச் சூடியிருப்பள்; அவற்றில் மதுவும் பெருகா நிற்கும்; மதுவைப் பருகுவதற்கு வண்டுகள் வந்து மொய்த் துக்கிடக்கும். இப்போது வருந்திக்கிடக்கும் நிலைமையாகையாலே தலையிற் சூ வாடிப்போய் மதுவும் சுவறிப்போய் இராகின்றாலும் ‘உருசி கண்ட பூனை உறி யைத் தாவிற்றும்’ என்னும் பழமொழியின்படியே முன்பு மதுவுண்ட வாஸநையாலே இப்போதும் உண்ணப்பெறலா மென்று ஆசைகொண்டு வண்டு அருகே வந்து மொய்க்கப் பார்த்தது; அதனை நோக்கி ‘உனக்கு இப்போது இங்கு என்ன உணவு உண்டு? என் தலையில் பூவும் மதுவும் உண்டாகும்படி செய்பப் பாராய்; திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் திருவபிஷேகத்தின்மேல் சாத்திக் கொண்டிருக்கின்ற திருத்துழாயிலே படிந்து அங்குள்ள பரிமாணத்தை இங்கே கொண்டு வந்து ஊது; பிறகு உனக்கு இங்கே உண்ணக்கூடாக்கும்’ என்கிறான் பரகால நாயகி.

“கெண்டை யொண்கணூர் துயிலும் என்னிரம், பண்டு பண்டுபோ லொக் கும் மிக்க சீர்த், தொண்டரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே, வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகிலே” (11-1-9) என்று மேலே அருளிச்செய்யும் பாசரம் இங்கு நினைக் கத்தக்கது. எம்பெருமானுடைய ஸம்சுலேஷந்தானே நேரிற் கிடைக்காவிட்டாலும் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்து ஏதேனும் கிடைக்கப் பெற்றாலும் தரிப்பு உண்டாகு மென்பது இதனால் அறியத்தக்கது.

சைவ சமயபாசிரியருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய ‘திருவாசகத் தில் இத்திருமொழியை ஒருவாறு அடியொற்றி ‘திருக்கோத்தும்பி’ என்றொரு பதிகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “சென்றுதாய் கோத்தும்பி” என்ற முடிவுடன் இருபது செய்யுள்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. அங்குக் “கோத்தும்பி” என்றுள்ளது; இங்குக் “கோற்றும்பி” என்றுள்ளது. *

விண்ணவர் தங்கள் பெருமான் திருமார்வன் *
மண்ணவரெல்லாம் வணங்கும் மலிபுகழ்சேர் *
கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் கதிர்முடிமேல் *
வண்ண நறுந்துழாய் வந்துதாய் கோல்தும்பி !

(க)

கோல் தம்பி {	கொம்புளளில் திரிசென்ற தம்பியே!	மலி புகழ் செர் {	நிறைந்த கோத்தியை புடையவனும்
விண்ணவர் தங்கள் பெருமான் {	நித்யஸூரிகளுக்கும் தலைவனும்	கண்ணபுர்த்து {	திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந் தருளி யிருப்பவனுமான
திருமார்வன் {	பிராட்டியைத் திருமார்பிற் கொண்டவனும்	எம்பெருமான்	ஸ்வாமியினுடைய
மண்ணவர் எவ்வாம் வணங்கும் {	ஆந்நிலத்தி லுன்னா செல்லாராலும் வணக்கப் படுபவனும்	கதிர் முடி மேல் {	ஒளிபொருந்திய திருமுடி யின் மீதுள்ள
		வண்ணம் நது துழாய் {	அழகியதும் மணத்ததுமான திருத்துழையைக் கொண்டு
		உந்தி வந்தாய்	இங்கே வந்து நீ வந்து.

* * * — 'தும்பி' என்பது வண்டுகளில் ஒருவகைச் சாதி; கருவண்டு —
றுங் கூறுவர். மரக்கொம்புகளிலே மதுவுக்காகத் திரியுமியல்வடைமைபா
'கோல் தும்பி' என விளிக்கப்பட்டது. ஸத்தையற்றுக் கிடக்கின்ற என்னிடத்
திலே இப்பே
நான் ஓ தளிரும் முறியுமாய்க் கிடக்கிறேனென்றிருக்கிறாயோ? பாராய் நான்
வாடி வதங்கிக்கிடக்கும்படியை; என் தலையிலே பூத்தங்கினுலன்றோ மது இருக்
கும்; மது இருந்தாலன்றோ நீ இங்கே வந்து சுழலமிடுவதற்கு ஒருபயனுண்
டாகும்; உனக்கு இங்கே மதுவுண்ண விரும்புமுண்டாகில் எனக்கு ஸத்தையை
யுண்டாக்கப் — செய்தால் ஸத்தையுண்டாகு மென்று கேட்கிறாயோ?
கேளாய் — நித்ய ஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற
பெருமான் உனக்குத் தெரியுமே; அவனிடத்தில் நாம் அணுக முடியுமோ
வென்று நினைப்பாதே; அவன் திருமார்வன்; புருஷகாசபூதையாய் காருண்ய
ருகையான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே கொண்டவனாதலால் கூசாதே சென்
புகலாம்; விண்ணவர் தங்கள் பெருமானிடத்தே நான் சென்றால் மீண்டு
முடியாதே யென்கிறாயோ? அங்குச் செல்லவேண்டா; லீலாவிபூதிநீதுள்
செல்லாரும் எனிதாக வணங்கும்படி நிற்பவன்; 'பரத்வ நிலைமையைவிட்டு இப்
ஸூலபனாவதே!' என்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டு நிர
நிருப்பவன்; திருக்கண்ணபுரத்திலே நித்ய ஸந்திதி பண்
அன்னவனுடைய திருவபிஷேகத்திற் சாத்தியுள்ள திருத்துழா
முகந்துகொண்டு இங்கே வந்து வந்து; இது செய்வையாகில்
வேன்; உனக்கு ஏராளமாக மதுவுண்ணக் கிடைக்கும் என்கிறான் பாக
நாயகி.

1. "தெய்வத்தண்ணர் துழாய்த் தாராயினுந் தழையாயினுந் தண் கொம்
பதாயினும் கிழவேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுந் கொண்டு விசமினே" என்கிற

ஓ செழித்திருக்கிறேனே என்ற படி

1. திருவிருத்தம் 52.

படியே எம்பெருமானணிபுந் திருத்துழாயின் ஸம்பந்தம் எவ்வகையினுந் பெந்
றாலும் தரிப்பும் உவப்பு முண்டாகுமாதலால் அதற்காக இங்ஙனே சொல்லுகிற
னென்ற.

“விண்ணந்நுத்துழாய்-வந்துதாய்=இங்குத் ‘துழாய்’ என்றது திருத்துழா
யின் பரிமளத்தில் நேர்த்தாக. “செவ்வியானுத பரிமளத்தைபுடைத்தாயிருக்கிற
திருத்துழாயிலே படித்து அங்குத்தைப் பரிமளத்தைக் கொடு வந்து இங்கே
ஊது” என்பது கியாக்கியான ஸூக்தி.

ஊதுதல்—தும்பிகளின் இயற்கைத் தொழில். (க)

வேத முதல்வன் விளங்கு புரிநூலன் *

பாதம் பர்விப் பலரும் பணிந்தேத்தி *

காதன்மை செய்யும் கண்ணபூத் தேம்பெருமான் *

தாது நுத்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தம்பி!- (உ)

வேதம் முதல்வன் { தேவங்களால் முழு முதற்
கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப்
படுபவனும்

விளங்கு { (திருமேனியில்)
விளங்குகின்ற

புரி நூலன் { யஜ்ஞோபவீதத்தை
புடையவனும்

பலரும் எல்லாரும்

பாதம் திருவடிகளை

பாவி பணிந்து { ஆசையித்த உணங்கித்
எத்தி { துதித்து

காதன்மை { பக்தி பண்ணுதற்கு
செய்யும் உரியன

கண்ணபூத்தேம்பெருமானுடைய,—

தாது தாதுகளை புடைத்தாய்,

உது மணம்மிக்கதான

துழாய் திருத்துழாயிலே

தாழ்த்து படித்து

(அந்த நறுமணத்தைக் கொணர்ந்து)

ஊதாய் கோல் தம்பி!—

* * *—“வெவ்வு ஸவெவ்வாஹவெவ வெவ்யு” என்கிறபடியே
ஸகல வேதங்களாலும் முழு முதற் கடவுளாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனும், அழ
கிய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைபுடையனும் அதிலே பளபள வென்று விளங்கு
கின்ற யஜ்ஞோபவீதத்தைபுடையனும், எல்லாரும் திருவடிகளிலே விழுந்து
ஸ்தோத்ரம் பண்ணித் தங்கள் பக்தியைச் செலுத்துமாறு திருக்கண்ணபூத்திலே
நித்பஸந்நிதி பண்ணியிருப்பவனுமான பெருமானுடைய, பூத்துச் செவ்வியை
புடைத்தாயிருக்கிற திருத்துழாயிலே தங்கியிருந்து அதிலுள்ள பரிமளத்தை
முகந்துகொண்டு வந்து இங்கே ஊதாய் கோல்தம்பி! நான் ஸத்தை பெறுவ
தற்காக.

1. “கோலால் நிராமேய்த்து ஆயனாய்க் குடத்தைக் கிடந்த குடமாடி,
நிலார் தண்ணந்துழாய் கொண்டு என்னெறி மென்குழல்மேல் சூட்டிரே” என்று
அவனுடைய திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தைக் கொணர்ந்து தன் தலையில் சூட்ட

வேணுமென்று அபேஷித்தாள் குடிக்கொடுத்த சுட்டர்க்கொடி; இப்பரகால நாயகி அங்குனன்றிக்கே துழாயிற் படிந்து வந்து ஊதினாற்போது மென்கிறாள். (உ)

விண்ட மலரெல்லா மூதிரீ யென்பெறுதி?*

அண்ட முதல்வ னமரர்களுல்லாரும் *

கண்ணே வண்ணங்கும் கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் *

வண்ணே நறுந்துழாய் வந்தூதாய் கோல்தும்பீ!

(ரு)

கோல்தும்பீ!—;

விண்ட மலர் { விசைவித்த புஷ்பங்களி
எல்லாம் { லெல்லாம்
ஊதி { ஒலிசெய்த
என் பெறுதி { என்னபேறுபெறுகின்றாய்?
(ஒன்றமிழலை)
அண்டம் { பரமபதத்துக்கு
முதல்வன் { கிரவாமுகமும்

அமரர்கள் { தேவர்களுல்லாரும் (தங்கள்
எல்லாரும் { அஹங்காரத் தொலைத்து)
கண்டு { ஸேவித்த வணங்கப்
வணங்கும் { பெற்றவனுமான

கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய,—

வண்டு நறு { உண்டுகம்படித்த பரிமளம்
துழாய் { மிக்க திருத்துழாயைக்
கொண்டு

வந்து ஊதாய்—.

* * *—வழக்கப்படி பரகால நாயகியின் தலையில் மதுவுண்ண வந்த தும்பி இங்குப் பூவுமில்லை மதுவுமில்லை என்றறிந்தவாதே வேறு சில மலர்களிலே மது வுண்ணப் புக, அதனைக் கண்ட பரகால நாயகி கூறுகின்றாள்;—திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் துழைந்து திரியுமவைபோலே விண்டமலர்கள் தோறும் நீ ஊதித் திரிவதனால் என்ன பேறு பெறப்படுகிறாய்? அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள மதுவைபுடைய இம்மலர்களிலே ஊதித்திரிவது தவிர்த்து, அண்டாதிபதியாயும் நித்யவாசுரிகளுல்லாரும் திரண்டு வந்து கண்டு வணங்கும்படியாகத் திருக் கண்ணபுரத்தில் நித்ய ஸந்திதிபண்ணி யிருப்பவனுமுள்ள பெருமானுடைய திருத்துழாய் மாலையிலே உணது ஸதோத்திரிகளோடே கூடித் தங்கியிருந்து அங் குள்ள பரிமளத்தை இங்குக் கொணர்ந்து ஊதுவாயாகில் அநல்பமும் ஸ்திரமு மான மதுவைப்பருகலா மென்றனாயிற்று.

1. “வண்ணந்திரிவும் மனக்குழைவும் மானமிலாமைபும் வாய்வேருப்பும், உண்ணுறுமைபு முன்மெனீவும் ஒத நீர் வண்ணனென்பாடுருவன், தண்ணர் துழா யென்னும் மால்கொண்டு குட்டத்தணியும்” என்று எம்பெருமானுடைய திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தைக் கொணர்ந்து தன் தலையில் குட்டினால்தான் தனது நேரங்கள் தீருமென்றான் குடிக்கொடுத்த பிராட்டி; இவள் அங்குனன்றிக்கே துழாயிற் படிந்து வந்து ஊதினாற்போதுமென்கிறாள் காண்மின்.

அண்டமுதல்வன் = அண்டங்கட்கு முதல்வன் என்னவுமாம்; அண்ட மென்னப்படுகிற பரமபதத்துக்கு முதல்வன் என்னவுமாம். (ரு)

நீர்மலிகின்றதோர் மீனாயோ ராமையுமாய் *

சீர்மலிகின்றதோர் சிங்க வுருவாகி *

கார்மலி வண்ணன் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *

தார்மலி தண்ணோய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பி!

(ச)

கோல்தும்பி!—;

நீர்மலிகின்றது ஸமுத்தத்திலே வியாபித்த

ஒர் மீன் ஆய் { அத்விதீயமான மதஸ்யாவ
தார மெடுத்தவனும்

ஒர் ஆமையும் } விலகணமான கடர்மாவதார
ஆய் } மெடுத்தவனும்

சீர்
மலிகின்றது } சீர்மைமிகுந்த நரவழித்தாரை
ஒர் சிங்கம் } தார மெடுத்தவனும்
உரு ஆகி }

கார் மலி { மேகத்திற்காட்டிலும் நிறத்த
வண்ணன் { உடிவு பெற்றவனுமான

கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய—;

தார் மாலையிலே

மலி பொருத்திய

தண் குளிர்ந்த

தூழாய் திருத்தூழாயிலே

தாழ்ந்த தாமதித்திருத்த

ணதாய் (வந்து) வந்த.

* * *—கோல்தும்பி! பண்டு மதஸ்பாவதாரஞ் செய்தருளி “வானோரள
வும் முது முந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின் மீனாய் வந்து விபந்துப்பக்
கொண்டதண்டாமரைக் கண்ணன்” என்றபடியே அனைவரையும் பிரளயப்
பெருவெள்ளத்தினின்று பாதுகாத்தருளிய பெருமான் என்னை விரஹப் பெருங்
கடலில் வீழ்த்தி வருத்துகின்றான்; ஆமையாய் உருவெடுத்து மந்தர மலையைத்
தாங்கியிருந்து தேவர்களுக்கு அமுதமளித்தவன் எனக்குச் சோதிவா பமுத
மளித்திடாது வஞ்சனை செய்கின்றான்; நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து
ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பேரருள் செய்த பெருமான் எனக்குச் சிறிதும்
அருள் செய்கின்றிலன்; நான் விரஹவ்யஸைத்தாலே உடம்பு வெளுத்து வருந்திக்
கிடக்க, தான் சிறிதும் நிறமழியாதே காளமேகத்திற் காட்டிலும் பொலிந்து
வர்த்திக்கின்றான்; திருக்கண்ணபுரத்திலே எளியனாய் வந்து நின்றும் அவ்
வெளிமையைப் பாலியேன் நிறத்தில் பலிக்கச் செய்கின்றிலன்; என்னை இங்
கனே துடிக்கவிட்டுத் தானே ஸர்வரஷ்களென்று தோந்துமாறு தனிமாலையணிந்
திருக்கின்றான்; அதிலுள்ள திருத்தூழாயிற் படிந்து அதன் பரிமாத்தையாகி
லும் இங்குக் கொண்டிருந்து ஊதுவாயாகில் உய்யவிரகுண்டு என்பது இப்பாட்டின்
உட்கருத்து. (ச)

ஏரார் மலரெல்லா முதிநீ யென்பெருதி *

பாராருலகம் பரவப் பெருங்கடலுள் *

காராமை யான கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *

தாரார் நறுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய்—கோல்தும்பி!— (சு)

கோல் தம்பீ!—;

ஓர் ஆர் மலர் { அழகு கீசம்பிய (மந்த)
எல்லாம் { புத்தபங்களிலெல்லாம்
ஊதி ஒலி செய்து
என் பெறுதி என்னபெறு பெறுவாய்;
[ஒன்றும் பெறமாட்டாய்.]
பார் இப்பூமியிலே
ஆர் பொருத்திய
உலகம் ஜனங்கெல்லாம்

பரங் கணக்குமாறு
பெருகட்டின் பெரிய ஸமுதாத்தினுள்ளே
கா ஆமை { பெரிய ஆமையாகத்
ஆன { திருவவதரித்த
கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய—;
தார் மாலையிலே
ஆர் பொருத்திய
ஊ பரிமளம் மிக்க
அழாய் திருத்தாழாயிலே
தாழ்த்தி வைகியிருந்து
ஊதாய் (வந்த) ஊது.

* * *—கோல்தும்பீ!, நான் உனக்கு எத்தனை சொன்னாலும் கேட்கின்
றிலேயே; உனக்குத்தான் செவியில் துளையில்லையோ? இந்த மலர்களிலெல்லாம்
ஊதிநீர்வதனால் உனக்கு என்ன லாபமுண்டு? ஒரு மலரிலே உன் வயிறு
சிறைபுகுமா? பல மலர்களில்தான் திரிந்தாலும் சிறைபுகுமா? இவ்வீண் செயலை
விட்டிடு; முன்பு தர்வாஸ முனியின் சாபத்தினால் செல்வாழிநது துவண்ட
தேவர்கட்கு இரங்கிக் கூர்மாவதாந் செய்தருளி அவர்களுடைய ஜீவனத்தை
நிர்வஹித்தருளினான் அத்தேவர்களைப் போலே பாயோஜனார்த்தத்தை நெஞ்சி
லும் நினையாதே அவனையே பரமபாயோஜனமாக நினைத்திருக்கின்ற என்னுடைய
ஜீவனத்தை நிர்வஹிப்பாதிருக்கின்றான்; இருக்கட்டும்; அவன் திருக்கண்ண
புரத்திலே வந்து ஸந்திபண்ணியிருக்குமிருப்பிலே அணிந்திருக்கின்ற மாலை
யுள்ள திருத்தாழாயிற் சென்று நீ படிந்து அதன் பரிமளத்தைக் கொணர்ந்து
ஊது, உய்யப்பெறுவேன் நீயும் வாழப்பெறுவாய் என்கிறான்.

ஏரார் மலரெல்லாம்—வெறும் சிறத்தினால் மாத்நீரம் அழகாயிருக்கின்ற
மலர்களில் பாயியாதே என்றவாறு. (16)

மார்வில் திருவன் வலனேந்து சக்கரத்தன் *
பாரைப் பிளந்த பரமன் பாஞ்சோதி *
காரில்திகழ் காயா வண்ணன் கதீர்முடிமேல் *
தாரில் நறுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பீ!

(க)

கோல் தம்பீ!—;

மார்வில் { திருமார்பிலே ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்
திருவன் { மியை புடையவனும்
வலன் வந்து { வலத்திருக்கையில் தரிக்கப்
சக்கரத்தன் { பட்ட திருவாழியை
புடையவனும்
பாரை { (அண்டபித்தியில்) ஒட்டிக்
கிடந்த) பூமியை

பிளந்தபரமன் { (மஹாவராஹமாகித்) குத்திக்
கொணர்ந்த மேன்மை
வாய்த்தவனும்
பரம் சோதி { கீகரற்ற சோதியே
வடிவெடுத்தவனும்
காரில் திகழ் { கறப்பு சிறத்தினால்
வினக்குகின்ற
காயா காயம்பூப்போன்ற

வண்ணன்	{ வடிவவயுடையனுமான பெருமானுடைய	நற	பரிமனம் மிக்க
கதிர் முடி	{ ஒளி பொருந்திய திருமுடி	தழாய்	திருத்தழாயில்
மேல்	{ மீதுள்ள	தாழ்ந்து	தங்கியிருந்து
தாரில்	{ மாலையில் (தொடுக்கப்பட்ட டிருக்கின்ற)	ஊதாய்	(வந்து) ஊது.

* * * — கோல்தும்பீ! கட்டுங்காலலுமா யிருக்கின்ற எம்பெருமான் ஸந்
சிதியிலே புகுவதற்கு நாமோ அதிகாரி! என்று தியங்காதே; திருமாரிலே
பிராட்டியுண்டு; ஒரு குறையுமில்லை; ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் ஏதேனு மிருந்
தாலும் அவற்றைத் தொலைக்க ஸாமக்ரியிலுங் குறையிலை; 1. “எப்போதும்
கைகழலாநேயியான் நம்மேல் வினைகடிவான்” என்கிறபடியே நம்முடைய வினை
களே நீக்குதற்கே எப்போதும் கையுந் திருவாழிபுமாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான்
காண்; ஹிரண்யாக்ஷ னென்பானே ரஸூரன் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்
கொண்டு சென்று மறைய, மஹாவராஹமாய் அவனை நாடிப் பொருது கொண்டு
அப்பூமியைக் கோட்டாற் குத்திக் கொணர்ந்து பழையபடி விரித்த விறுடையான்
காண்; பிறர்க்கு உதவி புரிவதே அவனுக்குத் தொழில்; உதவா தொழியினும்
விடவொண்ணாத வடிவழகு படைத்தவன்காண்; அன்னவனுடைய ஆதிராஜ்ய
ப்ரகாசகமான திருவயிலேகத்தின் மேலுள்ள செவ்வீத்துழாயிலே படிந்து இங்கு
வந்து ஊது என்கிறான்.

வலன்—வலமென்றபடி; மகரனகரப்போலி. (சு)

வாமனன் சுற்கி மதுகுதன் மாதவன் *

-தார்மன்னு தாசரதி யாயதடமார்வன் *

காமன்றன் தாதை கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் *

தாம நறுந்துழாய் தாழ்ந்துதாய் கோல்தும்பீ! (சு)

வாமனன்	வாமநாவதாரஞ்செய்தவனும்	தாசரதி ஆய	{ தசரத புத்ரனாகத் திருவவதரித்தவனும்
சுற்கி	{ கல்கியவதாரம் செய்யப் போகிறவனும்	காமன் தன்	{ மன்மதனுக்குத் தாதை { தந்தையுமான
மது குதன்	{ மதுவென்னு மகரனைக் கொன்றவனும்	கண்ணபுரத்தேம்பெருமானுடைய—;	
மாதவன்	திருமகன் கொழுநனும்	தாமம்	மாலையிலுள்ள
தார் மன்னு	{ (ரக்ஷகத்வஸூசகமான) மாலை பொருந்திய	நற	பரிமனம் மிக்க
தட மார்வன்	{ பெரிய திருமார்பை புடையவனும்	தழாய்	திருத்தழாயில்
		தாழ்ந்து ஊதாய் கோல்தும்பீ!—.	

* * * — கோல்தும்பீ! நன்னுடைமையைப் பெறுகைக்குத்தானே யாசக
னாய்ச் சென்றவன்காண்; விரோதிகளைக் கிழங்கெடுப்பதற்கு இன்னமும் ஸங்கல்

பித்துக் கொண்டிருப்பவன்காண் ; கல்லியவதாரன் செப்தருளி மண்ணின் பாரம்
நீக்கப் போகிறானிறே ; மது, கைடபன் என்று சொல்லப்படுகிற அசுரர்களை
மாய்த்தவன்காண் ; இக் குணங்களெல்லாம் அலனுக்கு வாய்க்கும்படி லக்ஷ்மீபதி
யாயிருப்பவன்காண் ; “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்ய ச ரக்ஷிதா” என்ற
ஸாரம் ரக்ஷணத்திற்கும் விஜயரக்ஷணத்திற்கும் தனிமாதிரி பித்திருக்குமவன்
காண் ; ராமாவதார முகத்தாலும் க்ருஷ்ணாவதார முகத்தாலும் தன்னுடைய
ரக்ஷகத்வத்தை வெளியிட்டருளினவன்காண் ; இப்போதும் திருக்கண்ண புரத்
திலே நித்ய ஸந்நிதிபண்ணி ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்குமவன்காண் ; அவன் இப்
போது என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே சோர்வடைந் திருக்கிறான் ; இருக்கட்டும் ;
நீ சென்று அப்பிராணுடைய மாலைமூன்றுள்ள திருத்துழாயிலே படிந்து இங்கே
வந்து ஊதாய் என்கிறான்.

முதலடியிற் பதங்கள் நான்கும் வடசொற்கள். நாகரதி—வடமொழித்தத்தி
தாந்த நாமம் ; தசாதனது குமாரன்.

காமன்றந்தாதை—ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைய அம்ச
மாகப் பிறந்த ப்ரத்யும்னனுக்குக் கண்ணபிரான் தந்தைபாதல் அறிக. ‘தாத’
என்னும் வடசொல் தாதை யெனத் திரிந்தது. ‘காசி’ என்னும் வடசொல் தாம
மெனத் திரிந்தது ; மாலை. (எ)

நீல மலர்கள் நெகீர் வயல்மருங்கில் *

சால மலரேல்லா முதாதே * வாளரக்கர்

காலன் கண்ணபுரத் தேம்பெருமான் கதிர்முடிமேல் *

கோல நறுத்துழாய் கொண்டோய் கோல்தும்பி ! (அ)

கோல் தும்பி !—;

கெடு நீர் அதிகமான ஜலத்தையுடைய
வயல் வயல்களிலுண்டான
நீலம் மலர்கள் நீலோற்பல மலர்களிலும்
மருங்கில் சுற்றிலுமுள்ள
மலர் எல்லாம் எல்லா மலர்களிலும்
சால மிகவும்
ஊதாதே ஒலிசெய்வது தவிர்த்த,

வான் அரக்கர் { வரட்படையையுடைய ரக்ஷ
காலன் { ஸர்களுக்கு மிருத்யுவான
கண்ணபுரத்தெம்பெருமானுடைய—;
கதிர் முடி { ஒளிபொருத்திய திருமுடி
யெல் { மீதுள்ள
கோலம் அழகிய
நறு பரிமளம் மிக்க
துழாய் திருத்துழையை
கொண்டு ஊதாய்—.

* * *— கோல் தும்பி !, வயல்களிலுள்ள நீலோற்பல மலர்களிலும் மற்
றும் சுற்றிலுமுள்ள மலர்களிலுஞ் சென்று ஊதுவதனால் என்ன பயன் கிடைக்
கும்? விண்ணு காரியத்தைச் செய்யாதே ; ரக்ஷண குலத்திற்கு மிருத்யுவாகத்
திருவவதரித்து இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதவனும் அந்த வீரப்பாடு
தோன்றத் திருக்கண்ணபுரத்திலே. நித்யஸந்நிதிபண்ணியிருப்பவனுமான பெரு
மரனுடைய திருமயேஷத்தின் மேலுண்டான திருத்துழாயிலே அவகாழித்து

வந்து ஊதாய் என்கிறான்.

காலன்— வட சொல்.

....

....

....

....

(அ)

நந்தன் மதலை நிலமங்கை நற்றிணைவன் *
அந்த முதல்வன் மாரர்கள் தம்பெருமான் *
கந்தங்கமழ் காயாவண்ணன் கதிர்முடிமேல் *
கொந்து நறுந்துழாய் கொண்டோய் கொல்தும்பி !

(க)

கோல் தும்பி!—;

நந்தன் மதலை நந்தகோப குமாரனும்
நிலம் மங்கை { பூமிப்பிராட்டிக்கு இனிய
வந்தனைவன் { வல்லபனும்
அந்தம் { ஸம்ஹாரத்துக்கும் ஸ்ருஷ்
முதல்வன் { டிக்குக் கடவனும்
அமரர்கள் தம் { திவ்யஸூரிமட்டுத்
பெருமான் { தலைவனும்
கந்தம் கமழ் பரிமளம் கமழப்பெற்றவனும்

காயா { காயாம்பூப்போன்ற
வண்ணன் { நிறத்தனுமான
பெருமானுடைய
கதிர் முடி { ஒளிபொருந்திய திருமுடி
மேல் { பின் மீதுள்ள
கொந்து கொத்துக் கொத்தான
கத மணம்மிக்க
தழாய் { திருத்தழாயைக்
கொண்டு { கொணர்ந்த
ஊதாய் ஊத.

* * *— கொல்தும்பி!, எல்லார்க்கும் எனியனாகக்கூக நந்தகோபர்க்குத் குமாரனாய்த் திருவவதரித்தவனும், அப்படி திருவவதரித்தது பூமிபாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாகையாலே பூமிப்பிராட்டியின் மனத்துக்கு இனியனானவனும், துர்ஜனங்கள் மிகைத்தவாறே அவற்றை ஸம்ஹரிப்பதும் 'இனியாகிலும் ஸஜ்ஜனங்களாக வாழ்கிறார்களோ பார்ப்போம்' என்று பாரித்து மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதுமாக இப்படி அழித்தலும் படைத்தலுமாகிற காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவனும், அயர்வறுமமர்களுக்கு அதிபதியாயுள்ளவனும், 'வலவ-மாலே' என்கிறபடியே திவ்யஸூகந்த வாஸிதனும், காயாம்பூப்போன்ற நிறமுடையனுமான எம்பெருமானுடைய கதிர்முடிமேல் கொந்து நறுந்துழாய்கொண்டு ஊதாய் என்கிறான்.

அந்தம்— வடசொல்; சுணர். கந்தம்— மாலே. 'கந்தங்கமழ்' என்ற அடைமொழி காயாவுக்கு இட்டதன்று, காயாவண்ணனுக்கு இட்டது. கொந்து— கொத்து. (க)

வண்டமருள் சோலை வயலாலி நன்னாடன் *
கண்டகீர் வென்றிக் கலியனோலிமாலே *
கொண்டல் நிறவண்ணன் கண்ணபுரத்தானே *
தொண்டரோம் பாட நினைந்துதாய் கொல்தும்பி !

(க)

கோல் தும்பி!—;

உண்டு அமரும் { உண்டுகள் படித்த சோலை
சோலை { சினை புடையதும்

வயல் கழனிசனை புடையதுமான

ஆலி திருவாலியென்கிற

கல் கரடன் கல்லகாட்டுக்குத் தலைவரும்

கண்ட சீர் { பிரத்யக்ஷமான திருக்குணங்
களை புடையவரும்

வென்றி ஜயசேனருமான

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்

ஒலி அருளிச்செய்த

மாலை { இச்சொல் மாலைமையக்
கொண்டு,

தொண்டல் கிரம் { மேகத்தின் கிரம்போன்ற
வண்ணன் கிரத்தையுடையான

கண்ண புரத்தானை { திருக்கண்ணபுரத்
தெம்பெருமானை

தொண்ட ரோம் { அடியோங்கன்

பாட பாடும்படியாக

கிளைத்து நீ செஞ்செற்கொண்டு

ஊதாய் ஊதவேணும்.

* * *— திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இப் பாசுரங்களைக்கொண்டு தொண்டர்கள் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானைப் பாடுகுவென்று நீ உன் ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு அவன் பக்கவிலே அறிவித்து எங்களுக்கு அவன் முகந் தரும்படிபண்ணி.எங்கள் குறையைத் தீர்க்கப்பாராய் தும்பி! என்கை.

திகமரப் பாசுரங்களில் “பூவளநுங் கற்பகஞ்சேர் பொன்னுலகில் மன்னவராய்ப் புகழ் தக்கோரே” “நீர்மலி வையத்து நீடு நிற்பார்களே” “நாமருவியிவை பாட வினையாய நண்ணுவே” என்று பயனுரைப்பதுபோல இப்பதிகத்திற்குப் பயனுரைக்கப் படவில்லை; தொண்டர்களுக்குத் திருமொழியைப் பாடுதல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்று காட்டப்பட்ட தாயிற்று.

“தொண்டர்கள் பாட” என்று படர்க்கையாகச் சொல்ல வேண்டியிடத்துத் ‘தொண்டரோம்’ என்று தன்மையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் படர்க்கையில் நோக்காகக் குறையில்கை. ஈற்றடியின் உட்கருத்து யாதெனில்; ஆழ்வார் தாம் குறைதீரப் பெற்றால் தொண்டர்க ளெல்லாரும் தம் குறைதீரப் பெற்றதாக நினைப்பர்களாதலால் அந்த மகிழ்ச்சியினால் இத் திருமொழியை உவந்து பாடுவர் கள்; அப்படி செய்கிக்க வேணுமென்று தும்பிபோல்வாரான பாகவதர்களை வேண்டுகிறபடி. (க0)

அடிவரவு:— விண்ணவர் வேதம் விண்ட நீர் ஏரார் மார்வில் வாமனன் கீலம் கத்தன் உண்டமரும் தந்தை.

கான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

தந்தை காலில் விலங்கிற.

உரையவதாரிகை :— எம்பெருமானைப் பிரிந்து மிகத் தளர்ந்த பாகால நாயகி எம்பெருமானுடைய ஸம்சலேஷம் நேராகக் கிடைக்காவிடினும் அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றதொருவஸ்துவாயினும் கிடைக்கப்பெற்றால் தரிக்கலாமென்று பார்த்துச் சில தும்பிகளை நோக்கித் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய திருத்துழாய் மாலைபிற்படிந்து அங்குள்ள பரிமளத்தை முகந்து கொண்டுவந்து ஊதவேணுமென்று இரந்தாள். அத் தும்பிகள் கருத்தறிந்து காரியஞ் செய்பு மென்றும், தன்னுடைய நிலைமையை எம்பெருமானுக்கு அறிவித்து அவனைக் கொண்டுவருமென்றும், குறைதீரக் கலகி செய்யப் பெறலாமென்றும் பெரிய மனோரதங் கொண்டிருந்தாள் ; அத்தும்பிகளோ வென்னில், இவள் பேச்சைச் செவியேஸாதே தங்கள் ஜீவனந்தேடி யோடிப் போரின ; எம்பெருமானே வந்தி லன் ; தன்னை ஒழிம்மிக்கும் பொருள்கள் மிகுத்தன ; அவற்றுக்கு ஆடல்கொடுத் துப் போதுபோக்க வொண்ணாதபடி கண்டவிட மெற்கும் இருள் முடிப்போ கவே இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல், திருவாய்ப்பாடியில் கிருஷ்ணனைப் பிரிந்த பெண்களெல்லாரும் ஒரு ஸந்தையயில் பட்ட பாட்டை இவளொருத்தியே பட்டுக் கூப்பிடுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.

இத் திருமொழியின் நிகமவப் பாசரத்தில் “வார்கொள் மென்முலை மடந் தையர் தடங்கடல் வண்ணனைத் தாள் வயந்து, ஆர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்து முன்னுரை செய்த” என்று திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் கிருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டுக் கிட்டாமலாவே அபிரிவேசம் கரைபுரண்டு அவர்கள் புலம்பியபுலம்பலை இவ்வாழ்வார் அறுவாதம் பண்ணினதாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் விஷயம் அவ்வளவே யன்று ; அவ்வாய்ச்சிகளின் அவஸ்தை தமக் குப் பிறந்து அவர்களைப் போலவே ஆற்றமை கரைபுரண்டு பேசுகிறார்கள. “அவ்வஸ்தை பிறந்து கூப்பிட்ட” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்.

தந்தைகாலில் விலங்கிறவந்துதோன்றிய தோன்றல்பின் : தமிழேன்றன் சிந்தை போயிற்றுத் திருவருளவளிடைப் பெறுமளவிகூந்தேனை *
அந்திகாவல னமுதுறுபகங்கதி ரவைகட வதனோமே *
மந்தமாருதம் வனமுலைதடவந்து வலிசெய்வ தோழியாதே.

(க)

தந்தை { தகப்பனாரான
நந்தகோபருடைய
காலில் காலில் பூட்டியிருத்த
விலங்கு விலங்கானது
அற இற்று முறித்த விழும்படி
வந்துதோன்றிய திருவவதரித்த
தோன்றல் { ஸ்வாமியான கண்ணபிரா
பின் { னுடைய பின்னே
தமியேன் { தனிப்பட்டிருக்கின்ற
தன் { என்னுடைய
சிறை நெஞ்சாவது
போயிற்று போய்விட்டது;
அவனிடைய அப்பெரு ளானிடத்தில்
திரு அருள் கருபையை

பெறும் ஊவு { பெருவதற்கு ஸமயம் பார்த்
திருந்தேனோ { திருக்கின்ற என்னை
அக்தி { தூரப்பொழுதுக்கு இறைவ
காலில் { னுன் சந்திரனுடைய
அமுது உற அமுதம் மிகக்
பசுவ் கதிர் { அப்போதண்டான
அவை { கிரணக் கிரணவைய
கட தவிக்க,
அதனோடும் அநோடுகட,
மந்த மாருதம் மெல்லிய தென்றற்காற்றம்
உனம் முலை { அழகிய முலைத்தடத்திலே
தடம் உந்து { உந்து வீசி
உலி செய்வது { ஹிமவைபன் னுலத்தில்
ஒழியாத { சிந்தும் ஒய்மறநிலை.

* * *—தனிக்கிடைய கிடந்து வருந்துகின்ற என்னுடைய நெஞ்சானது கண்ணபிரானைப் பின்பற்றிச் சென்றொழிந்தது; நெஞ்சு கைவிட்ட இந்த ஸமயத் திலே அப்பெருமானுடைய அருளாவது கிடைக்குமோ வென்று பார்த்திருக்கு மெனக்கு அவ்வருள் கிடையாதது மன்றிக்கே உலகத்தில் மற்றுள்ளவர்கட்குத் தாபத்தைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியைப் பண்ணவல்ல நிலாத் தென்றல் முதலிய னவும் என் திறத்திலே விபரீதங்களை யிருக்கின்றனவே! அந்தோ! என்கிறாள்.

தேவகியின் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிரஜையினால் தனக்கு மாணமுண்டாகு மென்று ஆகாசவாணியினாலறிந்த கம்ஸன் அவளைக் கத்தியினால் வெட்டிக்கொல் லப்புருத்தபோது நல்வார்த்தைகளால் ஒருவாறு ஸமாதான மடைந்து வஸுதேவ தேவகியை விலங்கெட்டுச் சிறையிலடைத்துவைக்க, “மக்களறுவரைக் கல் விடை மோத இழந்தவன் தன் வயிற்றில், சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய்” என் கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரித்தவுடனே அவ்விலங்கு முறிபட்டுக் கழன் றொழிந்ததென்று இத்திஹாஸபுராணங்கள் கூறுதலால் ‘தந்தை காலில் விலங்கற வத்து தோன்றிய தோன்றல்’ எனப்பட்டது. அவன்பின் சிறைத போயிற்றென் றது—அந்த வரலாற்றை அதுஸந்தித்து நெஞ்சு ஈடுபட்டுப் போயிற்று என்ற வாறு. தந்தைதாயருடைய விலங்கைப் பரிஹரித்தவன் காதலியின் விலங்கைப் பரிஹரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றுகிறானிலையே! என்று நெஞ்சு அழிகின்றதென் பது உட்கருத்து.

அவன்றன் அருள்மறுத்தால் அவனுடைய விபூதியும் அருள்மறுக்கவேணு மோ? உலகுக்கு நன்மைபைப் பயக்கவேணுமென்று அவனால் நியமிக்கப்பட் றென்ன சந்திரன் அம்ருத கிரணஞகையாலே அனைவர்க்கும் குளிர்ச்சியைப் பண் னாறிக், அவனது கிரணங்கள் என்னொருத்திக் கே தாபத்தை விளைக்கக் காரண

மென்றோ? இப்படியோ அவன் ஸங்கல்பித்து வைத்தது? அது கிடக்க; மந்த மாருதம் வீசாதோவென்று அதனை வெதிர்பார்த்து அனைவரும் களியாநிற்க அது என் முலைத்தடத்திலே விசி வலிசெய்கின்றதே! அது தானும் சற்றுப்போதேர்? ஒபாது வலிசெய்கின்றதே! என் செபவேன் என்கிறான் பின்னடிகளில். விரலி களுக்கு சிலாத்தென்றல் முதலியவை பாதகங்களாகுமென்க.

‘தமியேன்’ என்றாலும் ‘தனியேன்’ என்றாலும் ஒக்கும். இருந்தேனை— நிகழ்காலப் பொருளில் வந்த இறந்தகாலம்; இருக்கின்ற என்னை என்றபடி. அந்திகாவலன் = ஸந்த்யா காலத்திற்கு வாசகமான அந்தி என்னுஞ் சொல் இலக் கணையால் இரவைச் சொல்லுகின்றது; இராப்பொழுதுக்குக் காவலன் சந்திரன்; ‘நிராபதி:’ என்பர் வடநூலாரும். மந்தமாருதம்—வடசொல் தொடர்.(க)

மாசிமாக்கடல் வளைவணற்சீளையவன் வரைபுரை திருமார்பில் *

தாரினுசையிற் போயினநெஞ்சமும் தாழ்க்ததோர் துணைகாணென் *

ஊரும் துஞ்சிற் றலகமுந் துயின்றது ஒளியவன் லிசம்பியங்கும் *

தேரும் போயிற்றுத் திசைகளும்மறைத்தன செய்வதொன்றறியேனே. (உ)

மாரி	மேகம்போன்றவனும்	தர் துணை	{ உதவியான பொருவகையுங்
மா கடல்	சீலக்கடல் போன்றவனும்	காணென்	{ காண்கின்றிலேன்;
வளை வணற்சு இளையவன்	{ சங்குபோன்ற [வெளுத்த] நிறமுடையனான பலராம னுக்குப் பின் பிறந்தவனுமான கண்ணபிரானுடைய	ஊரும்	{ ஊரிறுள்ளாரும்
		துஞ்சிற்	{ உறங்கினார்;
வரை புரை	மலைபோன்ற	உலகமும்	{ உலகங்களும் உறங்கின;
		துயின்றது	
திரு மார்பில்	திருமார்பிலுள்ள	லிசம்பு	ஆகாசத்திலே
தாரின்	மாலையினிடத்து	இயங்கும்	ஸஞ்சரிக்கின்ற
ஆசையின்	ஆசையினால்	ஒளியவன் தேரும்	{ னுளியனது தேரும்
போயின	என்னைவிட்டு நீங்கின		
நெஞ்சமும்	மனமும்	போயிற்ற	மறைத்துபோயிற்ற;
தாழ்க்தது	{ மீள்வொத் தாமதித்தது; [அவனிடத்திலேயேகால் தாழ்ந்துவிட்டது.]	திசைகளும்	திக்குக்களும்
		மறைத்தன	தெரியவில்லை;
		செய்வது	{ (இங்கிலைமையில்)
		ஒன்ற	{ செய்வத்தக்கது ஒன்ற
		அறியேன்	{ மறிகின்றிலேன்.

* * * —எம்பெருமான் திருமார்பிலுணர்ந்துள்ள மாலையில் ஆசையாலே என்னைவிட்டு அங்குச்சென்ற என்னு நெஞ்சானது அதைப் பெற்றுத் திரும்பி வருதலோ அன்றிப் பெறுதற்கரிது என்று ஆசையை விட்டிட்டுத் திரும்பிவரு தலோ ஆக இரண்டத்தொன்று செய்யாது 1. “சீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவாங்கரை வணங்கியே திருத்துழாய் தரில் விரும்பியே கொடு திரும்பியே வருதலின்றியே, வாரிருக்குமுனை மலர்மடந்தையுறை மார்பிலே பேரிய தோளிலே

மயங்கியின்புற முயங்கி பெண்ணைப் மறந்து தன்னைப் மறந்ததே” என்றப் போலே அவன் பக்கவிலையே கால் தாழ்ந்துவிட்டது; இதுவரையில் எனக்குத் துணையாயிருந்த நெஞ்சு அடித்து போகையாலும் உற்ற துணைவனான அப்பிரான்றானும் உபேகிக்கையாலும் இனி யெனக்குத் துணையாவாரில்லையே; உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தோடே * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனென்றிருக்கிற எனக்கு ஒரு சேர்த்தியில்லை பாகையாலே ஊராரும் உலகத்தாரும் ஏக்கேடுகெட்டாலும் அவர் களைப்பற்றி எனக்கு விசாரமில்லை. ஆயினும் யாருடனாவது எதையாவது பேசிக் கொண்டு இப்பாழும் பொழுதைப் போக்கித் தொலைப்போமென்று பார்த்தாலும் ஊராரும் உலகத்தாரும் என்னைப்போலே பகவத்கிஷ்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களால் லாஸ்யமாலே தாங்கள் விரும்பிய விஷய போகங்களைக் குறையறப்பெற்றுக் களித் துக் கொறுட்டைவிட்டு உறங்குகிறார்கள்; உலகப்பொருள்களில் எதையேனுங் கண்டு கொண்டாகிலும் இந்தப் பிரிவாற்றாமையை ஒருவாறு ஆற்றுவோம் என்று பார்த்தாலோ, * சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந் தான்; இருள்முடிக் கிடப்பதனாலே ஒரு பொருளையுங்காண விரகில்லை; அந்தோ! புறம்புள்ளா ரொருவருமில்லையாயிற்று; நெஞ்சம் குடிபேரயிற்று; நாயகனோ வந்தனைகின்றிலன்; காலமோ துயர் நெடுகும்படியான இராக்காலமா யிராதிந் தது; என்ன செப்து தரிக்கலாமென்று தெரியவில்லையே என்கிறான்.

“மாரிமாக்கடல்” என்றதில் உவமவுருபு தொக்கிக் கிடக்கின்றது; மாரி போலவும் மாக்கடல் போலவுமுள்ளவன் என்றவாறு. வேறு வகையாகவுங் கொள்ளலாம்;—மாரி—மேகங்கள் படிசின்ற, மாக்கடல்—பெரிய கடலினுண் டான, வளை—சங்குபோன்ற, வண்ணந்த—சிறத்தையுடைய பலராமனுக்கு, இளையவன்—என்று. பலராமன் ஆதிசேஷனுடைய அப்யஸம்ரதல்பற்றி வெண் மைசிறமுடையனாதலால் வளைவண்ண னெனப்பட்டான். 1. “முன்னலோர் வெள்ளிப் பேருமைக்குட்டன் மொடு மொடு விரைந்தோட” என்றார் பெரியாழ் வாரும். கண்ணிரான் பெண்களைப் பிரிந்து நெடுநான் அந்நபரனு யிருந்திடு வன்; அப்போது பிரிவாற்றாமையின்கனத்தினால் அப்பிரான்மீது மிக்கவெறுப்புக் கொண்ட பெண்கள் ‘இனி ஒருநாளும் அப் படுபாலியின் முகத்தில் விழிக்கக் கடவோமல்லோம்; அவன்றானே வேறு கதியற்று வந்து நின்றாலும் கதவடைத் துத் தள்ளக்கடவோம்’ என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; பலராமன் இதனையறிந்து முன்னடித் தான் பெண்களிடம் வந்து இன் சொற்களாலே கிருஷ்ணனுடைய குற்றங்களை மறப்பித்து அவர்களது சிற்றத்தையும் ஆற்றிச் சேவிடுவன். (“உ-டுதெநாவிய யலு மொவவதிதாஃ கருவாமலாஃ வுலாநு தம் துாஃ கெடுகருவீவதம் உறையாஃ” என்றார் பட்டரும் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவ உத்தராகதத்தில்.) அந்த உபகாஸம்மிருதிதோற்ற இங்கு ‘வளைவ ணந்த இளையவன்’ எனப்பட்ட தென்ப.

‘தாரினுசையிற் போயின நெஞ்சமும் தாழ்த்தது’ என்றது—என்னுடைய நெஞ்சானது அப்பெருமான் திருமார்பிலணந்த திருத்துழாய்மாலையைப் பெறுதற்கே பேராசை கொண்டிருக்கின்றது என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட ஆசையுடையார் மற்று எவருமில்லாமையாலும், வேறுவகையான ஆசையுடையாரோடு தனக்குச் சேர்த்து யில்லாமையாலும் ‘ஓர் துணைகாணேன்’ என்றது.

‘ஊருந்துஞ்சிற்று உலகமும் துயின்றது’ என்றதற்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள் கூறலாம்; ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “ஊரார் நாட்டார் உலகர் கேவலைச் சுவர்பகாம ஸ்வதந்தார்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, கைவல்யார்த்திகளும் ஐசுவர யார்த்திகளுமாய் ப்ரயோஜனார்த்தப்பரமா யிருக்கின்ற இவ்வுலகத்தவர்கள் செத்த பிணம் போன்றிருக்கின்றனர்; அவர்களைக் கொண்டு நமக்கொரு காரியமில்லை என்றவாறு.

முற்காலத்தில் எப்பெருமானார் திருவடிகளில் ஆசையித்த பிள்ளையுறங்கா விஸ்விதாஸர் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள; அவரை ப்ரஹ்மாதத்திலே பெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு செல்ல, அவருடைய தேவிபாரான பொன்னுச்சி பிரிவாற்றாமைப் பாசாமாகிய இத்திருமொழியை அதுஸந்திக்கத் தொடங்கி, முதற்பாசா மதுஸந்தித்து இரண்டாவதான இப்பாசா மதுஸந்திக்குமளவிலே முன்னே ப்ரஹ்மாத பெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு செல்பவர்கள் வினாத்து செல்லுகையாலே திருத்தேர் மறைய, அதற்குத் தகுதிபாகப் பொன்னுச்சியின் அதுஸந்தானம் “தேரும் போயிற்றுத் திசைகளும் மறைந்தன செய்வதொன்றறி யேனே” என்றாக, அப்போதே பொன்னுச்சியின் பிராணனும் தன்னடையே விட்டு நீங்கிப்போயிற்று என்ற ஐதிஹ்யம் இங்கு அறியத்தக்கது. (உ)

ஆயன்மாயமே யன்றிமற்றென் ? கையில் வகைகளு யிறைநில்லா *

பேயினருயி ருண்டிடும்பிள்ளை நம்பெண்ணுயிர்க் கிரங்குமோ? *

துயமாமதிக் கதிர்கடத்துணையில்லை யினைமுலை வேகின்றநால் *

ஆயன்வேயினுக் கழிகின்ற துள்ளமு மஞ்சேலென்பாரிலையே. (ரு)

ஆயன்	கண்ணிராணுடைய
மாயமே	{ வஞ்சனை தவிர வேற
அன்றி மற்ற	{ என்ன இருக்கிறது?
என் ?	{ (ஒன்றமில்லை.)
வகைகளும்	வகைகளும்
கையில் இறை	{ கையில் கண்ணகாலமும்
கில்லா	{ தங்குவதில்லை;
பேயினார்	{ பேய்ச்சிவாகிய
	{ பூதனையினுடைய
உயிர்	பிராணனை
உண்டிடும்	{ உண்டு அகளை முடித்த
பிள்ளை	{ பிள்ளை ...

கம் பெண்	{ (அவளைப்போல்) பெண்
உயிர்க்கு	{ ணுய்ப்பிறந்த கம்முடைய
	{ பிராணனுக்கு
இரங்குமோ	{ தலைபண்ணப் பாட்தி
	{ புண்டோ?
துய மா மதி	மறவற்ற சந்திரனுடைய
கதிர்	கொண்கள்
கட	தறிப்பதனாலே
இனை முலை	இரண்டு முலைகளும்
வேகின்றது	நிப்பற்றி பெரிசின்றன
ஆல்	- அத்தோ !

இணை இல்லை { (எரிபும்பெருப்பையவிக்கத்) தணையாவாரில்லை;	வேயினுக்கு வேய்க்குமுலுக்கு ஈடுபட்டு அழிவின்றது மாய்கின்றது;
உன்னமும் மனமும் ஆயன் கண்ணபிரஸுண்டய	அஞ்சேல் என்பார் { 'பயப்படாதே' என்று அபயமளிப்பாராகு மில்லையே.

* * * —தான் கையில் விளைகள் சுண்ணகாலமும் நிற்கின்றனவில்லை; இப்படி யாகைக்கு என்ன காரணமிருக்கும்? எம்பெருமானுடைய வஞ்சகமே இதற்குக் காரணமாயிருக்க வுட்கும்; வேறொன்றுமில்லை; எல்லார் திறத்திலும் அருள் செய்கின்ற அப்பெருமான் நம்பக்கனில் அருள் செய்வாமைக்குக் காரணமென்றோ வெண்ணில், பூதனை யென்னும் பேய்ச்சி பேய் வடிவை மறைத்துத் தாய் வடிவைப் பூண்டுகொண்டு திருவாய்ப்பாடியேற வந்து நள்ளிருளில் நஞ்சு தீந் திய முலைபைக் கொடுத்துத் தன்னைக் கொல்ல நினைத்தவன்முதலாக அப் பெருமான் ஸ்திரீ ஜாதியில் பரிபூர்ணமான பனாகலமையைக் கொண்டான்போலும்; 'பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் நம்மைக் கொல்லுங் கருத்துடையாரே யன்றி, ஒருவரும் நம்மிடத்தில் நல்லெண்ண முடையாரில்லை' என்று அவனுக் குக் கருத்துண்டாயிற்றுப் போலும்; ஆகவே பெண்ணாய்ப்பிறந்த நம்முடைய உயிர்க்கு அவன் எங்கனே இரங்குவன்? இரங்கவே மாட்டான். அவன் இரங்கி யருளாதவனவேயோ? உலகுக் கெல்லாம் குளிர்க்கியைத் தாவல்ல சந்திர னுடைய செணங்கன் நம்மைத் தழிக்கின்றன; வேறு எந்த அவயவத்தையும் தழிக்கின்றனவில்லை; இணை முலைகளையாழிற்று தழிப்பது!; இந்த நிலைம யிலே அப்பிரானுடைய வேய்க்குமுலோசை வந்து நெஞ்சை வலியக்கயர்ந்து கொண்டுபோகின்றது; இதற்கு மேற்படவும் ஒரு ஆபத்து விளையப்போவ துண்டோ? எவ்வளவு கொடிய ஆபத்து நேர்ந்தாலும் அருகில் யாரோனமிருந்து 'அஞ்சாதேகொள்' என்று தைரியங் கூறினால் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம்; அப் படி இங்கு அஞ்சேலென்பாராயுங் காணோம். ஆபத்தை நீக்கி அபயமளிக்கவல்ல அவன்றானே ஆபத்தை விளைத்து அச்சத்தை யுண்டாக்கும்போது அஞ்சே லென்னவல்லார் வேறுபாவருளர்? என வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

"அஞ்சலென்பாரில்லையே" என்றும் பாடமுண்டு; அது துசைக்கு மிகச் சேரும். (௩)

கயங்கொள்புண்தலைக் களிறுந்து வேந்திறற்கழல்மன்னர் பெரும்போரில் *
மயங்கவேண்டங்கம் வாய்வைத்த மைந்தனும் வந்திலன் மறிகடல்நீர் *
தயங்கு வேண்டிரைத்திவலை யுண்பனியேனும் தழல்முகக் தீளமுலைமேல் *
இயங்குமாருதம் விலங்கிலென்னாவியை யெனக்கெனப் பெறலாமே. (௪)

கயம் கொள் புண் தலை { (பேயும் சத்தமும்) தடாகம் போலே வற்றுகிறுக்கிற புண்கள் கிரம்பிய தலையையுடைய	களிறு உந்து வெம் திறல் { யானைகளை தன்னிடத்தவல்ல வெவ்விய வலிமையை புடையவரும்
---	---

கழல்	வீரக்கழலையுடையருமான	வெண் திரை	{ வெண்மைமயமான அலைகளாலுண்டான
மன்னர்	அரசர்களினுடைய	திவலை	திவலைகளாகிற
பெருபேரில்	பெரிய பாரதபுத்தத்தில்	துண் பளி	{ துட்பமான பளியென்ற எனும் { சொல்லப்படுகிற
மயங்க	அறிவுகலங்கும்படி	தழல்	நெருப்பை
வெண் சங்கம்	வெணுத்த பாஞ்சஜந்யத்தை	முகந்து	வாரிக்கொண்டுவந்து
வாய் வைத்த	{ திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதின	இள முலை	{ (எனது) இளமைதங்கிய மேல் { முலைகளின்மீது
மைந்தனும்	மதுராபுருஷனும்	இயங்கு	வீசுகின்ற
வந்திலன்	{ (என்னிடம்) வந்து சேந்தானில்லை;	மாருதம்	காற்றானது
மறி கடல்	{ அலைமடிசின்ற கடலினுடைய	விலங்கில்	தணியப்பெற்றால்
நீர்	ஐலத்தில்	என் ஆவியை	என் தடவியை
தயங்கு	அசைந்துவருகின்ற	எனக்கு என	{ எனக்கு உரித்தாக பெறலாம் { அடையலாகும்

* * *—“பந்தார் விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல் முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார்களிற்றுக் கழன்மன்னர் கலங்கச் சங்கம்வாய்வைத்தான்” என்கிறபடியே எண்ணப்போல் பெண்ணாய்ப்பிறந்த வெருத்தியான த்ரௌபதியின் விரித்த கூந்தலை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்பேரில் வியாபரித்து * மலைபுராதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்கூலிய நுற்றுவரும் பட்டழியத் திருப்பவளத்திலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை வைத்து ஊதித் தன்னுடைய பசுபாதத்தைக் காட்டியருளின மஹாநாபாவன் இன்று என் விஷயத்திலே அருள் செய்கின்றிலனே!; படாத பாடுகள் பட்டு த்ரௌபதியின் மகோரதத்தைத் தலைகட்டினாப்போலே எனக்காக ஏதேனும் படாதபாடுகள் படச்சொல்லுகிறேனோ? இங்கு-வரவேணும் மென்றித்தனைபேயன்றோ நான் வேண்டுவது.

அவன்படி அப்படியிருக்கட்டும்; “வீஷ்ணுவா தாதஃபவதெ” [எம்பெருமானுக்கு அஞ்சிக்கொண்டு காற்று வீசுகின்றது] என்று உபநிஷத்திற் கூறிய படியே அப்பெருமானுக்கு அஞ்சி நடக்கின்ற காற்றும் அவன் கருத்தையே பின் சென்று என் ஆவியைக் கொள்ளை கொள்ளப்பார்க்கின்றது; எல்லார்க்கும் ஆவியைத் தளிர்ப்பிக்கின்ற மந்தமாருதமானது இப்போது என் ஆவியைமாய்க்கின்ற படியாலே இஃது எப்போது தணியப்போகின்ற தென்று எதிர்பார்க்கவேண்டிற்றாயிற்று; ஒருகால் தணியப்பெறில் என்னுடைய ஆவி என்னுடையதுதான் என்று நினைத்துக்கொள்ள இடமுண்டாகு மென்றாளாயிற்று.

பாரதப்பேரில் வந்து நின்ற அரசர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; கயங்கொள் புண்தலைக் களிறுந் துவேந்திறல்-யானைகளைச் சேனைத்தொகையாக நடத்திக்கொண்டு வந்தவர்கள் என்றும் பொருள் கூறலாம், யானைகளையும் கையாலே நெரித்துத் தன்னவல்ல பெருமிடுக்கர் என்றும் பொருள் கூறலாம்

யானைகளின் மந்தகம் எப்போதும் மாவட்டியினால் குத்தப்பட்டு விரணங்
கொண்டு போய் ரத்தமும் ன் அறுக்கயம்போலே ஈருக்குமாதலால் 'கயங்கோள்
புண்தலை' என்று களிற்றுக்கு விசேஷண மிடப்பட்டது; யானைச்சாதிக்கு
இயற்கை விசேஷணமென்க.

காற்று வீசும்போது கடலைத்திவலைகளைக் கொணர்ந்து வீசும்; அவை
விரலிகளுக்கு நெருப்புப்பொறி போன்றிருக்கு மென்க. மாருதம்—வடிகால்.
விலங்கில்—விலகினால். இந்தக்காற்று இப்படியே சிறிதுபோது வீசிக்கொண்
டிருக்குமாகில் என் ஆவி என்னுடையதன்று, இழந்தேபோயித்தனை என்ற
வாறு. (ச)

ஏழுமாமாம் துளைபடச்சிலைவளைத் திலங்கையைய மலங்குவித்த
ஆழியான் * நமக்கருளிய வருளோமும் பகலெல்லை கழிகின்றதால் *
தோழி! நாமிதற் கென்செய்தும்? துணையிலை கடர்பமுதுநீரில் *
ஆழ்வாழ்கின்ற ஆவியையவேதோ ரந்திவந் தடைகின்றதே. (ஈ)

ஏழு மா மரம்	ஸப்தஸாவன்குடிக்கன்	தோழி	வாராய் தோழி!;
துளைபட	{ (ஸப்தசிலைவளை தம்பிக்கைக்காகத்) துளைபடும்படி	இதற்கு நாம் என் செய்தும்	{ இந்த ஆபத்துக்கு நாம் என்ன பரிஹாரம் செய்யவல்லோம்!;
சிலை	விலை	துணை இல்லை	துணைகிற்பார் ஆருயில்லை;
வளைத்து	வளைத்தவனும்,	கடர்	ஸூரியனானவன்
இலங்கையை	லங்காபுரியை	படு	தாண்டோன்றின
மலங்குவித்த	கலங்கப்பண்ணினவனுமான	முதுநீரில்	சுமந்தரத்தினும்
ஆழியான்	{ அறுகாழி மோதிரத்தைக் கையிலேயுடைய இராமபிரான்	ஆழ	ஆழ்ந்தமறைந்துபோக,
நமக்கு அருளிய அருளோமும்	{ நமவிஷயத்திற்பண்ணின கிருபையோடுகூட	வாழ்கின்ற ஆவியை அடுவது	{ பிழைத்திருக்க சினைத் திருக்கின்ற பிராணனை முடிப்பதான
பகல்எல்லை கழிகின்றத	{ பகற்போதும் முடிந்த போகுகின்றத;	ஒர் அக்தி	{ ஒரு ஸாயம்மைந்தயாகால மானது
ஆவ்	அத்தோ!;	வந்த அடை கின்றதே	{ வந்த சேர்கின்றதே!.

* * *—அன்பர்கட்கு அருந்தொழில்கள் செய்யுமவன் என்று புகழ்பெற்ற
பெருமான் இதுவரையில் நமக்குச் செய்திருந்த அருளும் போயிற்று, பகற்
பொழுதும் போயிற்று; எம்பெருமானருள் மறுத்தாலும் பகற்பொழுதாதினு
மிருந்தால் ஒருவாறு உலகப்பொருள்களையாவது கண்டுகொண்டு ஆற்றலாம்;
அவனருளோடு கூடவே பகற்போதும் போயிற்றே; தோழி! இதற்கு நாம்
என் செய்யக்கடவோம்; நமக்கு ஆரும்துணையிலையே; ஸூரியன் தான்

தோன்றின ஸமுத்ரத்திலேயே சென்று அஸ்தமிக்க, இன்னம் செறிந்து காண்க்கு
ஜீனித்திருக்கவல்ல பிராணனை இன்றே முடிப்பதாக மாலிப்பொழுது வந்து
சேர்ந்து விட்டதே! அந்தோ! என்கிறான்.

ஏழுமாமரக் துளைப்படச் சிலைவளைத்து = ஸுக்ரீவன் இராமபிரான் அபய
ப்ரகாசஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந்தெரியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்
பற்றிப்-பலவாறு சொல்லி, வானி மாரம்மங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின்
உடலெலும்பை ஒரு யோசனைதூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப் 'ப்ராட்
டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்ற லமைந்தவனை வெல்லது ஸாத்தியமாகுமே?
என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின்
இப்போது என்ன செய்யவேண்டுமது?' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான்
நியூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்
போது ஸந்தேஹ முண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையுந் துளைத்து இந்தத்
துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால்
எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று சொல்ல, ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்
டாக்குமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின்
உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப்
பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸுக்ரீவன்
'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான்; இப்போது
உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு
இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்
களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பராத்
தூணியை யடைந்தது என்றாறிற்று வரலாறு; இப்படி எனக்காக ஏதேனும்
அருமைபான காரியம் செய்யவேண்டுமென்றேனோ என்றவாறு.

இலங்கையை மலங்குலித்த = 1. "உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்
துப், பெண்ணாக்கை யாப்புண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம்" என்னுமாபோலே
ஒரு ஸீதாபிராட்டியின் உடம்பிலே ஆசை வைத்துப் பட்டபாடுகள் தெரியுமே;
அப்படி ஏதேனும் எனக்காகப் பாடுபடவேண்டுமேனோ? என்கை.

[ஆழியான்.] "சாஸ்கியிபுடைய வரத்தில் அகப்படாதது அறுகாழியொன்
றுமே போலே" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸுக்தி.

'அருளோடும் பகலெல்லீல் கழிசின்றது = அருளும் கழிந்தது, பகற்பொழுதுந்
கழிந்தது என்றபடி. முன்றாமடியில், சேய்தும் = தன்மைப் பன்மை வினை
முற்று. (6)

முரியும் வேண்டிரை முதுகயம்தீப்பட முழங்கழ லெரியம்பின் *
லரிகொள்வெஞ்சிலை லகைலித்தமைந்தனும் லந்தில னென்செய்கென் ?
ளரியும்வெங்கதிர் துயின்றது பாலியேனினகேடுங் கண்துயிலா *
தரியநாழிகை யூழியிற்பெரியன கழியுமா நழியேனே. (க)

முரியும்	கிளர்ந்த அலைகின்ற	என் செய்கேன் } என்னபண்ணுவேன் ? ;	
வெண் திரை	வெளுத்த அலைகளை புடைய	எரியும்	பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த
முதுகயம்	ஸமுத்ரமானது	வெம் கதிர்	ஸூரியனும்
தீப்பட்	தீக்கொளுவியெரியும்படி	தயின்றது	அஸ்தமித்தான் ;
முழங்கு அழல்	ஒலிபுடைய கெருப்பு	பாவியேன்	பாவியான வன்னுடைய
எரி அம்பின்	எரியாவின்றன்ன அம்புகளை புடைய	இணை தெநல்	பெரிப இரண்டுகண்களும்
		கண் தயிலா	உறங்குகின்றனவிலலை ;
வரி கொள்	அழகியதாய்க் கொடிதா	ஊழியின்	கல்பகாலத்திற்காட்டிலும்
வெம் சிலை	பிசுத்துள்ளவிலலை	பெரியான	பெரியவையாயுள்ள
வளைவித்த	வளையச்செய்த	கரிய நாழிகை	இரவு நாழிகைகள்
மைந்தனும்	மஹாலீரணான இராம பிரானும்	கழியும் ஆறு	எப்படி கழியப்
வந்திலன்	வரவில்லை ;	அறியேன்	போகின்றனவோ
			அறிகின்றிலேன்.

• • •—கடற்கரையிலே விபீஷணனுழ்வான் வந்து சரணமடைந்து பெருமா ளுடைய திருவருளுக்கு இலக்கான பிறகு, விபீஷணன் பெருமானோ நோக்கி 'ஸ்வாமி! இந்த கம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டு மாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேண்டும்' என்ன, இராம பிரான் கடலைக்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கடலரசனாகிய வருண னைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து முன்று நாளளவும் ப்ராயோப் வேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ர ராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேகஷயா யிருந்திடவே, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் கடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேன்' என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுத்த வரலாறு இங்கு ஸ்மரிக்கத் தக்கது.

ஸர்வலோக சரணியன் சரணாகதி பண்ணுகிறானென்று சிறிதும் நினைபாமல் கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண் வீசி அலையெறிந்த செருக்கை உட்கொண்டு 'முரியும் வெண்டிரை முதுகயம்' எனப்பட்டது. எப்போதும் அருள்வடிவமாகவே பிசுக்குமப்பெருமான் கீறிச் சிவந்த கண்ணினராய்க் கடலரசன்மேல் அம்பு தொடுத்தது ஏதுக்காக? கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் சென்று அங்கு அசோக வனத்திலிருக்கும் ஸமதினியோடு கூடி மகிழவேணுமென்கிற ஆசையினாலன்றோ? அங்கு அங்ஙனம் பாரித்தவர் என்னோடு வந்து கலப்பதற்கு ஒரு இடைபூறு மில்லையாயிருக்கவும் ஏனோ உதாஸீகராயிருக்கிறார்! என வருந்துகிறாள் பாகால நாயகி.

ஸூரியனும் அஸ்தமித்து விட்டான்; இரவிலே உறக்கம் வரவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் பாவியேனுடைய கண்கள் உறங்குகின்றன; 1. "நீளிரவும்,

ஓயும் பொழுதின், றி ஊழியாய் நீண்டதால்” என்னுமாபோலே (இளையராத்திரி யிணும் நெடுஞ்சி செல்வன்ற இவ்விராப்பொழுது என்னான் கழியப்போகின்றதோ அறிகின்றிலேன் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

கரிய நாழிகை—இராப்பொழுதானது இருண்டு கறுத்திருப்பதனால் நாழி கையிலும் அக்கருமை ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. கரிய நாழிகை—கொடிதான நாழிகை என்னவுமாம். (க)

கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத் திலங்கையர்கோனது வரையாகம்
மலங்க * வேஞ்சமத்தசேரந் துரந்த எம்மடிகளும் வாரானால் *
இலங்குவெங்கதி றிளமதியதனோடும் விடைமணியமும் * ஆயன்
விலங்கல்வேயினதோசையுமாயினி விளைவதோன் றறியேனே. (எ)

மா கடல்	பெரிய கடலானது	வெம் கதிர்	{ கரோமான கிரணங்களை புடைய
கலங்க	கலங்கும்படியாக	இள மதி	{ இளம்சந்திரனோடுகூட
கடைந்த	(அதனைக்) கடைந்தவனும்	அதனோடும்	
அடைத்து	{ (அச்சடலில்) அனை கட்டினவனும்	விடை	எருதினுடைய
இலங்கையர் கோனது	{ இலங்கையிலுள்ளார்க்கு அரசனான இராவணனுடைய	மணி	{ (சூழத்தில் கட்டின மணியின்) ஒசையும்
வரை ஆகம்	மலைபோன்ற மார்பானது	அடும்	{ (என்றைக்) கொலை செய்கின்றது;
மலங்க	வியாசுலப்படுப்படி	ஆயன்	{ இடையான கண்ண பிராணித்தனன்
வெம் சமத்து	கொடியபோரில்	விலங்கல் வேயினது	{ மலைமூங்கிற்குழவினுடைய
அடு சரம்	கொலையம்புகளை	ஒசையும்	தவறியும்
துரந்த	பிரயோகித்தவனுமான	ஆய்	உண்டாக,
எம் அடிகளும்	எமது ஸ்வாமியும்	இனி	
வாரான்	வரவில்லை;	விளைவது	{ இனி உண்டாகப்போகும்
ஆல்	அந்தோ!;	ஒன்ற	{ சூபத்தை ஒன்ற
இலங்கு	விளங்குகின்ற	அறியேன்	{ மறிகின்றிலேன்.

* * *—(1. “விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே” என்கிறபடியே) தேவர்களுக்கு அமுதமெடுத்துக் கொடுக்கிற விபாஜத்தினால் சிறந்த அமுதமாகிய பிராட்டியைத் தான் பெறுதற்குக் கடலைக் கடைந்தான்; அவளைப்பெறுதற்கே மற்றொரு ஸமயத்தில் கடலையடைத் தான்; இலங்கையிற் புருந்து எதிரிகள் விட்ட அம்புமாரிகளையெல்லாம் மேலேற் றுப் போர்புரிந்து இராவணனைக் கொன்றான்; இவ்வரிய பெரிய காரியங்களை

பெல்லாம் நோக்குங்கால் அப்பெருமானுக்கு ஸ்திரீ வ்யக்தியில் அளவற்ற காதலுள்ளமை நன்குவிளங்கும். ஒரு ஸ்திரீவ்யக்தி கிடைப்பதாயிருந்தால் பொறுக்கொணாத ஆயாஸங்களையும் பொறுத்துப் படாதன படுதற்கு வித்தனாயிருக்குமப்பெருமான் நான் என்கிற கிடைக்கிறனென்றே என்னை அப்பெருந்திருப்பது! என்கிறான் போலும்.

அவன்முன் வாராதொழியினும் என்னைக் கொலைசெய்வதற்கும் வழிதேடவேணுமோ? ஒரு புறத்திலே ரந்திர கிரணங்களை ஏவி நலிகின்றான்; மற்றொரு புறத்திலே மாட்டுக் கழுத்து மணியோடாடையுண்டாக்கி நலிகின்றான்; பிறரையிட்டு நலிவது போதென்று தானே நேரில் நலியக்கருதி வேயங்குழலை வாயில் வைத்து ஊதி அம்பவோசையை யிட்டு நலிகின்றான்; இன்னமும் எவ்வெவ்விதமான நலிவுகள் நேரப்போகின்றனவோ அறிகின்றிலே நென்னுளாயிற்று.

விடைமணி அமே = மாலைப்பொழுதில் மாடுகள் மேய்க்குவிட்டுத் திரும்பும் போது கழுத்திற் கட்டியுள்ள மணிகளை ஒசைப்படுத்திக்கொண்டே வரும்; அவ்வோசை செவிப்பட்டவாறே மாலைப்பொழுது நெருங்கினனாயறிந்து “மாலைமாய் வந்தது மாயன்வாரான்” என்று நாயகி வருந்துவனென்க. “மாலைவாய்த் தன்னுடைய நாவொழியாதாடுந் தனி மணியின், இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே, கொன்னவினு மென்கில் கொடிதாய் நெடிதாகும்” என்றார் பெரிய திருமுடலிலும்.

விலங்கல் வேய் = கண்ணபிரான் ஊதும் குழல் முங்கிலினால் செய்யப்பட்டது; அந்த முங்கில் மலையில் விளைந்தது என்பதுபற்றி ‘விலங்கல்வேய்’ எனப்பட்டது. விலங்கலென்று மலைக்குப்பெயர். ‘வேய்’ என்ற முங்கிலின் பெயர் அதனாற் செய்யப்பட்ட குழலுக்கு வாசகமானது ஆகுபெயர். (எ)

முழுதில்வையகம் முறைகேட மறைதலும் முனிவனும் முனிவேய்த *

மழுவினால் மன்னராருயிர் வேளவிய மைந்தனும் வாரானால் *

ஒழுதுண்பனிக் கோடுங்கிய பேடையையடங்கவஞ் சிறைகோலி *

தழுவுநள்ளிருள் தனிமையிற்கடியதோர் கோலேனை யறியேனே. (அ)

இ வையகம் இந்த லோகமானது
முழுது அடங்கலும்
முறைகேட { மரியாதை குலைந்த
மறைதலும் { போனதனால்
முனிவனும் ஆமதக்கிமுனிவன்
முனிவு எய்த { சிற்றங்கொன்ன
(அதகாரணமாக)
மழுவினால் கோடாலிப்படைவினால்
மன்னர் கூற்றியர்க்கினுடைய
ஆர் உயிர் அஞ்மையானபிராணன்களை

கௌவிய கவர்ந்த
மைந்தனும் { மிகக்கையுடைய
(பாசராம) பிரானும்
வாரான் ஆல்—;
ஒழுது பெருகுசின்ற
அண் பணிக்கு சிறுபணிக்காக
ஒடுங்கிய ஒடுங்கிவர்த்திக்கிற
பேடையை பெண்பறவையை
அம் சிறை கோலி } அழகிய சிறகுகளை விரித்து

அடங்கத்	{ கிபிடமர்க அணைத்துக்	கடியது	க்ருமான
தழுவும்	{ கொள்வதற்குரிய	ஒர் கொடு	
நள்ளிருன்	கெ வியில்	வினை	{ வேறொருபாபத்தை
தனிமையின்	{ (இப்படி) தனிமைப்பட்டி	அறிவேன்	அறிவின்றிலேன்.
	{ ருப்பதிற்காட்டிலும்		

* * *—உலகத்தில் எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றிலந்த ஷத்ரீய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்தி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனாய்த் திருவலதரித்துப் பரக என்னுங் கோடாணிப்படையை ஆபுதமாகக் கொண்டு அதனார் பரசராமனை வழுங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்தவிர்யார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்தியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப்புகுந்த காலத்து அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேதுவானது வேண்டின வஸ்துக்களை யெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளைகொள்ள விரும்பி அதனைக் கவர்த்த அம்முனிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாகப் பரசராமன்) அந்தக் கார்த்த விர்யார்ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அதனாலேயே ஷத்ரீய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டானென்ற வரலாறு இங்கு உணர்த்தக்கது.

அநீதிபுரியுமவர்களைக் கருவழிப்பதற்கென்றே திருவலதாரம் பண்ணின தலைவன் தானே அநீதிசெய்யத் தலைப்பட்டானே! எனவருந்துகின்றாள் பரசராம நாயகி. பிரதிபலிகளான ஷத்ரீயர்களின் உயிரைக் கவர்த்த பெருமான் அன் புடையேனான என்னுடைய உயிரையுங் கவரப்பார்க்கிறானே! என்கிறாளாகவு மாம்.

பறவையினங்களும் குளிர்க்கு அஞ்சி ஒடுங்கிக்கிடக்கும் பேடையைச் சிற கினால் அணைத்து ஒன்றிக்கிடக்கும்படியான இந்த நள்ளிருட்போதிலே நாய களைப் பிரிந்து பரிதபியா சின்ற என்னைப்போலே பாவஞ்செய்தாரு முலகி லுண்டோ என்கிறாள் பின்னடிகளில். நாயகளைப் பிரிந்து தனிக்கிடை கிடப்பு தற்கு மேற்பட்ட பாபமில்லை யென்கிறாள். (அ)

கனஞ்செய் மாமதிட் கணபுரத் தவனோமீ கனலினி லவன்தந்த *
மனஞ்செ யின்பம்வந்துள்புக வெள்கி யென் வகைநக விருந்தேனை *
சினஞ்செய் மால்லிடைச் சேனுமணி யோசையென் சிந்தையைச் சிந்துவிக்கும் *
அனந்த லன்றிலி னரீகுரல் பாலியே னுவியை யகின்றதே. (க)

கனம் செய்	{ தின்னிதாகச்செய்யப்	மா மதின்	{ பெரியதிருமதில்
	{ பட்டுள்ள		{ களைபுடைத்தான

கணபுரத்த	{ திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தருள் யிருக்கிற	மால் விடை	பெரியவிருஷபத்தினுடைய
அவனெனும்	{ அப்பெருமானோடு உடியிருப்பதாக	செறு மணி	க்ருரமான மணியினுடைய
கணவினிவ்	ஸ்வப்பந்தத்திலே	ஒசை	தவரியானது
அவன் தந்த	அப்பெருமான் கொடுத்த	என் சிந்தையையு	{ எனது கொஞ்சை
மனம் செய்	{ மாநஸிகமாத்ரமான இன்பம் { இன்பமானது	சிந்துவிக்கும்	சிநிமமாக்குகின்றது ;
வந்து உன்புக	கிளைவுக்குகா (அத்தாலே)	அனந்தன்	உறக்கங்கொண்டிருக்கின்ற
என்கி	ஈடுபட்டு	அன்றிலிவ்	அன்றிற்பறவையினுடைய
என் வளை	{ என் கைகளை கழுலும்படி கேச இருத்தேனை { யிருக்கிறகைகளை	அரி குரல்	தழுதழுத்த பேச்சானது
கிணம் செய்	சோவங்கொண்ட	பாவியேன்	பாவியான என்னுடைய
		ஆவியை	உயிரை
		அடுகின்றது	உறிர்வலிக்கின்றது.

* * *—இங்ஙனே அடிக்கின்ற பரகால நாயகிக்கு ஒருவகையான தேறுதலுண்டாகும்படி எம்பெருமான் மாநஸிகமான அதுபவத்தைத் தந்து இன்பம் விளைவிக்க, நரித்ரனாயிருப்பா னொருவன் பெருஞ் செல்வம் பெற்றதாகக் கனாகண்டு கண்விழித்தவாறே ஒன்று மில்லாமெ கண்டு முன்னிலும் விஞ்சிய வருத்தத்தை யடையுமாபோலே இப்பரகாலநாயகியும் ஸ்வப்பகல்பமான அவ் வதுபவத்தினால் பின்னையுந் தனார்த்திருக்குமளவில் விடைமணி யோசையும் அன்றிற்பறவையின் கக்குரலும் செவிப்பட்டி இன்னமும் கவிதிறபடி பேசின்றா யிடுத.

அன்றில் என்பது ஒரு பறவை ; அது பெரும்பாலும் பனை மாத்தில் வாழும்; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும். கணப்பெழுது ஒன்று ஒன்றை விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொருமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு முன்று தரம் கத்திக் கூவி அதன் பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும். இப்பறவையை வட நூலார் க்ரோளஞ் சம் என்பர். ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிற்பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில் நெகிழ்த்தவளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறு குரல் காமோத் தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றாமைந் துயரை வளர்த்து விரலிகளை மிக வருத்தும் என்ப. (க)

வார்கோள்மென்முலை மடந்தையர் தடங்கடல்வண்ணனைத் தாளநயந்து

சூர்வத்தாலவர் புலம்பியபுலம்பலை யறிந்துமுன் னுரைசெய்த *

கார்கோள்பைம்பேரழில் மங்கையர்காவலன் கலிகன்றி யோலிலல்லார் *

ஏர்கோள் வைகுத்தமாகைர் புகச்சிமையவரோடும் கூடுவரே.

(க௦)

வார் கொன்	கச்சு அணித்த	கார் கொன்	மேகஸஞ்சாரத்தைபுடைய
மென் முலை	மெல்லியமுலைகளை புடைய	பை பொழில்	பாமதசோலைகளை
மடந்தையர்	(திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள)	மங்கையர்	புடைத்தான திருமங்கை
அவர்	அப்பெண்கள்	காவலன்	காட்டிலுள்ளார்க்குத்
			தலைவரான
தட கடல்	பெரிய கடலின் நிறம்	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
வண்ணன்	போன்ற நிறமுடைய	உரைசெய்த	அருளிச்செய்த
	ஞானகண்ணிரானுடைய	ஒலி	இச்சொற்களை
தரனை	திருவடிகளை	வல்லார்	ஒதியுணரவல்லவர்கள்
கயத்து	ஆசைப்பட்டு	வர்கொன்	அழகிய
ஆர்வத்தால்	அன்பினால்	வைகுத்தம் மா	பாமபதமென்னும்
		கடர்	திருகாட்டிலே
முன்		புக்கு	புகுத்த
புலம்பிய	முன்பு கதரின கதறலை	இமையவ	கித்யஸ-குரிகளோடே
புலம்பலை		ரோமம்	
அறிந்து	உட்கொண்டு,	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

* * *—இப்போது தமக்குண்டான பிரிவாற்றாமைத் துயரம் முன்பு யெனவனம் நிரம்பிய திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் கண்ணிரான் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே அவர்களுக்குண்டான துயரத்தோடு ஒத் திருத்தலால் அவர்கள் பேசினதாகத் தலைக்கட்டுகிறார். அவ்வாய்ச்சிமாருடைய அவஸ்தையே தமக்கு உண்டாகி அவர்கள் புலம்பிய புலம்பலே தம் வாயால் வெளிவந்த தென்றாராயிற்று.

எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்தி அவ்வருத்தத்தின் பரீவாஹரூபமாக நான் கொன்ன இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் என்னைப் போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்த வேண்டாதே * ஒழிவில்லாமெல்லா முடனாய்மன்னி விழுவிலா வடிமைசெய்யப் பெறுவார்கள், என்று பயனுரைத்தாராயிற்று. (க௦)

அடிவரவு:—தந்தை மாரி ஆயன் கயம் ஒழு முரியும் கலங்க முழுது கனஞ்செய் வர்கொன் தொன்மர்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஆறந்திருமொழி,

தொண்ட ருய்யும்வகைகண்டேன்.

உரையலதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத் திருப்பதி விஷயமான இவ்வெட்டாம்பத்தில் கீழ்ஐந்து திருப்பதிகங்களும் தாய் பாசரமும் தலைமகள் பாசரமுமாக அந்நாபதேசத்தாலே சென்றன; இனி, மேல் ஐந்து திருப்பதிகங்களும் ஆழ்வார்தம் பாசரமாகச் செல்லுகின்றன.

கீழ்த் திருமொழியில் இவர் பட்ட பரிதாபங்களை நெல்லாம் உணர்ந்த எம்பெருமான் 'ஆழ்வாரீ நீர் இவ்வனை பரிதாபப்பானேன்? நாம் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நித்யஸந்திதிபண்ணியிருப்பது நம்மைப் போன்ற அடியார்க்காகவன்றோ? நாம் விபவத்திலே செய்த அநுகூலபாஷணமும் பிறதிகூல சிவஷணமும் இவ்வச்சையிலும்! நடத்தவல்லோமாக ஸந்திதிபண்ணியிருக்கின்றோமிறே; ஆகையாலே உமக்கொரு குறையுண்டோ?' என்று ஆழ்வாரைத் தேற்ற, அவரும் தேறி அருளிச்செய்ததாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. *

தொண்ட ருய்யும்வகைகண்டேன் துளங்கா வரக்கர்துளங்க * முன் திண்டோள் நிமிரச் சிலைவகையச் சிறிதேழுனிந்த திருமார்பன் * வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை வடிக்கண்மடந்தை மாநோக்கம் கண்டான் * கண்டு கொண்டேந்த கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (க)

தொண்டர் { பகவத் கைங்கரியத்தில் குடையுடையோர்வான்!
உய்யும் வகை உஜ்ஜீவிக்கும் வழியை
கண்டேன் தெரிந்த கொண்டேன்;
முன் முற்காலத்தில்,
துளங்கா { ஒருநாளும் கஷ்டப்பட்டறி
அரக்கர் } யாத ராசுஸர்கள்
துளங்க கஷ்டப்படும்படியாக
திண்டோள் { வலிமை பொருந்தியதிருத்
நிமிச { தோன்கள் நிமிசவும்
சிலை வகைய வில்வகையவும்
சிறிதே { ஸ்வல்பமான சேற்றமே
முனிந்த { கொண்டவனாய்
திரு { வாய்மையத் திருமார்பிலே
மார்பன் { உடையவனாய்,

வண்டு ஆர் { உண்டேன் படிந்த கூந்தலை
கூந்தல் { யுடைய பெரிய
மலர் மங்கை { பிராட்டியா ரென்ன
வடி கண் { கூர்மை பொருந்திய
மடந்தை { திருக்கண்ணபுடைய
பூமிப்பிராட்டியாரென்ன
இவர்களுடைய
மா நோக்கம் { சிறந்த கடைக்கண்
கண்டான் { பார்வைவையை
அனுபவிப்பவனான
எம்பெருமான்
கண்டு கொண்டே { (சீத்யவாஸத்திற்குப்
உகந்த { பாக்கான இடமென்று)
திருவுன்னம்பற்றி
மகிழ்ந்து உறையுமிடமான
கண்ணபுரம் திருக்கண்ணபுரத்தை
நாம் { நாம் தொழுதுமே.
தொழுதும் }

* * *—பாசரந் தொடங்கும்போதே “தொண்டர்! உய்யும் வகை கண்டேன்” என்று தொடங்குகிற ஆழ்வாருடைய களிப்பை என் சொல்வோம்! மேத்திருமொழியில் “வலிசெய்வ தொழியாதே” என்றும் “செய்வதொன் றறியேனே” என்றும் “அஞ்சே லென்பாரில்லைபே” என்றும் “என்னுயிசை எனக்கெனப் பெறலாமே” என்றும் “பாவியேனாயிசை அடுகின்றதே” என்றும் கூறின அலமாப்பெல்லாம் பகலவளைக்கண்ட பரிபேரல் அகன்றொழிக் தனம் தோன்றத் தொண்டிருய்யும்வகைகண்டேன் என்று களித்துப் பேசுகிறார். இது ‘கண்ணபுரம் நாம் தொழுதுமே’ என்பதில் அந்வயிக்கும். திருக்கண்ணபுரம் தொழும்படியானபாக்கியம் பெற்றதுதானே நாம் கண்ட உய்யும்வகை என்ற வாறு. “ஒழியில் காலமெல்லாபூடனாப்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்றாற்போலே தொண்டுபூண்ட முதமுன்பதில் பாரிப்புர் கொண்டிருக்கு மவர்களே! நாம்! னத்தை பெறுவதற்கு ஒரு கல்விரகுகண்டேன்; (அதாவது) திருக்கண்ணபுரம் தொழுவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

அங்குள்ள எம்பெருமானுடைய திறம் பேசுவன மற்றவை. [துளங்காவரக் கர் துளங்க வித்யாதி.] துளங்குதலாவது-வருத்தப்படுகையும், அச்சப்படுகையும் கலங்குகையும். ஒரு நாளும் துளங்கியறியாத சாக்ஷஸர்கள் துளங்கும்படியாகத் தோள் நிமிர்த்துச் சிலவளைந்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிட மென்னை.

சிஹிதே முனிந்த=பஞ்சவடியிற் பிராட்டியைப் பிரிந்தவுடனே அளவுகடந்த கலக்க மடைந்த இராமபிரான் 1. “ஜமதூஸொஹ வரிவத-பாஷ்யஹம்—ஜகத் ஸைசலம் ப்ரிவர்த்தயாம்பஹம்”—உலகம் முழுவதையும் இதோதகிழாகத் திருப்பிவிடுகிறேன் என்று எல்லையற்ற சிற்றத்தை வெளியிட்டருளினன்; அப் படிப்பட்ட சிற்றம் ஒரு லங்கையிலுள்ள சாக்ஷஸரளவிலே தகைக்கட்டிற்றுகை யாலே ‘சிஹிதே முனிந்த’ என்னப்பட்டது. முற்ற முடிய முனிந்திருந்தால் ஜகத்துக்கெல்லாம் உபஸம்ஹாரம் விளைந்திருக்குமே.

“[திருமார்பன்] வீரஸ்ரீக்குக் குடியிருப்பான மார்வுபடைத்தவன்” என் பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபரக்கியான வருளிச்செயல்.

‘பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை’ என்ற சாஸ்தார்த்தமும் கமக்குப் பவிக்கப்பெற்றது என்கிறார் முன்னுமடியால். திருமுடந்தை மண்மடந்தை இருபாலுந்திகழ அப்பிராட்டியார்களது கண்ணழ கிலே துவக்குண்டிருக்கிற, ரொளரிப்பெருமான் நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்குமிட மென்னை. வண்டார் கூந்தல் மலர் மங்கை—அபராதிபான சேதநன் எம் பெருமானடி பணிந்தால் ஸ்வதந்த்ரான அப்பெருமான் அவனுடைய குற்றங் குறைகளையே பார்த்துச் சிறி அவனைப்படுகுழியிலே தள்ளவேணுமென்றிருக் கும் நிகழ்ச்சியில், பிராட்டியானவள் ‘அந்தோ! நீர் செய்ய நினைத்தது சாலவும் நன்றாயிருந்தது!’, இச்சேதநனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படி தன்

ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு போக்கிடமுண்டோ? இவனுக்கும் உமக்கு முன்ன-ஸம்பந்தம்? கடப்பஹாரம் பண்ணினாலும் ஒழியாத தொன்மன்றோ? இவனைப் பெறுகை உம்முடைய பேறன்றோ? 'நம் வலையில் ஆர் அடிப்படுவார்?' என்று தேடித்திரிகிற உமக்கு என் சொல்லவேணும்? 'ஸ்வாமி! ரஷித்தருளவேணும்' என்று வந்த விலனை ரஷியாவிடில் உம்முடைய ஸர்வ ரஷிநத்வபட்டம் என்னாகும்? 'நெடுநாளாக சாஸ்த்ரவரம்புகளைக் கடந்து பெருங்கும்மவாளானுப்தி திரிந்த இவனைத் தக்கபடி தண்டியாமல் இன்று கைப் பற்றினால் சாஸ்த்ரமரியாதை கெடும்' என்று திருவுள்ளமாகில் அதுநினைந்து இவனை ரஷியாமல் தண்டித்து விட்டால் உம்முடைய க்ருபை முதலிய குணங்களுக்கு எள்ளுத் தண்ணீரும் விடவேண்டியதாகுமன்றோ? பராக்முகராய் [உம்மை வந்து பணியாதே] திரிகின்றவர்களிடத்தில் சிஷ்யாசாஸ்த்ர விதியையும், அபிமுதரான சேதநரிடத்தில் க்ருபாதி குணங்களைபுஞ் செலுத்தினீராகில் மிக்க பொருத்தமாயி ருக்கும்; ஆகவே இவனைக் கடுக்க காத்தருளிர்' என்று நயமாக உபதேசித்துப் பார்ப்பள்; இவ்வுபதேசங்கேட்ட எம்பெருமான் 'ஆமாம்! உனக்கு வேறு வேலை என்ன?' என்று அவளுபதேசத்தை உதறினவாறே கண்ணிப் புரட்டிக் கச்சை செழுத்திக் கூந்தல் முதலியவற்றின் அழகைக் காட்டி அவனைப் பிச்சேறும்படிபண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கேறிக்கச் செய்வள் என்பவாதலால் இவ்விதேச ஷார்த்தம் தோன்ற 'வண்டார் கூந்தல் மலர்மங்கை' என்றும் 'வடிக்கண் மடந்தை' என்றும் அவயவச் சிறப்பையுமிட்டு அருளிச் செய்ததாகக் கொள்க. "உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதனை அருளாலே திருத்தும், ஈசுவரனை அழகாலே திருத்தும்" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணதிவ்யஸூத்ரிபும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். (க)

பொருந்தா வரக்கர் வேஞ்சமத்துப் போன்றவன்று புள்ளூர்ந்து *
பெருத்தோள்மாலி தலைபுரளப் பேர்க்தவரக்கர் தென்னிலங்கை *
இருந்தார்தம்மை யுடன்கொண்டு அங்கேழிலார் லித்துப் புக்கொளிப்ப *
கருத்தாள்சிலைகைக் கொண்டாணார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (உ)

அன்ற	முன்பொரு காலத்தில்,	புன் னார்த்து	{ கருடப்பறவையை ஏறிகடத்திக் கொண்டெழுந்தருளி
வெம் சமத்து	{ கொடிய போர்க்கனத்தினே	பெரு தோள் மாலி	{ வலிய தோள்களை யுடையான மாலியினுடைய
பொருத்தா அரக்கர்	{ சத்துக்களான ராகுஸர்கள்	தலை	தலையானது
போன்ற	முடியும்படியாக		

தி கடப்பஹாரமாவது—உறவை யறத்தக் கொள்வதற்காகச் செய்யவேண்டும்படி சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்ட ஒரு கருமம்.

புரள	{ (அற்றவிழுந்த நிலத்தில்) புரளும்படியாகவும்	எழில் ஆர் பிலத்த	{ அழகிய பாதாளத்திலே
பேர்ந்த அரக்கர்	{ அவனைத் தவிர் மற்ற ராசுஸர்கள்	புக்கு ஒளிப்ப	புகுந்த மறையும்படியாகவும்
தென் இலங்கை இருந்தார் தம்மை உடன் கொண்டு	{ தென்னிலங்கையிலிருந்த மற்றுமுன்ன ராசுஸர் களையும் கூட்டிக் கொண்டு	அருந்தான் சிலை	{ வயிரம்பற்றித் திண்ணிதான விலை
		வக கொண்டான்	{ திருக்கையிலேதரித்தவனான எம்பெருமானுடைய
		ஊர்	இருப்பிடமான
அங்கு	அவ்விடத்திலிருந்து	கண்ணபுரம், கரம் தொழுதம்—.	

* * * —ஸ்கேசனென்னும் இராக்கதனுக்கு மாஸியவான், மாஸி, ஸுமாஸி என மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அவர்கள் தவம் புரிந்து பெருமை பெற்று இலங்கையிற் குடிபுகுந்து விவாஹஞ் செய்துகொண்டு பல மக்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள் சிவபெருமானை அடைக்கலம் புகுந்து அவர் சொன்ன உபாயத்தினால் ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்கட்கு அபாயமளித்ததும், அது தெரிந்து ராசுஸர்கள் கோபங்கொண்டு படைபெடுத்துத் தேவலோகஞ் சென்றதும், அப்பொழுது கருடயாஹநாளுடராய்க் கேசவன் அங்கு வந்து தோன்ற அவரைச் சூழ்ந்து அரக்கர் அம்புமாரி பொழிபப் புகுந்ததும், பிறகு அரக்கர்கட்கும் திருமாலுக்கும் பெருந்த யுத்தம் நடந்ததும், அதில் மாஸி மாண மடைந்ததும், மற்ற மாஸியவான் சுமாஸி பெண்ணுயிருவரும் திருமாலுடன் போர்புரிந்து பராஜயமடைந்து மற்றுமுள்ள இலங்கையாரையும் கூட்டிக்கொண்டு பாதாளலோகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்கா ஸ்ரீராமாயணத்தில் [டு. க. எ. அ] ஸர்க்கங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டவை. அவ்வரலாற்றை இப்பாசரத்தில் அது ஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்சொன்ன மூவரும் ஒருவனான சுமாஸியின் மக ளான கைகலிக்கு இராவணன் முசுரியவர்கள் பிறந்தன என்பதும் அறியத் தக்கது.

இப்படி விதோதி நிரஸரம் பண்ணுபியல்வினரான பெருமான் மேலுள்ள காலமும் ஆச்ரித விதோதிகளைக் கிழங்கெடுக்கைக்காகக் கோயில் கொண்ட விட மான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுதேவா மென்றாராயிற்று. ... (உ)

வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள்நீரிலங்கையார் கோவை *
அல்லல்செய்து வேஞ்சமத்துள் ஆற்றல்மிகுத்தவாற்றலான் *
வல்லாளரக்கர் குலப்பாவைவாட முனிதன் வேள்வியை *
கல்லிச்சிலையால் காத்தானார் கண்ணபுரம் காம்தொழுதுமே. (ரு)

வல்லி இடையாள் பொருட்டாக	{ கொடிபோல் மெல்லிய இடையை புடையனான விறைக்காக,	நீர் மதிள்	கடலை அகழாகவுடையதாய் மதின்களை புழுடைத்தரன்
-------------------------------	--	---------------	--

இலங்கையார்	{ லங்காபுரியிலுள்ள அரக்கர்களுக்கு	குலம்	குலத்தில் தோன்றிய
கோவை	தலைவனான இராவணனை	பாலை	{ தாடகை யெனனும் அரக்கியை
அல்லல்	{ துன்பப்படுத்தி செய்து	வாட	முடிய(ச் செய்து)
வெம்	{ வெவ்வித சமத்துள்	முனி தன்	விச்வாமித்ரமுனிவனுடைய
	{ பார்க்கனத்திலே	வேன்வினய	யாகத்தை
ஆற்றல்	{ தன்னுடைய மிகக்கை மிகுத்த	கவ்வி	{ தான் கற்றுப் பயின்ற விலையால்
ஆற்றலான்	மஹாலிசனும்,	காத்தான்	{ காத்தருளினவனுமான பெருமானுடைய
வல் ஆள்	{ வலிய ஆண்மைத்தன் அரக்கர்		ஊர், கண்ணபுரம், காம் தொழுதம்—.

* * *—கொடிபோன்று மெல்லிய இடைபையுடையனான மைதிலிக்காக இராவணனைப் போர்க்களத்தில் துன்பப்படுத்தித் தனது பரார்தமத்தைப் பாவச் செய்துகொண்ட பெருவிரலும், பருவம் சிம்புலதற்கு முன்னமே விச்வாமித்ரமுனிவனுடைய வேள்வியைக் காத்தருளச் சென்று, வழியிடையே வந்து தனாகத் தின்ற தாடகை யென்னு மரக்கியை வில்லைவளைத்து நானேற்றி அம்பு தொடுத்து எய்து உயிர் தொலைத்திட்டு வேள்விபத் தலைக்கட்டுவித்தவனுமான பெருமான் உதையுமிடமான திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுவோம்.

ராமராவண யுத்தத்தில் முதல்காட்போரிலே இராமனம்புகளால் இராவணன் கிரீடங்களையும் ஆபுதங்களையும் கேளைகளையும் இழந்து சோர்ந்து வெள்கி முகங்கறுத்துத் தலைகுனிந்து நின்ற சமயத்தில், இராமபிரான், இப்படி யாவும் மிழர்கிருக்கின்றவிவளை இப்பொழுது சொல்வது தருமமன்றென்று திருவுள்ளம் பற்றி அவனை நோக்கி 'தனியனாய் வெறுக்கையனாயிருக்கின்ற உன்னை இப்பொழுது நான் கொல்வேனல்லேன்; நீ இன்று உயிர் தப்பிச் சென்று கேளைகளையும் ஆபுதங்களையும் வித்தஞ் செய்து கொண்டு நாளைக்குப் போர்க்குப் பிரிய மிருந்தால் வா' என்று பலவாறு இரக்கத்தோடு சொல்லியனுப்பி யருளினனாதலால் இவ்விஷயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே இங்கு 'வேஞ்சமத்துளாற்றல் மிகுத்தவாற்றலான்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது போலும், "கைபுகுந்த சத்ருவைக் கடுக முடித்துவிடாதே 'இன்று போய் நாளைவா' என்றானிறே" என்பது பெரியவாச்சான்பின்னை யருளிச்செயல்.

வல்லாளரக்கர் குலப்பாவை—தாடகையானவள் ஸுதேது வென்னும் யக்ஷனது குமாரி; ஸுந்த னென்பவனது மனைவி; ஆயிரம் பாளை வலிமைகொண்டவள்; கணவன் அகஸ்திய மஹாமுனியின் கோபாக்கிக்கு இலக்காகிச் சாம்பரானதை யறிந்த இவள் தன் புத்திரர்களாகிய ஸுபாத்தா மாரீசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது அவரிடம் சாபத்தால் தன் மக்களோடு ராக்ஷஸத்தன்மை யடைந்தனள்; இஃது இவளது வரலாறு. 'வாட' என்றது உபசார வழக்கு; மாண்டுபோக என்றபடி.

[“கொல்லை விலங்கு பணிசெய்ய.”] ஒருகாலும் பூசல்கண்டறியாதே என்று மொக்கப் பணிகளிலே தாவித்திரியக்கடவ குரங்குகள் பணிசெய்ய; அஸ் ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரமஸ்யான திருவடி திருவனந்தாழ்வான் தொடக்கமானார் செய யக் கடவ கைங்கர்யத்தை இடக்கைவலக்கையறிபாத திர்யக்குங்கள் செய்ய.” என்பது பெரியவாச்சாரன்பின்னை விபாக்கிபானவருணிச்செயல். கொல்லை— மரங்களடர்ந்த சோலை. கொல்லைவிலங்கு—ஸாவாஜ்யமென்றபடி.

முன்னுமடியில் “திவலை நிமிர்ந்து” என்றபாடம் புதியது; “துவலை” என்றே ஒதுகு; திவலை என்றே பொருள்: மோனையின்பத்திற்கு இணங்கிய பாடம் இதுவே. (ச)

ஆமையாகி யரியாகி யன்னமாகி * அந்தணர்தம்
ஓமமாகி யூதியாகி உவரிசூழ்ந்த கேடும்புணரி *
சேமமதிள்கு ழிலங்கைக்கோன் சிரமங் கரமும் துணித்து * முன்
காமற்பயந்தான் கருதுமர் கண்ணபுரம் காம்தொழுதுமே. * (ஈ)

ஆமை ஆகி	கூர்மரூபியாயும்	இலங்கை	வங்காபுரிக்கு
அரி ஆகி	நரஸிம்ஹரூபியாயும்	தோன்	{ தலைவனான இராவணனுடைய
அன்னம் ஆகி	{ ஹம்ஸரூபியாயும் (அவதரித்தவனும்)	சொழும்	தலைகளை யும்
அந்தணர் தம்	பிராமணர்களினுடைய	கரமும்	தோள்களை யும்
ஓமம் ஆகி	{ யாகங்களில் ஆசாதிக்கப்படுவதும்	துணித்து	அதத்தொழித்தவனும்,
ஊழி ஆகி	{ பிரளயகாலத்திலு முன்னவனும்	முன்	முன்பொருகால்
கேடு புணரி	{ ஒங்கினை அலைகளை புடைத்தான	காமன்	மன்மதனை
உவரி	கடலினால்	பயந்தான்	{ பின்னயாகப் பெற்றவனு மான எம்பெருமான்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதம்	கருதும்	{ திருவன்னம்பற்றியிருக்கப் பெற்ற
சேமம் மதிள்	{ காப்பான மதிள்கொலே குழி	ஊம், கண்ணபுரம் காம்தொழுதும்—.	

***—தூர்வாணமுனிவனது சாபத்தினால் தரித்திரர்களான அமார்கட்டுக் கடலினின்று அமுதமெடுத்துக் கொடுத்தருள்வதற்காக மந்தாமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி பென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கண்டபும்போது மத்தாகிய மந்தாகி கடலினுள்ளே அமுந்தியிடாதபடி அம் மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது தாங்கிக் கொள்வதற்காக ஆமையாய்த் திருவவதரித்தவனும், இரணியனது செருக்கை நீக்கிப் பரஹ்லாதாழ் வாணப் பாதுகூத்தருள்வதற்காக நரஸிம்ஹ ரூபியாய்த் திருவவதரித்தவனும், அசுரர் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்கு உபதேசித்

தருள்வதற்காக ஹம்ஸநுபாயத் திருவவதரித்தவனும், அந்தணர்கள் நிகழ்ததும் பாகங்களுக்கு ஆராத்ப தேவதையாயிருப்பவனும், பிரளய காலத்திலும் உலருண்டு நிலைதிற்பவனும், இலங்கையரசனைப்பாழ்படுத்தினவனும், காமனைப்பயந்த காளையுமான பெருமானுறையுந் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழுலோம்.

‘ஹோமஃ’ என்னும் வடசொல் ஓம மெனத் திரித்தது; லக்ஷணையால், பாகங்களிலிடும் ஹயிஸ்ஸுக்களைக் கொள்பவன் என்றவாறு. “உலகுசூழ்ந்த நெடும்புணரி” என்று பெரும்பாலும் வழங்கி வரும் பாடம் வியாக்கியானத்தில் பாடாந்தரமாகக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. “உவரி சூழ்ந்த நெடும்புணரி” என்றேனாக. புணரி—அலைக்கும் கடலுக்கும் பெயர்; இங்கு அலையைச் சொல்லக்கடவது. ‘நெடும்புணரி உவரி சூழ்ந்த சேமமதிள் சூழிலங்கை’ என்று அந்வயிப்பது. உவரி —உடல் சேமம் —சேஷம். சிரம், கயம்—வடசொற்கள்.

கண்ணன் மன்மதனுடைய அம்சமாகிய ப்ரத்யும்னனுக்கு ஐதகனாதலால் காமர்ப் பந்தானாயினன். (ரு)

வருந்தாதிருகீ மடகேஞ்சே! நம்மேல் வினைகள் வாரா * முன்
திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கை சேக்தியுண்ணச் சிலந்தோருகாள் *
பெருந்தோள்வாணற் கருள்புரிந்து பின்னைமனாளுகி * முன்
கருந்தாட்களிடுருன் ருசித்தானார் கண்ணபுரம் காம்தொழுதுமே. (க)

மட கெஞ்சே	காதுவானகெஞ்சே,	பெரு தோள்	{	பேரியதோள்களை உடைய
கீ வருந்தாது	{	வாணற்கு	{	பாணஸுடன்விஷயத்தீர்
இரு	{			
நம்மேல்	நம்மிடத்து	அருள் புரிந்த	{	(உயிராக் கவராத
வினைகள்	பாவங்களின் பலன் ஒன்றும்			விட்டிடுகையாதிற)
வாரா	வந்து சேரமாட்டாது;			திருபையைச்
	(ஏனென்றால்)			செய்தருளினவனும்
முன்	முன்னே	பின்னை	{	பெப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
திருந்தா	{	மனாளுகி		காதலானவனும்
அரக்கர்	{			
	திருந்தாமலிருந்த காகுஸர்	முன்		முன்பொருகால்
	களின் ஊராகிய	கரு தான்		{
தென்	{			வலிமைபுள்ள
இலங்கை	{			கால்களை உடைய
	தென்னிலங்காபுரியை	களிறு ஒன்ற	{	(ருவலயாபீடமென்றிற)
செம் தீ	{			ஒரு யானையை
உண்ண	{	ஒசித்தான்	{	தொலைத்தவனுமான
	சிலந்த நெருப்பு ஆக்ரமித்த			பெருமானுடைய
	உண்ணும்படியாக			
சிலந்து	தேற்றங்கொண்டவனும்			
ஒருளன்	மற்றொருகாலத்தில்			

ஊர், கண்ணபுரம், காம, தொழுதும்—.

* * * —நெஞ்சமே! காம உய்யும்வகை காணப்பெற்ற பின்பும் கீ வருந்துவது தகுதியேயா? அவசியம்பலன்களை அதுபயித்தே நீவேண்டும் படியான பாவங்களை காம அளவறச் செய்துள்ளோமாயினும் அப்பாவங்கள் இனி நம்மைவந்தனாகப் ப்ர

ஸக்தியுண்டோ? இவ்வாறு சொல்லுங்கு இப்போது வந்த அநிசயம் என்ன? என்கிறாயோ? கண்ணபுரம் தொழப் பெற்றோமன்றோ இன்று நாம்; ஆதலால், வருந்தாதிரு நீ மடஞ்சே! நம்மேல் வினைகள் வரா.

அங்கு உகையும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவன் தெரியுமா? கேளாய்; திருந்தாவரங்கர் நென்னிலங்கை செந்தியுண்ணச் சீறினவன்; கொடிய அபராதியான வாணனைச் சிரமறுத் தொழிக்க வேண்டியிருந்தும் அது செய்யாதே, 'தேவ தார்தரபஜம் பண்ணினார்குக் கைகண்ட பலன் இதுவே' என்று ப்ரஸித்தமாம் படியாகப் பரமசிவனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி நான்கு தேரள்களையும் உயிரையும் நிறுத்திவைத்து அருள் செய்தவன்; கலவிக்கு விசேடிகளாய்வின்ற ஏழெருதுகளை வலியுடக்கி எப்பின்னைப் பிராட்டியைத் தழுவிக்கொண்டவன்; குவலயாபிடமென்னுங் கஞ்சனது யாணையை எளிதில் உபிர்தொலைத்திட்டவன். (சு)

இலையா மலர்ப்பூம் பொய்கைவாய் முதலைதன்னு லடர்ப்புண்டு *
கோலையார் வேழம் நடுக்குற்றக் குலைய அதனுக் கருள்புரிந்தான் *
அலைநீரிலங்கைத் தசக்கிரீலற்கு இனையோற்கரசை யருளி * முன்
கலைமாச்சிலையா லெய்தாணார் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே. (எ)

கோலை ஆர் வேழம்	{ கோலைத் தொழிலை இயற்கையாகவுடைய யானை [கஜேந்திராழ்வான்]
இலை ஆர் மலர்	இலைகள் நிரம்பிய மலர்களை புடைத்தான
பு	அழகிய
பொய்கை வாய்	{ தடாகத்திலே
முதலை தன்னால்	{ முதலையினால்
அடர்ப்புண்டு	தன்பமடைத்த
சுருக்குற்ற	சுருக்கு
குலைய	கையோய்த்த கிழக,
அதனுக்கு	அவ்யாணைக்கு

அருள் புரிந்தான்	{ கிருபைபண்ணி யருளினவனும்,
அலை நீர் இலங்கை	{ கடல்குழந்த இலங்கைக்குத் தலைகூன
தசக்கிரீலற்கு	இராவணனுடைய
இனையோற்கு	தம்பியான விபீஷணனுக்கு
அரசை அருளி	{ வக்காலஜ்யத்தைக் கொடுத்தருளினவனும்
முன்	அதற்குமுன்பே
கலைமா	(மாரீசனாகிற) மானை
கிலையால்	ஒருவிலலாலே
எய்தான்	{ அம்பெய்து கொன்றவனு மான பெருமானுடைய

ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதுமே—.

* * * —நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருவதை விரதமாகக் கொண்ட கஜேந்திராழ்வான் ஒருநாள் பூப்பறிக்கப்போன பெரியதொரு தாமரைப் பொய்கையில் முதலையின் வாயிலகப்பட்டுத் துடித்தபோது அதனுக்கு அருள்செய்தவன் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற பல முதலைகளின் வாயிலே அகப்பட்டுத்துடிக்கின்ற நம்மைபும் காத்தருள விரும்பித் திருக்கண்ணபுரத்தில் வந்து நிற்கிறான்;

இராவணனோடு கூடப் பிறந்தவன் என்று கைவிடாதே பக்தியையே கணிசித்து விபீஷணனும்வாணைக் கைக் கொண்டு 'என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசு' என்று சொல்லி அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்த பெருமான் நம்மையும் கைக் கொண்டு நமக்கும் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமளிக்கத் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நிற்கிறான்;

மாரீசனென்னும் மாய மானை அம்பெய்து முடித்தாற்போலே நம்முடைய மாயங்களையும் முடிக்கவந்து நிற்கிறான்; அத்திருக்கண்ணபுரத்தை நாம் தொழு வோம்.

தசக்கிரீவன்—வடசொல்விகாரம்.

(எ)

மாலார்ய மனமே! அருந்துயரில் வருந்தாதிருக்கீ * வலிமிக்க
காலார் மருதும் காய்சினத்தகழுதும் கதமாக்கழுதையும் *
மாலார் விடையும் மதகரியும் மல்லருயிரும் மடிவித்து *
காலாற் சகடம்பர்யந்தானுர் கண்ணபுரம் நாம்தொழுதுமே.

(அ)

மனமே	நெஞ்சே!
நீ	நீ
மரல் ஆய்	மயக்கங்கொண்டு
அரு துயரில்	{ அறுபவித்த முடிக்கப் போகாத துக்கங்களில் (நாடுபட்டு)
வருந்தாது	{ வருத்தப்படாமலிரு;
இரு	(ஏனென்றால்,)
வலி மிக்க	{ மிகுந்த வலிமையை புடையதாய்
கால் ஆர்	கேளுந் நியிருத்ததான
மருதும்	இரட்டை மருதமாத்தைதும்
காய் சினத்த	{ மிகுந்த கோபங்கொண்டு வந்த
சழுதும்	{ பேய்ச்சிவாடிய பூதனையை யும்

கதம்	கோபத்தையுடைய
மா	{ (கேசியென்னும்) குதிரையையும்
சழுத்தபும்	{ சழுக்கவடிவங்கொண்டுவந்த தேறாணுரானையும்
மரல் ஆர் விடைபும்	{ பெரியவடிவம் பூண்டுவந்த விரிவுபங்கனையும்
மத கரியும்	{ (குவலவாபிடமென்னும்) மதயானையையும்
மல்லர் உயிரும்	மல்லர்களின் உயிரையும்
மடிவித்த	முடித்தவனும்
காலால்	திருவடியினால்
சகடம்	சகடாணுரனை
பாய்க்தான்	{ பாய்க்த முடித்தவனுமான பெருமானுடைய

ஊர், கண்ணபுரம் நாம் தொழுதும்—

* * *—நெஞ்சே! நாம் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமாதலால் இனி நீ ஸம்ஸாரத்தில் வினாக மயங்கி வருந்துதலை விட்டிடு; அந் திருக் கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரான் எப்படிப்பட்டவன்?; விரோதி நிரஸநமே தொழிலாயிருப்பவன். அஸுராவேசங் கொண்ட இரட்டை மருதமாங்களை முறித்தொழித்தவன், நஞ்சுநீற்றிய முலையைக் கொடுத்ததுக் கொல்லவந்த பேய்ச்சியை முலையுண்கிறபாவனையிலே உயிரையுண்டு

கழுதை—பிசாசு; பேய்ச்சிபாசிய பூதனைபைச் சொன்னபடி. கழுதையின் வாலாறு:—கம்ஸனுடைய ஏவுதலால் கழுதையான வடிவைக் கொண்டு காட்டுக் குள்ளே கண்ணனை நலிவதாக வந்தவன்தேனுக்கென் னுமசான். கண்ணபிரான் பலராமனோடும் ஆபாசிறுவர்களுக்கும் மாநிமேப்த்துக் கொண்டு, பழங்கள் அழகாக் கமிஞ்சியாய்ப் பழுத்து வாசனை வீசிக்கொண்டிருந்த ஒருபனங் காட்டை யடைந்து அப்பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில், அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங் கொண்ட தேனுக்காசான் கோபமூண்டு தடிவந்து எதிர்த்துப் பேரர் செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வசாக் கழுதைபைச்சுழற்றி உயிரிழக்கும்படி பிணமாத்தின் மேலெறிந்து அழித்தனன். மதகரி—வடசொல் தெரிடர்

(அ)

கன்றால் விளங்கா யெந்ந்தானார் கண்ணபுரம் காம்தொழுதுமே.

வானோர்	}	கித்யஸுவிரிகளுக்குத்
பெருமான்		தலைவனும்
மந் மரியன்	}	சூட்சரிய சேஷத்தங்களை
		புடையவனும்
பஞ்சவர்க்கு	}	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
சூன்		
சுது	}	(துரியோதன்ன் பக்கல்)
சென்றான்		சுது சென்றவனும்
திரி காவ்	}	ஊர்க்கு செல்லுங்காலை
சகடம்		புடைய சகடத்தின்
சினம்		பகையை
அழித்து		அழித்தனனும்

கண்ணால் வத்ஸாஸாரணக் கொண்டு
வினங்காய் { கபித்தாஸாரன்மேல் வீசி
எறிந்தான் { யெறித்து இருவகையும்
முடித்தவனுமான
பெருமானுடைய

ஊர், கண்ணபுரம் எம் தொழுதும்—.

* * *—பசிக் கோபத்தினால் இத்திரன் ஏழாள் பெய்வித்த விடாமழையைக் கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்துத் தடுத்து ஆயர்களையும் ஆரிரைகளையும் சிறிதும் துளக்க மின்றிக் காத்தருளி அப்பெருமழையைப் பயனற்றதாகச் செய்தவனும், காலுரமுடைய ரிஷபங்களைமழையும் சுப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக அழியச்செய்தவனும், அயர்வதுமமரர்களதிபதியாயிருப்பவனும், ஆச்சரியமான செய்கைகளையுடையன யிருப்பவனும், தன்னுடைய மேன்மை யைச் சிறிதும் பாராதித கால் கடையே கழுத்திலே ஓலைட்டிப் பாண்டவர்கட் காகத் துரிபோதனன் பக்கவிலே தூது போனவனும், மெல்ல ஊர்ந்து வந்து மேல்விழுந்த சகடாஸாரனுடைய சினத்தை அவன்றன்னோடே போக்கினவனும், முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் கீனவதுபோல வத்ஸாஸாரணையும் கபித்தாஸா ணையும் ஒரு சேரமுடித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடமான திருக்கண்ண புரத்தைத் தொழுவோம்.

(க)

கருமாழகில்தோய் நெமோடக் கண்ணபுரத் தேம்மடிகளை *

திருமாமகளா லருள்மாரி சேழநீராலி வளநாடன் *

மருலார் புயற்கைக் கலிகன்றி மங்கைவேந்த னெலிவல்லார் *

இருமாரிலத்துக் கரசாசி யிமையோரிறைஞ்ச வாழ்வாரே.

(க)

கரு மா முகில் உறுத்துப்பெருத்தமேகங்கக்
தோய் வந்து படியப் பெற்ற

நெடு மாடம் { பெரிய மானிகைகளை
யுடைத்தான

கண்ணபுரத்து { திருக்கண்ணபுரத்தி
லெழுந்தருளியிருக்கிற

எம் அடிகளை எம்பெருமான் விஷயமாக,

திரு மா மகளால் { பெரியபிராட்டியாரடியாக

அருள்மாரி { 'அருள்மாரி' என்று
திருமாமம் பெற்றவரும்

சேழநீர் { ஜலஸங்குத்தியையுடைய
சூலி உனம் { திருவாலி வளநாட்டுக்குத்
நாடன் { தலைவரும்

மருவு சூர் { எப்போதும் திருத்திருக்குத்
புயல் கை { தன்மைவாய்ந்த கான.
மேகத்தோடொத்த
ஒளதாரியத்தையுடைய
வரும்

மங்கை வேந்தன் { திருமங்கைக்குப் பிரபுவுமான

கலிகன்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

ஒலி இப்பாசாங்களை

வல்லார் கந்துவல்லவர்கள்

இரு மா கிலத்துக்கு { (பூமியும் ஸ்வர்க்கமுமாகிற)
அரசு சூரி { இரண்டு உலகங்களுக்கும்
அரசராயிருக்கப்பெற்று,

(மேல் பாம்பதத்திலுஞ்சென்று)

இமையோர் சித்தியமுத்தர்கள்

இறைஞ்சு ஸத்தரிக்கும்படி

வாழ்வார் வாழப்பெறுவர்கள்.

* * *—தீர்க்கொண்டெழுந்த காளமேகங்கள் வந்து படியும்படி ஒங்கின மாடங்களைபுடைய திருக்கண்ணபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் பாடின இப்பாசரங்களைக்கற்று வல்லவர்கள் இவ்விபூதியாட்சிகளி லொன்றுக் குன்றாமே யதுபவித்து, விருப்ப முண்டாகில் ஸ்வர்க்கலோகாதுபவங்களையு மதுபவித்துப் பின்னைப் பரமபதத்தேறப் புகுந்து 1. “விதிவகை புகுந்தனரென்று நல் வேதியர், பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்னுமாபோலே நித்தியஸூரிகள் திருவடிகளிலே வந்து விழும்படியான பேற்றைப் பெறுவர்கள் என்று இத் திருமொழிகற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

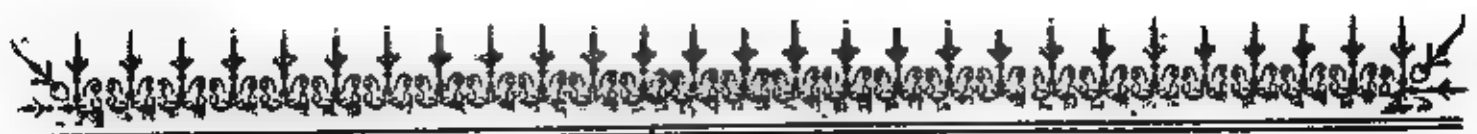
[திருமாமகளா லருள்மாரி.] “பெரிய பிராட்டியாருடைய முழுநோக்குக்கு இலக்கானபடியாலே ‘அருள் மாரி’ என்றதுதன்னையே திருநாமமாகவுடையராணாயிற்று”. [மருவார் புயற்கைக் கலிகன்றி] “என்று மொக்கவுண்டாய்க் குறைவற வர்ஷிப்பதானொரு புயலுண்டாகிலாயிற்று இவர்கைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாவது; என்று மொக்கக் குறைவறக் கொடுக்கிற விவர்க்கு காதாசிக்கமாகத் தோற்றி ப்ராத்தேசிகமாக வர்ஷிக்கிறமேகம் ஒப்பாகமாட்டாதே” என்ற விபாக் கிவான வாக்கியங்கள் காண்க.

இருமா நிலத்துக்கு அரசாகி—இரண்டு மாநிலத்துக்கும் [—பூமிக்கும் ஸ்வர்க்கத்துக்கும்] அரசாகி— என்று பொருள் கொள்வதன்றியே, இருமை—பெருமையாய், பெரிதான இம்மா நிலத்துக்கு அரசாகி என்று கொள்ளவுமாம். (க0)

அடிவரவு:—தொண்டிர் பொருந்த வல்லி மல்லி ஆமை வருந்தாது இலமால் குன்றும் ஒரு வியம்.

ஆருத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து - ஏழாந்திருமொழி,

வியமுடைவியையினம்.

உரையவதாரிகை:—தீழ்த்திருமொழியில் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி 'வருந்தாதிரு' என்று ஒருமுறைக்கு இருமுறை சொன்னார்; என்ன வாசிகண்டு 'வருந்தாதிருப்ப தென்ன; பரமபதம் நமக்கு உத்தேச்யமாகிறது ப்ராப்யனான எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே யன்றோ; அப்பெருமானுளே தனக்கு ப்ராப்யமென்று விரும்பி நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம் திருக்கண்ண புரமானபின்பு நமக்கும் இவ்விடமே ப்ராப்யமன்றோ? இதை ப்ராபித்த பின்பும் வருந்த வேண்டுவதுண்டோ? என்று அத்திருப்பதி தன்னையே அதுபவிக்கிறார்.

இத்திருமொழி பெரும்பாலும் குற்றெழுத்துக்களே நிரம்பப் பெற்றுச் சித்திரகவியின்பாற் படும். 'உடை' 'விடை' 'வரை' என்னுமிடங்களில் நெட்டெழுத்தாகிய ஐகாரம் வரக்கண்டாலும் அது ஒலிவடிவில் குற்றெழுத்தே போலும். பாட்டுத் தோறும் ஈற்றடியின் முடிவில் ஏகாரம் வருதலும், நான்காம்பாட்டில். நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்து நெட்டெழுத்தா யிருத்தலும் குறையாகா தென்க. *

வியமுடை வியையின முடைதர மடமகள் *

சுயமிடை நடவரை யகலம துடையவர் *

நயமுடை நடையன மினையவர் நடைபயில் *

கயமிடை கணபுர மடிகள் தமிழே.

(க)

நயம் உடை } அழகிய நடையையுடைய
நடை

அனம் அன்னப்பறவைகள்

இனையவர் இனம்பெண்களினுடைய

நடை நடையை

பயில் அப்யவரிக்கப் பெற்றதும்

கயம் தடாகங்கள்

மிடை { கெருங்கியிருக்கப்
பெற்றதுமான

கணபுரம் திருக்கண்ணபுரமானது,--

வியம் உடை { உலிமை பொருத்திய
விடை இனம் { விருஷபங்களின் கூட்ட
மானது

உடைதர அழிந்தவளவிலே

மட. மகள் { மடமைக் குணமுடைய
செப்பின்னைப் பிராட்டியி
னது

சுயம் திருமுலைகள்

மிடை கெருங்கியணையப்பெற்ற

தடவரை { பெரிய மலை போன்ற
அகலமது திருமார்பையுடைய
உடையவர் கான

அடிகள் தம் ஸ்வாமியினுடைய

இடம் திவ்யதேசமாம்.

* * *-முன்னடிகளில் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானுடைய பெருமையும் பின்னடிகளில் திருக்கண்ணபுரத்தின் சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன. அன்னப்

பறவைகள் இளமகளிரது அழகிய நடையை அதுகரித்துநடையிலப் பெற்றதும் பலவகைத் தடாகங்கள் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதுமான திருக்கண்ணபுரம்-ஏழ் விடைகளைச் செற்று நப்பின்னைப்பிராட்டியின் திருமுலைத்தடங்களைத் திருமார் பாரத் தழுவின பெருமான் உறையுமிடம் என்பதாம்.

வியமுடை விடையினம்—‘வியம்’என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பல பொருள்க ளுண்டு; வலிமை யென்னும் பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. வேறுபாடு என்னும் பொருளுங் கொள்ளலாம்; சுறுக்கெண்ட கஞ்சனல் ஏவப்பட்டு வந்தவையாகையாலே எங்குங் கண்டறிபாத வேறுபட்ட வடிவையுடைய விடை யினம் என்றவாறு. இனி, ‘வியம்’ என்று ஏவலுக்கும் பெயராதலால் (கம்ஸ னுடைய) ப்ரேரணையையுடைய விடையினம் என்னவுமாம்.

உடைதர—உடைய; தர்-துணைவினை. உடைதல்—அழிதல்.

‘கூலம்’ என்னும் வடசொல் குய மெனத்திரிந்தது, மிடைதல்-நெருங்குதல். “குயமுடை தடவரை” என்றும் வியாக்கியானத்திற் பாடம் கொள்ளப்பட்டது. அப்பாடத்தில் “குயமுடைத் தடவரை” எனத் தகரவொற்று மிக்கிருக்கவேண் வேறு இல்லாமை—ஒச்சயின்பம் பற்றி வேண்டுழிக் கொண்ட விகாரமெனக் கொள்க. மூன்றாமடியில், ‘அன்னம்’ அனமெனத் தொக்கியிருக்கிறது. (க)

இணைமலி மகுதினோ டேகுதிற இகல்செய்து *
துணைமலி முலையவள் மணமிது கலவியுள் *
மணமலி விழவினோ டடியவ ரளவிய *
கணமலி கணபுர மடிகள் த மிடமே. (உ)

மணம் மலி	ம்கிழ்ச்சி மிகுந்த	எருதினோடு	(எழு) எருதானோடே.
விழவினோடு	திருவிழாக்களில்	இகல் செய்து	போர்புரித்த
அடியவர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	துணை மலி முலையவள்	{ சேர்த்தியழகுபாய்க்த முலைகளை யுடையனான நப்பின்னைப் பிராட்டி யின்
அளவிய	நெருங்கப் பெற்ற		
கணம்	நிர்	மணம்	{ விவாஹத்தா லுண்டாகக் கூடிய
மலி	கிறைத்துள்ள	மிரு கவலி	மிருத்த ஸம்ச்சலேஷத்தை
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—	உள்	உட்கொண்ட
இணை மலி	சேர்த்தி பொருத்திய	அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய
மருத	(இரட்டை) மருதமாக்களை	இடம்	திவ்யதேசமாம்.
இற	{ இற்ற முறித்துவிழும்படி (செய்தவனும்)		

* * *—தித்யோத்ஸவ பசுநோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸம்வத்ஸரோத்ஸவங்கள் ளென்று சொல்லப்படுகிற மஹோத்ஸவங்கள்தோறும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் குழாங் கூடி அதுபவிக்கப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—இரட்டை மருத மாக்களைத் தவழ்

நடைப் போக்கிலே முறித்தொழித்தவனும், ஏழ்விடை செற்று கப்பின்னைப் பிராட்டியின் கலவியை அதுபவித்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் என்பதாம்.

இகல்—பகையும், புத்தமும். கலவியுள்—கலவிக்காக, எருதினொடு இகல் செய்து, அந்தவிடாய் தீர உறையுமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்னவுமாம்,

ஈற்றடியில் ‘மணர்’ என்னும் வட சொல் கணமெனத் திரிந்தது; கணம்—கட்டம், ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷடி. (உ)

புயலுறு வரைமழை பொழிதர மணிநீரை *
மயலுற வரைகுடை யேலீய நெடியவர் *
முயல்துளர் மிளைமுயல் துள வள விளைவயல் *
கயல்துளு கணபுர மடிகள் த மிடமே.

(ரு)

முயல் துளர்	{ முயற்சிசெய்திற களைக் கொட்டுகளை புடைய	வரை மழை	கல்மழை
மிளை	சிறுதுறுகளில் நின்றும்	பொழிதர	பொழிபுமளவில்
முயல்	முயல்களானவை	மணி நீரை	அழகிய பசுக்கள்
துள	துள்ளவும்,	மயல் உற	கலங்கிநிற்க
வளம்	செழிப்பாக		(அப்போது)
விளை	விளைகின்ற	வரை	(கோவர்த்தன) மலையை
வயல்	கழனிகளிலே	குடை	குடையாக
கயல்	கயல்மீன்கள்	எலிய	எடுத்த
துளு	துள்ளவும் பெற்ற	நெடியவர்	மறாபுகுஷனான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—	அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய
புயல் உற	பெருமூர்த்துருகு உடிகள்	இடம்	திவ்ய தேசமாம்.

* * *—களைபறிக்கிறவர்கள் களைக்கொட்டுகளைக் கொண்டு வியாபரிக்கு மளவிலே சிறுதுறுகளில் நின்றும் புறப்பட்ட முயல்கள் அவர்களது முகத்திலே துள்ளவும், செழிப்பு மிக்க வயல்களிலே உழுகிறவர்கள் முகத்திலே கயல்மீன்கள் துள்ளவும் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம்—பண்டு இந்நிரன் பசிக் கோபத்தாலே ஏழுநாள் கல்மழை பெய்வித்த காலத்துக் கோநிரைகள் கலங்கிநிற்க அக்கலக்கர் தீருமாறு கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்த பெருமானுறையு மிடம் என்பதாம்.

மணி நீரை என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல் காண் மின்;—“மணி பென்று அழகாய், அதாகிறது—அவனும் ரக்ஷிக்கத் தானும் ஒரு தலைபற்றுக்கையன்றிக்கே அவனே ரக்ஷகனாய்ப்படியிருக்கை” என்று. “ஊழுவது வுத்திவி ரொயிலுபுவுதுத்திவிவதுதி: புவதுதி:” என்கிறபடியே, எம்பெருமான் கைவைத்து ரக்ஷிப்பதற்குத் தடையான தன்முயற்சி அற்றிருப்பதாகிற அழகு பொருந்திய பசுக்கள் என்றவாறு. நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக் கொள்ள முயற்சி

செய்வோமாதில் எம்பெருமான் உதானீநனாயிருந்து கொண்டு 'ஆந்தனையும்முயற்சி செய்து பார்க்கட்டும்' என்று வானா இருந்திடுவன்; சபைநடுவே பரிபவிக்ஷப் பட்ட த்ரோளபதி தன் மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளத் துகிலை இறுக்கிக்கொள் ளுனையாகிற ஸ்வப்ரவருத்தியில் ஊன்றியிருந்ததனையும் எம்பெருமான் ரக்ஷிக்க முன் வந்திலன்; அவன் தான் இருனையும் விட்டவாறே காரியஞ்செய்யப்புகுந் தான் கண்ணபிரான். முதலைவாய்க் கோட்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் தன்வலிமை கொண்டு போராடினவளவும் எம்பெருமான் ரக்ஷிக்க முன்வந்திலன்; அதுதன் னையோய்ந்த பின்பே அரைகுறையத் தலைகுறைய ஓடிவந்து காத்தருளினன். இப் படிப்பட்ட பல த்ருஷ்டாகத்தங்கனினால் நாம் தெரிந்துகொள்வதென்ன? நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ள நாம் செய்யும் முயற்சியானது நம்முடைய ரக்ஷணத்து க்கு உபயோகப்படாததோடு எம்பெருமான் புகுந்து ரக்ஷிப்பதற்கு இடையூறு கடிமாகின்றது; அப்படிப்பட்ட மதவசூயத்திவி ரொயிலுபுயத்தியில் நின்றும் நில்லுந் தி பெறுவதே அழகு; இந்திரன் ஓயாமழை பெய்வித்த காலத்தில் ஆசிரைகள் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வப்ரவருத்தி யொன்றுஞ் செய்யாதிருந்தமை இங்கு அழகாகக் கொள்ளப்பட்டதென்க.

மயல்—மயக்கம், கலக்கம்.

கேடியவர்—ஆபத்ரக்ஷண குணத்தில் தமக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவர்.

ஐள—ஐன். ஐஞ—ஐன்ஞ. “குறிஞ்சிலிலும் மருதிலிலும் கலந் தாற்போலேகாணு மிருப்பது” என்று பின்னடிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளுஞ்செய்தது அதிக. (ங)

ஏதலர் கணகசெய இனாயவ ரகாவெணைய் *

போதுசெய் தமரிய புனிதர் கல்விரைமலர் *

கோதிய மதுகரம் குலவிய மலர்மகள் *

காதல்செய் கணபுர மடிகள் த மிடமே. (ச)

கல் விரை	ஸ்வ பரிமளத்தைபுடைய	ஏதலர்	பகைவரான சிவபாலாதிகள்
மலர்	பூக்களை	கணக செய	சிரிக்கும்படியாக
கோதிய	{ கொத்தி, அவை அஸார மென்று விட்டு வந்த	இனாயவர்	{ இனமகளிர் கடைத்து வைத்த வெண்ணெயைத் திருத்தியாக அமுதுசெய்து
மதுகரம்	வண்டுகள்	அனா	
குலவிய	குழந்த பரவப்பெற்ற	வெணைய்	
மலர்	(தாமரை) மலரிலவதரித்த	போது	{ அடிகள் தம் இடம் } ஸ்வாமியின் திவ்ய தேசமாம்.
மகள்	பெரிய பிராட்டியார்	செய்து	
காதல் செய்	விரும்பப்பெற்ற	அமரிய	ஸந்தோஷித்த
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—	புனிதர்	பவித்திராரான

* * * —“கிரைமலர் கோதிய மதுகரம் குலவிய” என்ற விசேஷணம் மலர்க்கும் ஆகலாம், கணபுரத்துக்கும் ஆகலாம்; மலர்க்கு ஆகும் பகஷத்தில்,

வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்படியான செவ்வியாய்ந்த தாமரைமலரில் தோன்றிய பெரிய பிராட்யார் விரும்பும்படி. ஸ்ரீமத்தான திருக்கண்ணபுரம் என்றதற்கும். கணபுரத்துக்கு விசேஷணமாகும் பசுபத்தில், எங்கும் வண்டுகள் மொய்க்கும் படியான மதுவெள்ளம் பொருந்திய திருக்கண்ணபுரம் என்றதற்கும். விரை மலர் கோதிய மதுகரம் குலையதும், மலர்மகள் காதல் செப்பதுமான கணபுரம் என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட திருக்கண்ணபுரமானது புலருமேக வெண்ணெயுண்ட பெருமானுறையுமிடம் என்கை. ஏதலர்க்கைசெய = 1. "பாணியில் பாலைப்பருகிப்பற்றுதா ரெல்லாஞ் சிரிப்ப" என்றார் பெரியாழ்வார்; 2. "கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றுன் காடுவாழ் சாதியு மாகப்பெற்றுன்; பற்றியுரவிடை யாப்பு முண்டான் பாவிசாளுஞ்ஞாந் கொலோ?" என்றான் குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் : னெளஸப்ப னெளடிப்ப குணங்களின் கறி படாதே, வயிறுவளர்க்க வெண்ணெய் திருடினென்று வகைகூறுவார் சிவ பாலன் போன்ற ஆணுரப் பர்க்குதிகளேயிதே.

அனை வெண்ணெய்—வினைத்தொகை; இனி, 'அ' என்று தயிர்க்கும் பெயராதலால் உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு, இன்பவருடைய தயிரையும் வெண்ணெயையும் உண்ட புனிதர் என்றுரைக்கவுமாம்.

செய—செய்ய. வெண்ணெய்—வெண்ணெய். தொகுத்தல்கள். பொது செய்தல்—தருப்பதியாக வுண்ணுதல். புனிதர்—பரிசுத்தர்; சுவரீதத்துவ முத்திய சேஷ்டிதங்களை அதுஸந்தித்த மாத்திரத்தில் காடுமல்லாரும். பாவங்கள் தொலையப்பெற்றுப் புண்ணியம் பெறுவாழாததின் இவ்வகையாலே ஸ்ரீமதம் பரிசுத்தராக்கவல்ல பெருமான் என்றுக்கொள்க. (ச)

தோண்டகு மமரகும் முனிவரும் தோழுதேழ *

அண்டமொ டகலிட மளத்தவ ரமர்செய்து *

விண்டவர் படமதி ளிலங்கைமுன் னேரியேழ *

கண்டவர் கணபுர மடிகள் த மிடமே.

(இ)

கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமானது,—	விண்டவர்	{ சத்தருக்கள் அழித்த
தோண்டரும்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்	பட	{ போம்படி
அமரரும்	பிரமன்முதலிய தேவர்களும்	அமர் செய்த	புத்தம் பன்கி
முனிவரும்	யோகிகளும்	மதின்	{ மதினையுடைய இலக்காபுரி
தோழுது எழ	{ உணங்கி உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக	இலங்கை	{
அண்டமொடு	மேலுலகங்களையும்	முன்	முன்பெருகால்
அகல் இடம்	பரம்பிய விஷுவகங்களையும்	எரி எழ	{ தீக்கொளுவி பெரியும்படியாக
அனத்தவர்	அனத்தகொண்டவரும்	கண்டவர்	ஸங்கல்பித்தவருகான
		அடிகள் தம்	ஸ்வாயிவினுடைய
		இடம்	தீவ்யதேசமாம்.

* * * — (இப்பாசாதத்தில் திருக்கண்ணாபுரத்துக்கு விசேஷணம் இமான்னு
மீட்டை; எம்பெருமானுக்கே விசேஷணம் காண்பதாம்.) பூநீலவழிவாய்க்கடும்
பிரமன் முறையிற் தவர்கடாது எகலாட்சுபதி பற்றியபிசயம் திராழமுது உஜ்ஜீ
யிகளும்புபாக மேலுலகங்கடாபும் சிபுரர்ச்சனையும் உலர்ந்து கொட்ட வரும்,
அண்ணாப்ரக்ருதிகள் அடியறுப்படி இவ்வகையைப் பாடிப்படுத்தியவருமான
பெருமான் உறைபுமிடம் திருக்கண்ணாபுரம் காண்பதாம். (௫)

மழுலியல் படையுடை யவனிடம் மலைமுழுவில் *

தழுவிய வுருவினர் திருமகள் மருவிய *

கோமுலிய செழுமலர் முழுசெய்ப்பறைவென்ற *

எழுலிய கணபுர மடிகள் தநிடமே.

(௬)

திருமகள்	பெரிய பிராட்டியார்	பெருமான்	பெருமானாவது.
மருவிய	பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற	மருவிய	மருவிய
கோமுலிய	மிகவும் செழுமையுடைய	கோமுலிய	கோமுலிய
செழு	தாமரைப்பூவிலே	செழு	செழு
மருவிய	அகலாதித்த	மருவிய	மருவிய
பறை	{ (வண்ணைய) பறைகளினுடைய	பறை	பறை
பண்	இசைப்பாட்டுகள்	பண்	பண்
எழுலிய	{ எங்கும் விரியிக்கப்பெற்ற தான்	எழுலிய	எழுலிய

* * * — இப்பாட்டில் 'இடம்' என்பது இருமுறையுள்ளது, முகலடியிலும்
அடியடியிலும். ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமே இதற்கு சிபாமகம்.

இருந்த தாமரை மலரில் மதுவைப் பருக இழிந்த வண்ணுகள் களிப்பினால்
பாடுகின்ற பண்கள் எங்கும் மலர்ந்திருக்கப்பெற்ற திருக்கண்ணாபுரம்—மழுப்
பட்டைய ஆயுதமாகக் கொண்டவரும் கார்புகில் வண்ணருமான பெருமானுடைய
திவ்ய தேசம் என்பதாம்.

பரகராமாவதாரத்தைக் கணிசித்து 'மழுலியல் படையுடையவன்' என்றது.
பரகராமாவதாரம் அறங்கார புத்தஜீவனை அதிஷ்டித்து சிற்செய்யாலை முழுமூல
க்கடார்க்கு உபாஸிக்கத்தகுந்த தன்னாயினும் விரோதிசெய்யும்பண்ணின உபகா
ரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிக்கெறமாத்திரத்திற்குக் குறையொன்றுமில்லை பென்
பது அறியத்தக்கது.

'திருமகள் மருவிய' என்ற விரேஷணம் மலர்க்கும் ஆகலாம், கணபுரத்துக்
கும் ஆகலாம். கணபுரத்துக்காகில் செல்வம் மல்கியவூர் என்றவாரும். 'மலர்க்கு
ஆகில், எம்பெருமானார் கம்பதத்தில் "உதவலா வயாம்" என்று அருளிச்செய்த

10:4 பெரிய திருமொழி அ-பத்து எ-திரு வியமுடைவிடையினம்.

படியே தாமரை மலந்தோறும் பெரிய பிராட்டியர் உடைகின்றமை உணரத்
தக்கது. (2)

பரிதியோ டணிமதி பனிவரை திசைநிலம் *
எரிதியோ டெனவின வியல்வினர் செலவினர் *
சுருதியோ டருமறை முறைசொலு மடியவர் *
கருதிய கணபுர மடிகள்த மிடமே. (3)

சுருதியோடு	ஸ்வரத்தோடு கூடியது	பனி உரை	{ இடையமலை முதலிய குலப் பதங்களென்ன
சுரு மறை	அருமையான மேதக்கோ	திசை	திக்குக்களென்ன
முறை	முறைப்படியே	நிலம்	தூண்டல் மென்ன
சொல்லம்	ஒதுகின்ற	எரி	தெரிக்கின்ற
அடியவர்	பூரி கைஷணகம்பன்	தியோடு	பாதி மென்ன
சுருதிய	{ (நமக்கு இடையிடமே பாடினம் எனது) அதிகத்திக்கப்பெற்ற	கண	என்று சொல்லப்படுகிறது
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமன்றி,—	இன	{ தீப்படிப்பட்டபெருஞ்சொல் மெள்ளம்
பரிதியோடு	ஸூரியனென்ன	இயல்வினர்	பிரகாரமாகவுடையவரும்
அணி மதி	அழகிய சந்திரனென்ன	செலவினர்	{ இவற்றை கடத்திக்கொண்டு போருகிறவருமான
		அடிகள் தம்	{ ஸ்வாமியின் தில்ய — இடம் { தேசமாம்.

* * * —ஸூரியன் பூரி கைஷண வர்களால் புகவிடமாகக் கொள்ளப்பட்ட திருக்
கண்ணபுரம்—சுருதியவழிக் குறியாய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறைபு மொரு
தனி காயகவுடைய தில்யநீதகம் என்பதாம். தன்னடி களால் எங்கெரு
மாயுடைய ஸூரியன் கதவம் சொல்லுகிறது. ஸூரியன் சந்திரன் முதலிய எல்லா
பதார்த்தங்களிலும் அதுபயிசேவகத்திருந்து ஜகத்துகளை சிவந்தித தருவ
பென் லன்றவாறு.

‘வரியி’ என்னும் வடசொல் சந்திரனையும் ஸூரியனையும் சுற்றியிருக்கிற
‘ஊர்கோன்’ எனப்படும் பரிவேஷத்தைச் சொல்லுவதாயினும், அவ்வட சொல்
லின் திரிபாகிய ‘பரிதி’ என்னும் தமிழ்ச்சொல் ஸூரியவாசகமாக வழங்கும்.
‘பனிவரை’ என்று இடையமலையொன்றைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள குலப் பத
ங்களாகும் உபலக்ஷணமென்ப.

தூண்டாமடியில் ‘தி’ எனக் குறுகிநிற்பது செப்புள் விகாரம்.

‘சுருதி’ என்பது வேதவாசகமாயினும் அடுத்த ‘அருமறை’ என வந்திரு
ந்ததால் ஸ்வாமென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ... (4)

படிபுல்கு முடியினை பலர்தொழ மலர்வைகு *
கோடிபுல்கு தடவரை யகலம துடையவர் *
முடிபுல்கு நெடுவயல் படைசேல வடிமலர் *
கடிபுல்கு கணபுர மடிகள் த மீடமே.

(அ)

முடி புல்கு	{ அத்த முடிசேலே முடியிருந்திற	படி புல்கு	{ முடிசேலே திருவயல்களைய படைபுல்கு
கோடி வயல்	அசாலமான கழனிவளிலே	கடைபுல்கு	தாசனபலரின் பெருந்திற
படை	கலப்பைகளை	கோடி	{ கோடிபுல்கு பெரிய பிராட்டியார்
சேல	செழுத்தும்போது	புல்கு	அனைவர்பெற்ற
வடி	கலப்பட்ட	தட வரை	{ தடவரை மலர்வரை திருவயல்களைய கடைபுல்கு
மலர்	{ (தாமரை முதலிய) பூக்களையவை	கடிகள்	அடிக்கல்
கடி புல்கு	{ பரிமளத்தைப் புறப்பட விடப்பெற்ற	மீடம்	திடீர்தேசமாக.
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரம்;—		
பலர் தொழ	{ பல பத்தர்கள் வணங்கும்படியாக;		

* * *—கழனிவளில் நடுகைக்காக எங்கும் பாம்பிக்குட்கிற காற்று முடிகள் முன்றாமுயிலுள்ள 'முடி' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பெருள். அமைநிரந்திர பெரிய வயல்களிலே உழவர்கள்கலப்பைபடைக்கொண்டு புதுநூ கூட்டுவர்கள்; காலாலே ஒருகால் குழப்புவர்கள்; அங்குமிங்குமிடையிலே நயப்பிக்கிடந்த தாமரைப்பூவானது பரிமளத்தைப் புறப்படுகிறமோம். "படைகின்ற பைந்தாமரைபோடு அலரிசீலம் மடைநின்றலரும் வயலாலிமணனா" (11-8-6) என்றபாசரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.—வயல்களிலெங்கும் தாமரை முதலிய மலர்கள் மணங்கமழப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரம் * அகலதிலே விறைபுமென்ற லக்ஷணம்களை புறையாப்பனுடைய தில்ய தேசம் என்றதாயிற்று.

படிபுல்குமுடியினை பலர்தொழ=முன்பு உலகமென்ற திருவயல்களைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே பலரும் வணங்கும்படியாக என்று உம். படி—பூமி. மலர்வரைகு கோடி—பெரிய பிராட்டியார். 'கோடி' என்பது சித்திராதிக்கு உவமைப்பாடு பெயர்.

(அ)

புலமனு மலர்மிசை மலர்மகள் பணிய *
நிலமக ளெனவின மகளிர்களிவரோடும் *
வலமனு படையுடை மணிவணர் நிதிருவை *
கலமனு கணபுர மடிகள் த மீடமே.

(ஆ)

நிதிருவை	பொற்குயில்களைபுடைய	(ஸமுத்தந்த
கலம்	மாக்கலங்கள்	சமீபத்திலுடைந்தவை)
மனு	பொருத்தியிருப்பெற்ற	கணபுரம் திருக்கண்ணபுரம்,—

புலம் மனு	{ இத்தரியங்கள் அருந்திக்கிடக்கும் படியாக அழகுஉய்த்த	வலம் மனு	{ வலத்திருக்கையில் பொருந்திய
மலர் மிசை	தாமரைப்பூவிலுண்டான	படை உடை	{ திருவாழிப்படையை புடையவரும்
மலர்மகள்	பெரிய பிராட்டியோடு	மணி வணர்	{ நீலமணிபோன்ற சிறத்தை புடையவருமான
புணரிய	கடைய	அடிகள் தம்	ஸ்வாமியினுடைய
விலம் மகள்	பூமிப்பிராட்டியார்	இடம்	தவ்யதேசமாம்.
என இன	என்ற இப்படிப்பட்ட		
மகளிர்	தவ்ய மதறிவிகளோடும்		
எனவொடும்			

* * *—திருக்கண்ணபுரம் ஸமுத்தத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள தாதலால் 'நிதி' குவைக்கலமனு கணபுரம்' எனப்பட்டது. த்விபாரந்தரங்களி விருந்து சிறந்த சரக்குக்களை ஏற்றிக்கொண்டு வருகின்ற கப்பல்கள் கடலில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுதல் இப்படி. மேலும், திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதிகத்தில் "புலங்கொள் சிதிக்குவைபோடு புழைக்கைம்மா களிற்றினமும், கலங்கொள் நவ மணிக்குவையும் சுமந்தெங்கும் நான்கொகின்று, கலங்கனியங்கும் மல்லை" என்ற குளிச்செய்த பாசரமும் இங்கு ஸ்மிக்கத்தக்கது.

'நிதி' என்னும் பல பொருளொருசொல் இங்கு பொன் என்ற பொருளில் வந்தது. இதே பெரியவாச்சான்பின்னை விபாக்கியான வாக்கியம்;—"பொற்குவை மாறாத மாக்கலங்களைபுடைய திருக்கண்ணபுரம், கடலொருபுறமாயிருக்கும் போலேகாணும்" என்பதாம். "கலங்கல் முந்ரீர்க்கண்ணபுரத்து" என்று மேல் திருமொழியிலுங் காண்க.

திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுத் திகழுகிற்கும் பெருமானுடைய உறை விடம் திருக்கண்ணபுரம் என்றதாயிற்று.

புலமனுமலர்—கண் முதலிய இத்தரியங்களை ஆகர்ஷித்துத் தன்னிடத் திலேயே நிலைசிறக்கச் செய்யவல்ல [மிக அழகிய] மலர் என்றவாறு. "புலமனு மலர்மிசை மகள்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, மீண்டும் 'மலர்மகள்' என்ற தில் புருகுதி சங்கிக்க வேண்டா; 'மலர்மகள்' என்றது ஸம்ஜஞையாகக் கொள்ளத்தக்கது.

வலமனுபடை=இங்குப் படை யென்னும் பொதுச் சொல் ஆழிப்படையென்ற சிறப்புப் பொருளில் வந்தது. மணிவணர்—மணிவண்ணர்; தொகுத்தல்.

மலிபுகழ்க் கணபு முடையவோம் மடிகளை *
வலிகேழு மதியால் வயலணி மங்கையர் *
கலியன தயிழிவை விழியிய விசையினோடு *
ஒலிசோலு மடியவ குறுதுய ரிலரே.

மலி புகழ்	நிறைந்த புகழ்புடைய	மங்கையர்	{ திருமங்கை நாட்டிலுள் கார்க்குத் தலைவரான
கணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	கலியன்	திருமங்கையாழ்வாருடைய
உடைய	இருப்பிடமாகவுடைய	இவை தமிழ்	இத்தமிழ்ப் பாசார்களை
எம் அடிகளை	எம்பெருமான் விஷயமாக,	விழுமிய	{ சிறந்த இசையோடு உ-
உலி செழு	திண்ணை பொருந்திய	இசையினோடு	
மதிள்	மதினையும்	ஒலி சொல்லும்	அப்யவிச்சிந்த
அயல்	சுற்றுப்புறங்களில்	அடியவர்	பக்தர்கள்
வயல்	சமுத்திரங்களையும்	{ உறு துபர் இவர்	{ அவச்யமதபவிக்கும்படியாக ஏற்பட்ட தக்கவாணி னின்றும் விடுபட்டவ ராவர்.
அணி	அலங்காரமாகக்கொண்ட		

* * *—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கை பாழ்வார் அருளிச்செய்த இத் திருமொழியை இதற்குரிய இசை குன்றாமல் ஒது மவர்கள், அதுபயித்தே தீரவேண்டும்படியான பரப்பலங்களையும் அனுபவிக்க மாட்டார்கள்—முத்தி பெறுவார்கள் என்பதாம்.

மலிபுகழ்க்கணபுரம்—“வாஸுதேவோஸி பூர்ணஃ” என்கிறபடியே பரவாஸு தேவனுயிருக்கும் பாத்வ நிலையிலும் ஸதகுணங்களும் நிறைந்திருந்தாலும், உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமெனையான ஸௌலப்பவாத்ஸல்பாதி. குணங்கள் அங்கு பாகாசிப்பதில்லை; அது பாம ஸாம்பாபந்தர்க்கு முகம் கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே அங்கு அக்குணங்கள் பகல்விளக்குப்போலே ஒளி மழுங்கப்பெற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் நைச்சியத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையாலே அக்குணங்கள் இங்கு இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பேரொளி பெற்று விளங்கும் என்பவாதலால் பரமபதத்திற் காட்டில் புகழ்மலிந்திருக்குமிடமென்று விசேஷிக் கப்பட்டது.

‘வலிகெழு மதிள்’ என்பதும் ‘வயலணி’ என்பதும் மங்கைவிசேஷணங்கள்.

கலியன்—அ—ஆறாம் வேற்றுமையுருபு.

இத் திருமொழியின் இசை பரம்போக்கியமாதலால் ‘விழுமிய விசையினோடு’ என்றது. (க)

அடிவாவு:—வியம் இளை புயல் ஏதவர் தொண்டார் மழு பரிதி படி புலம் மலிபுகழ் வானோர்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்,
எட்டாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,
வானோரளவும்முதுமுந்நீர்.

உரையவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் தன்னுடைய பல அவதார திவ்ய சேஷ்டிதங்களை அடைவே ஆழ்வார்க்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்மானாகாரமாக ஆக்குவிக்க, அவற்றை பெல்லாம் அதுபவித்துப் பேசி இனியராகிரார் இத் திருமொழியில்.

மதஸ்ய கர்ம வராஹ நரஸிம்ஹ வாமந பாசராம தசாதராம பலராம ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரங்களைப் பாட்டடைவே அதுபவிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது.

வானோரளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம் * வலியுருவின்
மீனாய்வந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்டாமரைக்கண்ணன் *
ஆனவருவி னுனையனவனை அம்மா வினாவயலுள் *
கானூர்புறவிற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (க)

முது முந்நீர்	கடல் வெள்ளம்		
வானோர்	அளவும்	தேவர்களின் எல்லையளவும்	ஆனவருவின்
வளர்ந்த	காலம்	புரத்த சென்ற காலத்திலே	ஆன் ஆயன் அவனை
வலி உருவின்	மீன் ஆய் வந்து	வலிமைகொண்ட வடிவைபுடைய மீனாய்த் திருவவதரித்து	அம் - அழகிய
வியந்து	உய்யக் கொண்ட	ஆச்சரியப்படுமபடியாக எல்லாறையும் பிழைப்பித்தருளின	மா - பரந்த
தன் தாமரை கண்ணன்		குளிர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்களை புடையவனும்	வினை - வினைவுமிக்க
			வயலுள் - உயல்களை புடையதும்
			கான் ஆர் புறவில் { காடுகள் செறிந்த பர்யக் தங்களை புடையதுமான
			கண்ணபுரத்த திருக்கண்ணபுரத்திலே அடியேன் கண்டு கொண்டேன்—.

* * *—மதஸ்யாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் தில் காணப்பெற்றேனென்கிறார். ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரம சம்பந்தமான னைமித்திக ப்ரளயம் உண்டாயிற்று ; அப்பொழுது பூமிமுதலிய உலகங்கள் கடலாற் சூழப்பட்டு மூழ்கும் ஸமயத்தில் சித்திகை தெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்க யத்தனித்த பிரமனது முகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின நான்கு வேதங்களையும் ஹயக்ரீவனென்னுமோர் தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான் ; அப்போது வேதங்கள் தொலைந்தது கண்டு திருமால்

ஒர் சிறிய நின்வடிவு கொண்டார்; அக்காலத்தில் தவத்தின் பெருமையினால்
 ஜீவித்து, இருதமாலா நதிரின்களாய்ந் திருமலை நோக்கித் தவஞ்செய்து கொண்
 டிருந்த ஸத்யவ்ரதனைன்னுபோர் ராஜர்ஷி ஜலபான்ம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத்
 திருந்தார்; அவர் ஜலதர்ப்பணஞ் செய்கையில் அவரது இரண்டு கைகளுக்குள்
 ஒரு சிறிய மீன் அகப்பட்டுக்கொண்டது; அதனை அவர் ஜலத்தில் விட்டார்;
 அப்போது அந்த மீன் 'ஓ தயாளுவான ராஜர்ஷி பே' என்னை இப்படி ஜலத்தில்
 விட்டே, என் இனத்தார் என்னை விழுங்குகிறாய்? என; என்னை நீர் காப்பாற்றி
 யிருக்கிறாய்? என்ன' அவர் அதனைத் தன் கமண்டலதீர்த்தத்தில் எடுத்து
 விட்டார்; அதனுட்புகுந்த அந்த மீன் ஒரிரவுக்குள் கமண்டலத்துக்குள் நிரம்பி
 மறுநாள் காலை 'ஓ தயாளுவே! நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள்
 கஷ்டப்பட்டு வலிப்பது? என்மீது சிறிது அருள்புரியலாகாதா?' என்றது;
 உடனே அவர் அதைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்துள்ள
 சந்தன ஜலத்தில் புகவிட்டார்; உடனே மூன்றடி பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த
 மீன் 'என்னை இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத்தருமமா?' என்
 றது; 'அன்புடைய அந்த உடனே அதை பெடுத்து ஒர் குளத்தினுள் விட்டார்;
 அங்கும் மிகவளர்ந்த அந்த மீன் 'நான் கைமாக வலிக்க இடம்பெருமல் வருந்து
 வது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ?' என்றது; உடனே அவர் அதை
 பெடுத்து ஒரு வரியில் விட்டார்; அக்கணமே அந்த வரி நிரம்பவளர்ந்த அந்த மீன்
 'ஸ்வாமிந்! என்னை யிப்படி அலைபடுவது நியாயமா?' என்றது; அதைக்கேட்டுக்
 கருணைகூர்ந்த அவர் அதனைபெடுத்துக் கடலில் விட்டார்; அப்பால் அந்த ஸத்ய
 விரதர் அம்மீனிடத்துப் பெருமயல்கொண்டு அதனை நோக்கி 'ஓ மதல்யராஜனே!
 உன்னுடைய வலர்ந்ததைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனாய் இருக்
 கிறேன்; நாமயோஜனை நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நியார்?
 உனது தத்துவத்தை வெளியிடவேணும்' என்று கைகப்பிப் பிரார்த்திக்க, அந்த
 மதல்யராஜன் 'ஓ மஹாதபாவரோ! இன்று முதல் எழு நாட்களுக்குள் இந்த
 மூன்று உலகங்களுள் முழுவெடப்போகின்றன; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு
 விசைமான ஓடம் வாப்போகிறது; அந்தப்படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா
 ஜலதிகளும் ஸம்ஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனத்திற்கு வருத்தமொன்று மின்றி
 உலாவக்கடலீர்கள்; இப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கு மனவில் ஒர் பெருங்
 கார்த்து அடிக்கப் போகிறது; அதனால் அந்த ஓடமானது பெருநீரில் அலைபப்
 போகின்றது; அப்பொழுது எனது சிவன்வில் முளைத்துள்ள பெரியதொரு
 கோம்பில் பெரியதொரு ஸர்ப்பத்தினால் அந்த ஓடத்தைக் கட்டிவிடும்; பிறகு
 நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப்பிராணிகளையும் ரிஷிகளையுஞ் சமந்து
 கொண்டு அந்தப் பேரிகுள் நீங்கும்வகையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப்போகின்
 றேன்; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர்' என்றகார்த்துவிட்டு
 மறைந்திடவே, சூச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுலே குறிக்கப்
 பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸப்த மேகங்களினுடைய சூர

வாரத்தால் கடல் திரைத்தொடங்கிற்று; பகவான் குறித்ததினத்தில் ஒரு பெரிய ஓடம் அந்தக்கடலில் வாக்கண்டு மிழந்து எல்லாக் கொடி செடி பீஜங் களையும் அந்தப் படகிலேற்றித் தாமும் ஏறினர்; ஏறி, ஸப்தரிஷிகளுந் தாமு மாய்ப் பகவானைச் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கையில், பெரிய கொம்புள்ள மதஸ்யருபங்கொண்ட பகவான் காணப்பட்டார்; லகஷம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பருமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் ஸுவர்ணவர்ணமும் ஸகல லோகமனோஹாரபமும் வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டார்; உடனே அந்த ஸத்ய விரதர் ஒரு பெரிய நாகத்தைக் கொண்டு அந்த மதஸ்யபகவானது கொம்பிலே அப்படனைக் கட்டிவிட அப்பெருமான் அதை வலிந்துக்கொண்டு அண்டகடா ஹத்தளவும் செல்லத் துள்ளிவிளையாடி, முன்பு அகார் கவர்ந்துசென்ற வேதங் களையும் மீட்டுக்கொணர்ந்தருளி, ஆக இவ்வண்ணம் ப்ரளயபத்தில் நின்றும் பிரஜைகளைச்சாத்தருளியதும் வேதங்களை உபகரித்தருளினதும் மதஸ்யாவதார வரலாறும்.

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தராதகத்தில் தசாவதாரங்களையும் அழகாக அதுப வித்து வரும் பட்டர் மதஸ்யாவதார விஷயமாக அருளிச் செய்த “தீதகதாலுங் தாவி தியாய ஸ்விரவாபரிசுரகநூதந மமவது! வெடிவலநாமிஜ்ஜோதிவி நொடெடி சுகவிதகுபமபவவரூபவஹம்! ஸ்ரீதயநாமொஜ்ஜாலுநாநீவ-பு விபாஞ்ஜலுநாநாநிரஸாநிபிபிரவஹம்! வகாதிநீனெ-பீதீன-பீதமாஸி ஸுஜ்ஜுவலிஹாணாநமதிரவாஃ” என்ற இரண்டு ச்லோகங்களும் இங்கு அத ஸந்திக்கத் தக்கன.

வலியுருவின் மீனாய் வந்து=இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாத்தான் பிள்ளை வியாக்கியானம்;—“கடல் வெள்ளத்தைத் தன்னுடைய ஒரு செலுவிலே அடக்க வல்ல மதஸ்யமாய் வந்து” என்பதாம். செலுவாவது—மீனின் உப்புறத்தே யுள்ள முள்; ‘செதிள்’ எனவும் பஃம். ‘அன்றி, செலுவாவது—மீன்செட்டை யெனப்படும் மீன் சிறகு என்றுந் சொல்லுவர். “மான யோசனை யளவொழி மெய்யுருவாய்ந்த, மீனமாயினெடுங்கடற் பாகவயின் விழந்து, கானவெண்டி ரைக் கருங்கடலன்றிறழக் கலக்கப், போன வானெயிற் றகரனைத் தடவுதும் புகுந்து” (கந்த புராணம்—உபதேச காண்டம்) என்றபடி எம்பெருமான் எண்ணிடற்கரிய மிகப்பல யோஜனை நீளமும் அதற்கேற்ற பருமனும் வாய்ந்த பெருமீனைபோது அந்த மதஸ்யத்தின் ஒரு செலுவினகத்தே கடல் வெள்ளம் முழுவதும் ஓடுக்கும்படி வீருந்ததென அதன் பெருமை தோன்ற ‘வலியுருவின் மீனாய்’ என்றது.

சூனவுருவின்=“ஸகதகருபருபாய” “அசிகாராய சுத்தாய” என்றி படியே என்றும் ஒரு படிப்பட நின்று விகாரமற்ற வுருவையுடையவன் என்கை. அப்படியாகில், மதஸ்ய கர்மாதி ருபமான விகாரவுருக்களைக்கொண்டது என்றோ வெனின்; கருமமடியாகக் கொண்டான்; கருபபடியாகக் கொண்டவத்தின்.

விகாரமற்றவனென்று பிரபராணங்கள் சொல்லுவ தெல்லாம் கருமதிபந்தனமான
விகாரமில்லாமையையே யென்றுணர்க. “கஜாபராதொ வஹுயா விஜாயதெ
தஸ்ய பீராரி வரிஜாநணி பொநிபு.” என்றதும் காண்க. (க)

மலங்கு விலங்குகேடுவேள்ளம் மறுக அங்கோர்வரை கட்டு :

இலங்கு சோதியாரமுத மெய்துமளவோ ராமையாய் *

விலங்கல் திரியத் தடங்கடலுட் கமந்துகிடந்த வித்தகனை *

கலங்கல்முந்நீர்க் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (உ)

மலங்கு	{ (உன்னுக்கிடக்கிற) மீன்சாதிகள்	உர் ஆமை	{ ஒப்பற்ற ஆமையா யிருந்து கொண்டு
விலங்கு	தடுமாறும்படியான	விலங்கல்	அந்த மந்தாமலையானது
கேடு வெள்ளம்	பெரிய வெள்ளம்	திரிய	{ காற்புறமும் திரிந்து வரும்படியாக
முத	குழம்பும்படியாக	தட கடலுள்	பெரிய அக்கடலிலே
அங்கு	ஆழமான அவ்விடத்திலே	கமந்து கிடந்த	{ (அம்மாலையைத்) தாங்கிக்கொண்டிருந்த
உர் வரை	{ ஒரு (மந்தர) பல்வதத்தை காட்டி	வித்தகனை	{ ஆச்சரியபூதமான பெருமானை
இலங்கு	{ விளங்குகின்ற	கலங்கல்	{ கலக்கமுள்ள கடலை
சோதி	தேஜஸ்ஸோடு கூடின	முந்நீர்	{ அணித்தாசவுடைய
ஆர் அமுதம்	அம்ருதமானது	கண்ணபுரத்து	{ திருக்கண்ணபுரத்திலே
எய்தும் அளவு	தோன்றும் வகையில்	அடியேன் கண்டுகொண்டேன்—.	

* * *—கர்மாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத்
திலே ஸேவிக்கப் பெற்றேறென்கிறார். முன்னொரு காலத்தில் இவ்வண்ட
கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச் சென்று திருட்களைப்
புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமலை பிரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒருவித்பாதாமகள்,
மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவினையில் தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்ம
லோகவழியாய் மீண்டு வருகையில், துர்வாஸமஹாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை
வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்
திட்டாள்; அதன் பெருமையை உணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனி
வன் ஆதந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது, அங்குவெகு
உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனிவந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்
கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அவ்
குசத்தால் வாங்கி அந்த யானையின் பிரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மத
விலங்கு அதனைத் துதிக்கைபாற்பிடித்து இழுத்துக்கீழறிந்து காலால்
மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவான் கோபங்கொண்டு இந்திரனை
நோக்கி, ‘இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற பிணது ஐச்வரியக்களெல்லாம் கடலில்
ஒளிந்துவிடக்கடவன்’ என்று சபிக்க, உடனே தேவர் செல்வம்பாவும் ஒழிந்தன;

ஒழியவே, அசுரர்வந்துபொருது அடரரைகெல்வாராயினர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களுோடு திருமாலேச் சரணமடைந்து, அப்பிரான் அபயமளித்துக்கட்டின யிட்டபடி, அசுரர்களைபுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மந்தாகாட்டி, வாசன யென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக்கடையலாயினர்; அப்பொழுது, மந்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத்தனது முதுகின்மீதுகொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைவதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந் தருளியிருந்தனனென்பது கூர்மாவதார வரலாறு.

ஆழத்துக்கு அளதியில்லாத விடத்திலே மந்தரமலையைக் கொண்டு போய் நிறுத்துமளவிலே அப்போதுண்டான குழப்பத்தைச் சொல்லுகிறது 'மலங்கு லீலங்கு நேடு வேள்ளம் மறுக' என்று. மலங்கு—மீன்களில் ஒருவகைக்காதி. அமுத மென்பது—போன வுபிரை மீட்குந் தன்மையதான புனர் பெற்றிருத்தல் பற்றி 'இலங்கு சோதியாரமுதம்' எனச்சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. லீலங்கல் திரிய—'மன்னும் வட மலையை மந்தாக மாகனத்தால், மின்னுமிருகடரும் விண்ணும் பிறங்கொளிப்பு', தன்னினுடனே சுழல மலை திரித்து" என்ற பெரிய திருமடல் இங்கு அதுஸந்திக்கந் தக்கது. (2)

பாராஜளவும் முதமுந்நா பார்தகாலம் * வளைமருப்பில்
ஏராகுவத் தேனமாயேத்த வாற்றலம்மாலை *
கூராராலிரைகருதிக் குருகுபாயக் கயலீரீயும் *
காரார்புறவீற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (3)

முது முந்நீர் கடல் வெள்ளம்
பாராஜளவும் பூமிட்பரப்படங்கலம்
பார்த காலம் குடித்த காலத்தின்
வளை மருப்பின் { வளைந்த
கோரப்பல்லைபுடைய
ஏர் ஆர் { அழகுமிக்க திருமேனியை
கருவத்த { புடைய
ஏனம் ஆய் வராஹமூர்த்தியாகி
எடுத்த (பூமியை) உத்தரிப்பித்த
ஆற்றல் மிகக்கைபுடையான
அம்மாலை ஸர்வேசுவரனை
கூர் ஆர் { கூர்மை பொருந்திய
(வாயலருகளை புடைய)

குருகு நாகாகனானவை
ஆரல் ஆரல்மீன்களை
இஃக * குதி { ஆறாசமாகக் கொள்ள
கிரித்த
பாய (கிரில்) பாய்த்தவனவிலே
கயல் கயல்மீன்கள்
இரிபும் { அஞ்சியோடும்படிபுள்ள
தம்
கார் ஆர் { மேகங்கள் படிந்த
புறமின் { சோலைகளை புடையதுமான
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்தின்
அடியேன் கண்டு கொண்டேன்—.

* * *—மஹாவராஹமாய்த் திருவவதரித்தருளின பெருமானைத் திருக் கண்ணபுரத்திலே சேவிக்கப்பெற்றேர் னென்கிறார். இப்பொழுது நடக்கிற

சுவேதவராஹ உலபத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமக்காராயணன் எகார்க்கவமான பிரளய ஜலத்தின்கண் முழுது விருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டுநாளிபாற் பூமியை யெடுத்து வந்தனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அஸுரராஜன் தன்வயிம்பாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளி னால் மஹாவராஹ ரூபாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வக்ஷண நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினார் குத்திக்கொன்று பாதாளலோகத்தைச் சார்ந் திருந்த பூமியைக் கோட்டினார்க்குத் தி அங்கு நின்று எடுத்துக் கொண்டவந்து பழையபடி கிரித்தருளினன் என்ற வரலாறும் உண்டாயினும் அஃது இங்கு அவிவக்ஷிதம்.

பின்னடிகள் வயல்வனமும் பொழில் வனமும் சொல்வன. (௩)

உகைந்த வரியும் மானிடமும் உடனாய்த் தோன்ற வொன்றுவித்து *
விகைந்த கீற்றம் விண்வெதும்ப வேற்றோ னகலம் வஞ்சமத்து *
பிளந்து வகைந்த வசிராணப் பெருத்தன் செக்கெற் துலைதடித்து *
களஞ்செய் புறவீற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (௪)

உகைந்த	{ கண்டபோதே அஞ்சி செக்கவேண்டுமென்படியான	அகலம்	மார்பை
வரியும்	செவ்வருகத்தையும்	கெம் சமத்து	வெவ்விய போர்க்களத்திலே
மானிடமும்	மனிதவருகத்தையும்	பிளந்து	திருபிளவாகி
உடனாய்	{ ஒருசேரப் பெருக்கச் செய்த	விகைந்த	{ உகைந்த ககல்களை யுடைய உசிராண { பெருமானை,
ஒன்றுவித்து		பெரு	பெருந்த
தோன்ற	{ (காலிம்ஹரூபியாய்த்) தோன்ற (அப்போது)	தன்	அடியை
விகைந்த	உண்டான	செக்கென்	{ செக்கெற்கதிகள் ருவ }
கீற்றம்	கோபத்தைக் கண்டு	தடித்து	உயிர்ப்பற்றி
விண்	{ விண்ணுவகத்தவர்களும் வெதும்ப { அஞ்சி செக்க	கலம் செய்	இருள் மூடியிருக்கப்பெற்ற
வெதும்ப		புறவீன்	{ சுற்றப்பிரதேசங்களை யுடைத்தான
வேற்றோன்	{ பழையனான இரணியனுடைய	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
		அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—.

* * * —காலிம்ஹாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத் திலே ஸேவிக்கப் பெற்றே னென்றோர். திருந்துழாய் நறுமணத்தோடே அங்குரிக்குமா போலே இயற்கையான பகவத் பக்தியோடே பிறந்த ப்ராஹ்ம தாழ்வான் ஸ்ரீமக் காராயண நாமத்தைப் உருச்சொல்லிக் கொண்டிருந்தது

காரணமாக அவனிடம் கறுக்கொண்ட அவனது தந்தையான ஹிரண்யகசிபு வென்பான் மைந்தனைத் தன்வழிப்படுத்தப் பலவாறு முயன்றும் அங்கனம் வழிப்படாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்னவுபாயஞ் செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனா, ஒருநாள் ஸரயங்காலத்தில் அவ்விரணியன் மகனேனோக்கி 'ஐ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, 'தூணிலு முளன், தூரும்பிலுமுளன், எங்கு முளன்' என்று அவன் உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரில் நின்ற தூளைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மணிதருபமும் சிங்கவடிவமும் கலந்த கரகங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாழிற்படியில் தன் மடியிது வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைகங்களால் அவன்மாலைப் பிளந்து அழித்திட்டானென்ற வாலாறு உலகப்பிரசித்தம்.

பரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்தப் பிரணியினாலும் சாகாதபடியாக இரணியன் பிரம ருத்திராதிகளிடத்துப் பெற்ற பெருவரம் பழுதுபடாமெக்காக நரங்கலந்த சிங்கமாய்த் தன்னைத் தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென்பது தோன்ற "அரியும் மானிடமும் உடனாய் ஒன்றுவித்துத் தோன்ற" எனப்பட்டது.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அறு பவித்துப் பேசமிடத்து "ஸிதாக்கோந்நாயெந ஸம்மதி:காஜகம்—ஸிதா கோர்யாயேந ஸங்கமிதாங்ககம்" என்கிறார்; சர்க்கரையும் பாலும் கலந்தாற் போலே நாலுருவும் சிக்கவுருவும் பொருந்திற்றென்றார்; அது இப்பாகரத்தின் முதலடியை அறுஸந்தித்துப் போலும்; "உடனாய் ஒன்றுவித்து" என்றதற்கு அது மிகப் பாங்கு.

வளைந்த கீற்றம் வீண்வெதும்ப—"நச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை யென்று லீயாருளிச் செய்வார்" என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற் பாகரம். அதாவது—ஸங்கல்பமாத்ரித தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னை யழியமாறி இதர ஸஜாதியனா யவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிராஸநருபமான அதிமாதுஷ க்ருத்யங்களெல்லாம் பரஹ்மாதன் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதர் நிறத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலேயே என்று நஞ்சீய ருளிச்செய்வாராம். எம்பெருமான் தன்னன்னவிலே தீரக்கழிய அபராதப் படுமவர்களைப் பற்றி ஒன்றும் கணிசியான்; அடியார் நிறத்தில் ஸ்வல்ப அபராதம் பண்ணுவானுண்டாகிலும் அவனை அப் போதே தலையறுத்துப் பொருவானென்பது இதிஹாஸ புராணப்பரித்தம். [ஹய கிணிக்ஷாவனெ கிங்காய-ஓ லீதாயா 88?—தவயி கஞ்சித் தைமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதாயா மம.] இராமபிரான் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே இராவணன் கோபுர சிகரத்திலே வந்து தோன்றினவாதே 'ராஜத்ரோஹியான இப் பயல் பெருமான் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?' என்று ஸங்கீரமஹாராஜா

அவன் மேலே பாய்ந்து வென்று வந்தபோது அவரை நோக்கி இராமபிரான் இங்கனே அருளிச்செய்கிறார்;—நீர் மஹாராஜரான தாம் குலைய [உம்மைத் திரஸ்கரித்து] அந்த ராசுஷஸப் பயல் ஒரு தீங்கு செய்யாதிருந்தானால் நீர் பரி பவப்பட்ட பிறகு லீதைதானும் எனக்கு ஏதுக்கு? என்றார். ஆச்சரிதர் விஷயத்தில் எம்பெருமானுடைய பகஷபாதம் இப்படியன்றோ இருப்பது தன் உயிர் நிலையான பாகவதர்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேர்த்தால், தனக்குத் தீங்கு நேரும் போது பிறக்கும் சீற்றம் அற்பமென்னும்படி சீற்றம் பெருகிச் செல்லும். தான் ஸமுத்ரராஜனைச் சபனம் புகச்செய்தேயும் அவன் முகங்காட்டிற்றிலனாக “கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்” என்னும்படி சீற்றத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார் பெருமான்; பின்பு இராலணனாலே அனுமான் நோவுபட்டபோது “ததோ ராமோ மஹாதேஜா: ராவணேந க்ருதவ்ரணம்—ந்ருஷ்ட்வா ப்லவக சார்த்தாலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்” என்னும்படி கோபமிட்ட வழக்கானார். இங்கனே யிதே பாகவத விஷயத்திலே எம்பெருமானுக்குள்ள பரிவின மிகுதியிருப்பது இரணியன் எம்பெருமான் திறத்திலே நேராக அபசாரப்பட்டுத் திரிந்த நாள் கள் எண்ணிறந்தனாயுண்டு; அந்நாட்களிலே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் அவ்வரக்களையிலே சீற்றங்கொள்ளவில்லை; பள்ளியி லோதிவந்த தன் சிறுவன் வாயிலோ ராயிரகாமம் ஒன்னியீவாசிப்போத ஆங்கதனுக்கு ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகிப் பிள்ளையைச் சீறி வெகுண்டு நலிந்தானென்று அறிந்தவாதே ‘நம்மளையிலே எத்தனை தீம்பனாயிருந்தாலும் பொருத்திருப்போம்: நம்முடைய னான சிறுக்களை நலிந்த பின்பும் பொறுத்திருக்கவோ’ என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதே அப்போதே வந்த நோன்றிப் புடைத்தானாயிற்று. ஆகவே, ‘தனக்குப் பகைவன்’ என்கிற காரணத்தினாலுண்டாகும் சீற்றத்திற் காட்டிலும் ‘தன்னடி யார்க்குப் பகைவன்’ என்கிற காரணத்தினாலுண்டாகும் சீற்றம் வாசாமகோச மாதலால் ‘கிளைந்த சீற்றம் விண்வெளும்ப’ எனப்பட்டது. அப்போதுண்டான சீற்றத்தைக் கண்டு தேவஜாதியடங்கலும் ‘இது எவ்வளவாய் முடியப் புகுகிறதோ!, என்ன ப்ரளயம் நேரிடப் புகுகிறதோ!’ என்று அஞ்சிற்றுப் போலும்.

சேக்கேற்குலை தடிந்து களஞ்செய் புறவிற் கண்ணபுரத்து—‘கனம்’ என்பதற்கு உள்ள பல பொருள்களில் ‘இருள்’ என்னும் பொருள் இங்குக் கொள்ளப் பட்டது.

நெற்கதிர்கள் செழிப்பாக முற்றி எங்கும் இருண்டுவிடக்கின்றபடி. இனி, ‘கனம்’ என்பதற்கு நெற்களம் என்றே பொருள் கொள்ளவுமாம். நெற்கனத்தின் செய்கைகள்கும் என்றும் மாறாதிருக்கும்படியைக் கூறினவாறு (ச).

தொழுகீர்வடிவிற குறளுருவாய் வந்துதோன்றி * மாவலிபால்

முழுகீர்வையம் முன்கோண்ட மூவாவருவி னம்மாளை *

உழுகீர் வயலுட் போன்கிளைப்ப வொருபால் முல்லைமுகையோடும் *

கழுகீர்மலகும் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (ஊ).

தொழும் நீர் { கண்டவாதே வணங்க
வேண்டும்படியான
நீர்மையையுடைய
வடிவின் வடிவு கொண்ட
குறள் உரு- ஆய் } வாமா ரூபியாய்
வந்து தோன்றி அவதரித்த
மாவலிபால் மதுராபலியினிடத்தில்
முன் முன்பொருகால்
முழுநீர் வையம் கடல் குந்த வலகத்தை
கொண்ட இரந்து பெற்ற
மூலா உருவின் { விகாரமற்ற ரூபத்தை
புடையனான

அம்மானை ஸர்கேசுவரனை,
உரு நீர் { (எப்போதும்) உழுவனதையே
இயல்வாகவுடைய
வயலுள் வயல்களிலே
பொன் கிளைப்ப பொன் விளையப் பெற்றதும்
ஒருபால் கேடு சில இடங்களில்
முல்லை மூல்கைமலர்களும்
முனையோடும் கருமுனகமலர்களும்
கழுநீர் செங்கழுநீர்ப்பூக்களும்
மலரும் மலயப் பெற்றதமான
கண்ணபுரத்து திருக்கண்ணபுரத்திலே
அடியேன் கண்டு கொண்டேன்--

● ● ● வாமா முர்த்தியாய் தோன்றி தரிசிக்காமமுர்த்தியாக முவுலகளந்த
பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே காணப்பெற்றே நென்றிருர்.

தொழுகீர்வடிவீர் குறளுருவாய் கண்டாரடங்கலும் தொழும்படியாவ
தையே இயற்கைவாகவுடையதாம் எம்பெருமானுடைய திருவுருவம்; வாமா
முர்த்தியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேணுமோ? கண்ணபிரான் துர்போ
தந ஸபைக்குத் துதுகடந்தபோது அங்குள்ள அரசர்க்கந்தங்களுக்கு இயற்கை
யாகவுள்ள ஆஸூரத்தன்மையினால் கண்ணபிரானுக்கு மரியாதை செய்யக்கூடா
தென்று கெட்ட எண்ணங்கொண்டு 'இப்போது கருஷணன் இங்கே வரப்போகி
றான்; அவன்வந்தவாதே அவனைக்கண்டு எழுந்திருக்கவாவது, கைகப்பவாவது,
தலை வணங்கவாவது கூடாது; ஒருவரும் ஒருவகையான உபகாரமும் செய்யவே
கூடாது; இடித்த புளிபோல் ஆடாது அகையாது உட்கார்ந்தபடியே யிருக்க
கடவோம்' என்று எல்லாருமாக ஸங்கேதம் செய்துகொண்டிருந்தும், 3 " கணினிய
பிதி கஸ்ய ரெநாஹொ வபுவதி சூரநாஸூகிரிணுயீ; ஜவரீஸூஹக ரொ
ரீரீஸூஹக வு-கரீஸூஹக வெடி ரீஸூஹக = மணியிடமிருந் தஸ்ய மனோஹரே
வபுஸி மக்ரமநா முசிமண்டலீ-ஜபம்முஞ்சத ஹேமம்முஞ்சத வரதம்முஞ்சத
வேதம்முஞ்சத." என்னும்படியான திவ்யரூபத்துடனே கண்ணபிரான் ஸபையில்
எழுந்தருளினவாதே அவர்களைல்லாரும் தங்களுடைய ஸங்கேதத்தை அடி
யோடே மறந்து பரவசமாகவே ஆஸனத்தை விட்டெழுந்து மரியாதை செய்த
தாக "யபாஹ-ஓ சொவெ வு-திவெஸா-பூதிவெடினா-யாதர்ஹம்கேசவே

3 கண்ணபிரானுடைய நிலமணிசிறத்தான திவ்ய மக்கள் விகாஹத்திலே சூழ்ந்த
பட்டமஹர்விகளின் திரைகளது கியமத்துடனே ஜபஞ் செய்வதையும் ஹேமஞ் செய்
வதையும் மற்றும் விரதங்களுட்டிப்பதையும் வேத மோதுதலையும் பரவசமாகவே விட்டி
ட்டி என்பதாம்.

வ்ருத்திம் அவசா: ப்ரதிபேதிரோ" என்கிறமஹாபாசதமும் "கழல்மன்னர் சூழக் கதிர்போல் விளங்கி, எழலுற்று மீண்டேயிருந்துள்ளை நோக்கும், சுழலைபெரி துடைத் துச்சோதனன்" என்கிற பெரிபாழ்வார் திருமொழியும் வெனியிடு கின்றன. ஆகையாலே எம்பெருமானது திவ்ய ரூபத்தைக் கண்டவாதே பர வசமாகவே தொழ நோர்ந்து விடுமென்பது தோன்றத் 'தொழநீர் வடிவின்' என அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. 'தொழநீர்' என்பதில் நீர்மை யென் னும் பண்பு ஈறு போயிற்று; வணங்கப்படுந்தன்மையையுடைய வடிவுபடைத் தவெனன்றவாறு.

மாவலிபால் முழுநீர்வையங் கொண்ட=மஹாபலி தாரை வார்த்துத் தத் தம் செய்தது மிகச் சிறிய அளவுடையதான மூவடி சிலமேயாகிலும் எம்பெருமா னுடைய திருவுள்ளத்தால் அந்த மூவடி சிலமும் மூன்று லோகமாதலாலும் மேற் காரியமும் அங்கனே ஆயிற்றாதலாலும் மாவலிபால் முழுநீர்வையங் கொண்ட தாகக் கூறக் குறைபில்லை யென்க.

மூவாவுருவீனம்மாண்=இரவும் பசுவும் லோகரக்ஷணமே செய்யா நிற்கச் செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதாளைப் போன்று இன்னமும் இளகிவரும் உறு வந்தையுடையவன்; ஜகத் ரக்ஷண குதுஹலத்தில் விழுத்தன மடையாதே கீழ் னோக்கிப் பிராயம் புகுவவன் என்க.

திருக்கண்ணபுரத்தின் வயல்வளமும் தோட்டவளமும் பின்வடிவளிற் சொல்லப்படுகின்றன. வயலுள் பொன் விளைவதாகச் சொன்னது உபசாரம்; "இராமழை பெய்த விசவிரத்தாள், பனைதுகங்கொண்டு யாரினயேர் பூட்டி, வெள்ளி விதைத்துப் போன்னே விளைபினும், வேண்டேன் பிறந்தகத் தீண்டிய வாழ்வே" என்றதிற்போல. பொன்போன்ற நெற்களின் விளைவைச் சொன்ன வாறு. (௫)

வடிவாய் மழுவே படையாக வந்துதோன்றி மூவெழுகால் *

படியாரரசு களைகட்ட பாழியானை யம்மாணை *

குடியா வண்டு கொண்டேணைக் கோலநீலம் மட்டுகுக்கும் *

கடியார் புறவீற் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (௬)

வடிவாய் { உர்மை பொருந்திய
வாயையுடைய
மழுவே கோலநீலையே
படை ஆகு ஆபுதமாகக் கொண்டு
வந்து } (பாசாரமனுவத்)
தோன்றி } திருவவதரித்த
மூ எழுகால் { இருபத்தொரு
தலைமுறையளவும்
படி பூமியில்
ஆர் கிதைந்திருக்கிற

தாசு கூற்றியர்களுகிற
களை விரோதிகளை
கட்ட தொலைத்த
பாழியானை மிடுக்குடையருள
அம்மாணை எம்பெருமானை,—
வண்டு வண்டுகளானவை
குடி ஆ குடும்பமாக
கொண்டு } (மதுவை) எடுத்துப்
உண்ண } பருகும்படியாக

கோலம்	{ அழியு நீலோற்பல	கடி ஆர்	{ பரிமளம் மிக்க சுற்றப்
கீலம்	{ மலர்கள்	புறவின்	{ பிரதேசங்களை புடைய
மட்டு	மதவை	கண்ணபூத்து	திருக்கண்ணபூத்தில்
உருக்கும்	பெருகச்செய்யப் பெற்ற	அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—.

* * * —பாசாரமாவதாரம் செய்தருளின பெருமானைத் திருக்கண்ணபூத் திலே காணப்பெற்றே னென்கிறார்.

உலகில் தண்டிப்பாரொருவருமில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த எஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை அழிக்கும் பொருட்டு பூமீமநாராயண மூர்த்தி ஜமதக்ரி முனிவரது மணியான இரேணுகையிடம் இராமனாயத் திருவவதரித்துப் பரக என்னுங் கோடாவிப்படைவை ஆபுதமாகக் கொண்டு அதனைப் பாசாரமென வழங்கப்பட்டு வருகையில், ஒரு நாள் கார்த்த வியார்ஜனனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்ரியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்த காலத்தில், அங்கே அம்முனிவனது ஹோம தேறுவானது வேண்டின வஸ்துக்களை யெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கைக்கொள்ள விரும்பி 'இந்தப்பசுவை எனக்குக் கொடுக்க வேணும்' என்று ஜமதக்ரியைக் கார்த்தவிரியன் கேட்க, அதற்கு மஹர்ஷி 'அது என்வசமன்று; ரிஷிகளின் உபயோகத்திற்காக இதனைத்தேவர்கள் அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்' என்று சொல்ல, அது கேட்ட கார்த்தவிரியன் தன்னை வெல்வாரில்லை பென்னுஞ் செருக்குடைமையாலே அக்காமதேறுவைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு தன் நகர்க்குச் சென்றான். வனத்திற்குச் சென்றிருந்து மீண்டு வந்த பாசாரமன் ஆச்ரமத்தில் பசுவைக் காணாமல், கார்த்தவிரியன் வலியக் கவர்ந்து கொண்டு போனதற்குத் தந்தை சொல்லக் கேட்டுக் கடுங்கோபங் கொண்டு அவனிருக்கும் மாழிஷ்மதி நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள த்வாரபாலர்களை விளித்து 'உங்களரசன் எங்கள் பசுவைக் கொடுத்துப் பிழைத்துய்ய நினைக்கிறானா? அன்றி என்னுடன் போர் செய்து முடிய நினைக்கிறானா? கேட்டு வாருங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள் சென்று கார்த்தவிரியனுக்கறிவிக்க, அவன் "பாசாரமனுடன் நாம் எதிர்த்தால் நமக்குப் பரஹ்மஹத்தைய வரும்; காமதேறுவைக் கொடுத்து விட்டால் இவனொரு பார்ப்பானுக்கு எதிர்திற்கமாட்டாத அமைத்தன் என்று உலகச் சிரிப்பர்; இதற்கென் செய்வோம்" என்று ஆலோசித்து, தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட அரசர்களைப் பாசாரமனுடன் போர்புரிய அனுப்ப, பாசாரமன் அவர்களைக் கொன்று வென்றிட்டான். அவ்வரசர் மாண்டு போனதைக் கேட்கலுற்ற கார்த்தவிரியன் தானே எதிர்த்து வந்தான். அவனைப்பாசாரமன் தனது கோடாவிப் படையினால் ஆயிரம் கைகளையும் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டுத் தன் தேறுவைத் தன் ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டு செத்தார். கார்த்தவிரியனது புதல்வர் 'பாசாரமன் நம் தந்தையைக் கொன்றிட்டானாதலின் நாம் அவனது தந்தையைக் கொன்றிடல் வேண்டும்' என்றெண்ணிப் பாசாரமன் வனஞ் சென்றிருந்த வேளை பார்த்து

அவரது ஆச்ரமத்திற்கு வந்து ஐமதக்கிபைக் கொண்டு விட்டனர். பரசாரமன் ஆச்ரமத்திற்கு மீண்டுவந்ததும் செய்தியறிந்து அதனால் ஷத்திரிய வம்சம் முழுவதன் மேலும் கோபாவேசங் கொண்டு உலகத்திலுள்ள அபசர்கள் பலரை யும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்.

இப்பரசாரமன் ஏழுசிரஞ்சீவிகளில் ஒருவன்; இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிகவலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவிரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பரசாரமன் வலியவனென்றும் இதிலாஸங்கனாஸ் விளங்கும். சிவனோ விஷத்தையுண்டு கங்கையைத் தரித்து மேருவில்வளைத்துத் திரிபுரமேரித்து மன்மதனை நிறுபடுத்தி யமனைபுகைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நடத்தும் பேராற்றையுடைய உக்ர முர்த்தியாவான். அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாச கிரியை இராவணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன். அங்ஙனம் மிகவலியவனுய்த் திக்கிஜயஞ் செய்து திக்கஜங்கனையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவிரியன் கட்டிச் சிறையிலிட்டான்; அன்னவனைப் பரசாரமனோன் தோன் துணித்துத் தொலைத்திட்டன னென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நிலமன்றே.

இப்படிப்பட்ட பரசாரமன் ஏழாமலதாரமான தசரதாரமன் மீது கோபித்தலும் இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர் செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அசர்களைக் கொல்லும்பொருட்டுப் பரசாரமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்திவிசேஷம். அக்காரியம் முடிந்த பின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதாரமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால் ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமக்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தினது சிறந்தது. இந்தினது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்திபாவேச மென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசாரமன் பலாரமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்திபாவேசமாவது—சேதனர்பக்கல் காரிய காலத்தில் எம்பெருமான் சக்திமாதிரித்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவிரியார்தான், அர்ஜுனன், விபாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்திபாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஷேணஸ்ஸம்ஸிதைதமுதஸிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸ்ஸம்ஸிதைதகளிலும் தத்வதரபத்திலும் அதன் விபாக்கிபானத்திலும் பாக்கக் காணலாம். பரசாரமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முழுசாஷுக்களுக்குப் பாசராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாலும் விசேடிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பது மாத்திர முண்டு; இதில் பாசரமொன்றுமில்லை. “கோக்குலமன்னரை முடுவழுகால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவனைப்போற்றும் புனிதன்” என்ற இராமாநுசநாதர் நந்தாதிப் பாசரத்தின் ஜீயருரையும் காண்க.

சேஷத்தின் போக்கியதை பின்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. முன்னுமடிக்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறலாம்; வண்டிகள் உண்ணுமாறு மலர்கள் மதுவைப் பெருக்குகின்றனவாக உரைத்தல் ஒன்று. வண்டிகள் மதுவை யதேஷ்டமாக உண்டபின்னும் மலர்கள் மதுவை மேன்மேலும் பெருக்கிக் கொண்டே யிருக்கின்றனவாக உரைத்தல் மற்றொன்று. இரண்டாவது திர்வாஹமே பெரியவாச் சான் பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றியது. “கடலிலே ஒரு சிறுக்கைபைப் புறிக்குங் காட்டில் கடல்வற்றாதிதே” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகாண்க. (௬)

வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்காமன்னனாய்த் தோன்றி *
வெய்யசீற்றக் கடியிலங்கை குடிகொண்டோட வெஞ்சமத்து *
செய்தலெம்போர் கம்பரனைச் செழுந்தண் கானல் மணகாறும் *
கைதைவேலிக் கண்ணபூத்து அடியென் கண்டு கொண்டேனே. (௭)

வையம் எல்லாம்	வையமெல்லாம்	வெம் சமத்து	வெவ்வியபேரக்களத்தில்
உடன் வணங்க	ஒருமைப்பட்டு திருக்கடிகளில் விழுந்துவணங்க	வெம் போர் செய்த	கடுமையான புத்தத்தை டைத்தின
வணங்கா	தான் ஒருவனையும் உணங்க வேண்டுமபடி யிராத	கம்பரனை	எம்பெருமானை,—
மன்னன் துய்	சாஜாதிராஜனாய் [இராமபிரானாய்]	செழு	அழகிய
தோன்றி	திருவவநித்த,	தண்	குளிர்ந்த
வெய்ய சீற்றம்	கடுமையான சீற்றத்தை உடையதும்	கானல்	{ செய்தங்கிலத்தை உடையதும்
கடி	அரங்கனை உடையதுமான	மணம் காறும் கைதை	{ பரிமளமிக்க நாளழகன்
இலக்கை	இலக்காபுரியிலுள்ளவர்கள்	வேலி	வேலியாகவுடையதுமான
குடிகொண்டு	குடும்பத்தோடும் (யமலோகத்திற்கு) ஒடிச் செல்லும்படியாக	கண்ணபூத்து	திருக்கண்ணபூத்திலே
		அடியென்	தண்டுகொண்டேன்—

* * *—ஸ்ரீநரசாதாராமனாய்த் தோன்றின பெருமானைத் திருக்கண்ணபூத் திலே ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

அதுகூலர்களோடு பிரதிகூலர்களோடு வாசியற எல்லாரும் இராமபிரானை வணங்கும்படி யிருக்குமேயன்றி, அப்பெருமான் வணங்குதற்குரிய பிறசோரு வர் இலாதலால் “வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்கா மன்னனாய்த்

தோன்றி " எனப்பட்டது. இவ்வவதாரத்தில் "அபா ஹஜ்யபஜவ்யைவம் தத
ஜெயம்.கௌ கவ்யவிஜ—தவிதா பஜ்யேயமப்யேயம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்"
[இருபினவாகப் பிளந்து இருபக்கங்களிலும் இருதுண்டமாக விழுந்தாலும்
விழுவனேயன்றி திருநார்காவில் நகைசாய விழமாட்டேன்] என்று வணங்காமுடி.
மன்னாப இயமாந்திருந்தவன் இராவணனொருவனே போலும். அவனைக்குடும்
பத்தோடு களைந்தொழிந்தமை இரண்டரையடிகளில் கூறப்பட்டது.

கைதை—'கேதகே' என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. (ஈ)

ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலு மொருபால் தோன்றத் தான் தோன்றி *
வெற்றித்தோழிலார் வேல்வேக்தர் விண்பாற் செல்ல வெஞ்சமத்து *
சேற்ற கோற்றத் தோழிலானைச் செக்தீ மூன்று மில்லிருப்ப *
கற்றமறையோர் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (அ)

ஒத்தை	ஒருகாதில்தொக்குற	வெம் சாந்த	வெவ்விய போர்க்களத்தில்
குழையும்	திருக்குண்டவரும்	சேற்ற	{ (அவ்வரசர்களை) அழியச் செய்ததனாலுண்டான
ஒருபால்	ஒருபக்கத்தில்	கொற்றம்	வெற்றியை
நாஞ்சிலும்	கவப்பையும்	தொழிலானை	{ தொழிலாகவுடைய பெருமானை,—
தோன்ற	விளங்க	செம் தி	{ த்ரோதாக்கிளெனப்படுகிற மூன்றம் } மூன்று அக்கிகளும்
தான்	{ (பவராமனாய்த்) திருவவதரித்த,	இவ்	திருமாளிகை தோறும்
தோன்றி		இருப்ப	{ இவ்வித்துக் கொண்டிருக்கப் பெற்றதும்
வெற்றி	{ ஐயம்பெறுவதையே தொழிலார் } இயல்வாகவுடையரும்	கற்ற	{ கலைகளைக் கற்ற அவதிகள் மறையோர் } களையுதமான
வேல்	{ வேற்படைவையுடையரு மான	கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தில்
வேக்தர்	அரசர்கள்	அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—
விண்பால்	{ வீரஸ்வர்க்கத்திற்குச் செல்ல } சென்று சேரும்படி		

* * * —அம்பிமுத்தபிரானாய்த் திருவவதரித்த பெருமானைத் திருகண்ண
புரத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஆதிசேஷனது அம்சமாய்த் தோன்றிய ஸக்தமணன்
தனக்குச் செய்த அரிய பெரிய பணியிடைக்கு உவந்து பகவானாகிய ஸ்ரீமந்
நாராயணன் அவ்வாதிசேஷனை நோக்கி 'மற்றோராவதாரத்தில் உமக்கு 'நான்'
தம்பியாய்ப் பிறந்து உம்மைப் பூஜிக்கக்கடவேன்' என்று வரமளித் திருந்தார்.
அவ்வவதாரங்கழிந்த வெகுநாளிக்குப் பின்னர் தவாபாயுகத்தில், இப்பூமியில்
முன் ராமாவதாரத்தில் ராமபாணங்களை அடிபட்டு மாணமுடைந்த அரசர்கள்
கைநிரிபஜாதியிற் பிறந்து ஜனங்களை நலிந்துகொண்டிருக்கையில், பகவான் மீன்
மும் அவதரித்து முன்போலவே அவர்களைப்பழிக்கக்கருதி ஆதிசேஷனை நோக்கி
'எனக்குமுன் தீர்ப்பாய் வஸுதேவர்க்குப் பின்னையாகப் பிறக்கவேணும்' என்ன,

ஆதிசேஷனும் அப்படியே வடமதுரையில் வலிக்கும் வணுதேவரென்கிற யது
வம்சத்து சுந்தரியனுடைய மனைவியாகிய தேவகியின் கருவில் புகுந்தார். பின்பு
பகவான் தன்னுடைய போகமாயையை பழைத்து 'நம்முடைய ஆதிசேஷன்
தேவகியின் கருகிற் புகுந்திருக்கிறார், நீ போய் அந்தக் கருப்பிண்டத்தை அப்
படியே யெடுத்து வணுதேவருடைய முதல்மனைவியும் நந்தகோபருடைய
கோகுலத்தில் வலிப்பவளுமான ரோஹினியின் கர்ப்பத்தில் வைத்திடு' என்று
கட்டளையிட, அப்படியே தேவகியின் ஆறுமாதத்துக் கருப்பிண்டத்தை யோக
மாயை பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் ரோஹினியின் வயிற்றிற் சேர்த்து
விட, சாத்காலத்துத் திங்கள் போன்ற வடிவையுடையராய்ப் பலராமன் அவ
தரித்தார். பிறகு, ஒருத்திமகனுப்ப் பிறந்து ஒரிரவிலொருத்தி மகனாய் ஒளித்து
வளருங் கண்ணிராணிதத்தில் மிகவும் கிருப்பமுற்றவராய் அப்பெருமானுக்கு
ஒருவகைத் திங்கும் நேரிடாதபடி பாதுகாவலாக இருந்துகொண்டு இணைபிரியாது
வாழ்ந்துவந்தார். இவர்க்கு நம்பிமுத்தபிரான் என்பது ஸம்ப்ரதாயத் திருநாமம்.
இவர்க்குக் கலப்பை ஆயுதம். அதனால் இவர்க்கு 'ஹலீ' என்றும் 'ஹலாயுதன்'
என்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒருகாலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஒடு
கின்ற யமுந்நதியை நோக்கி 'ஓ பமுனாப்! நீ இங்கேவா; நான் நீராடவேண்டும்'
என்றழைக்க, அவ்யமுனை அவர் மதுபானமயக்கத்தினால் இப்படிச் சொல்லு
கின்றாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அக்கே வாராதொழிய, அது
கண்டு அவர் வெருண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் துனியாலே
அந்நதியை இழுக்க, அந்நதி தான்போகும்வழியை விட்டு அவரொழுக்தருளி
யிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகிப்பதன்றியும், தன்னுடைய சரீரத்தோடு
அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே மிகவும் நடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக்
கொள்ள, பின்பு அந்நதியை சுழித்து அதில் நீராடின ரென்றும்,—ஒருகால்
ஹஸ்திராபட்டணத்தில் துரியோதனன் தன்மகளான லக்ஷ்மினைக்கு ஸ்வயம்வரம்
கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது மஹிஷிகளால் ஒருத்தியாகிய
ஜாம்பவதியின் குமாரனான ஸாம்ப னென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக்
கொண்டுபோக, துரியோதனனது எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பிடித்துக்
காவலிவிட்டுவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமன், தான் அவனை விடுவித்து
வருவதாய்ச் சொல்லிப்புறப்பட்டு அஸ்திபுரத்திற் கெழுந்தருளி 'நம்முடைய
ஸாம்பனை விடவேண்டும்' என்றருளிச் செய்வ, அக் கௌரவரீயாவரும் 'துஷ்ட
காரியஞ்செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரேகட்டுப்பாடுடைய
வர்களாய் இகழ்ந்துபேச, பலராமர் அளவுகடந்த கோபக்கொண்டு எழுந்திருந்து
'குருகுலத்தார் வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந்நகரத்தைக் கங்கையிற்
கவிழ்த்துவிட்டுப் பூமியிற் கௌரவப்பூண்டில்லாமற் செய்துவிடுகிறேன், பாருங்
கள்' என்று சொல்லித் தமது கலப்பையை மதியின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும்
உறுப்பில் மாட்டியிழுக்க, அதனால் அப்பட்டனமுழுவதும் அசைந்து சாயவே,
அது கண்ட கௌரவரெல்லாரும் மனங்கலங்கி வணங்கிவேண்ட, நம்பி முத்த

பிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றமுள்ள பலகதைகளினால் இவரது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது.

“ஒற்றைக்குழையும்—ஒருகாதுக்குழையும்” என்பது பெரியகாச்சானபிள்ளை விபாக்குியானம். இதற்கு அரும்பதவுரைநாயர்—“ஒருகாது என்றது கலப்பையை ஒரு தோளிற சுற்றிக்கொண்டு புறப்படுகையாலே ஒருகாதுக்குழையே புறம்புள்ளார்க்குத் தோற்றுமென்னுங் கருத்தாலே என்று கொள்வது” என்றுரைத்துள்ளார். மற்றும் பிரமாணகதிக்குப் பொருந்திய நிர்வாஹமுண்டேல் சுண்டு கொள்வது.

கண்ணபிரானால் பல வேல்வேந்தர்கள் அமார்க்களத்தில் விசுவர்க்கத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டபோது அதற்குப் பலராமன் துணையாயிருந்தது பற்றியும், கம்ஸனுடைய தம்பியாகிய ஸுநாமாமுதலிய பலமன்னர்களைத் தானே கொன்றிட்டதுபற்றியும் “வேற்றித் தொழிலார் வேல்வேந்தர் விண்பாற் செல்ல வெஞ்சமத்துச் செற்ற கொற்றத்தொழிலானே” என்றது.

சேக்தீமுன்மயில்லிருப்பக் கற்றமறையோர் கண்ணபுரம்—அதித்தியாக்சி நோதாரிகளும் வித்வான்களுமான ஞானானுட்டான ஸம்பந்நர்கள் திரண்டொழுமிடம் திருக்கண்ணபுரம் என்க. (அ)

துவரிக்கனிவாய் நிலமங்கை துயர்தீர்த்துய்யப் பாரதத்துள் *
இவரித்தரசர் தமோற இருளநாள் பிறந்த வம்மானை *
உவரியோதம் முத்துத்த வோருபாலோருபாலோண்செங்கேல் *
கவரி வீசம் கண்ணபுரத்து அடியேன் கண்டு கொண்டேனே. (க)

துவரி கனிவாய்	{ இலவம் பூப்போலவும் கொல்லைக்கனி போலவும் சுவர்த அதாத்தையுடையனான	பிறந்த	திருவவதரித்த
நிலம் மங்கை	பூமிப்பிராட்டியானவன்	அம்மானை	ஸ்காமியை,—
துயர் தீர்த்த	{ (பாலிகளைச் சுமப்பதனா துண்டான) தக்கம் தொலைந்த	ஒரு பால்	ஒரு புறத்தில்
உவ்ய	சுமப்பும்படியும்,	உவரி ஒதம்	கடலிலைன்
பாரதத்துள்	பாரதப் போரில்	முத்து	முத்துக்களை
இவரித்த	எதிரிட்ட	உத்த	ஒதுக்கித்தன்னவும்
அரசர்	ராஜாக்கள்	ஒரு பால்	இன்னொருபுறத்தில்
தமோற	விலைகுழம்பும்படியாகவும்	ஒன்	அழகிய
இருள் நாள்	இராப்பொழுதில்	செந்நெல்	செந்நெற்பயிர்கள்
		கவரி வீசம்	{ சாமரம்போல் வளைந்து வீசவும் பெற்ற
		கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே
		அடியேன்	கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸஜ்ஜநங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பது போல வருத்தமற்றிருக்கும். ஒருதுஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்பு மூட்டையைத் தாங்குவதுபோல

மிகவருத்தமாம். ஆகையால், த்வாபாயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்லன் கிசபாலன் முதலிய அஸுரர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோருபத்தைத் தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையையடைந்து, அச்சபை நடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை வணங்கித் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸுரர்களைத் தொலைத்துத் தன்னை ஸுகப் படுத்தவேணுமென வேண்டிக் கொள்ள, அதற்கு நான்முகன் கிறிதுகாலம் யோசித்து 'இது நம்மாலாகாது; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ஸர்வலோக பிதா வாகிய பூரீமந்நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர் மூலமாக இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதிக்க வேணும்' எனக்கருதி அந்தப் பூமிதேவியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் பரங்கடலுள் பள்ளிகொள்ளின்ற பரடனைத் தொழுதுதுதித்தனர். பின்பு திருமால் அருள்புரிந்த கிந்தை கொண்டு அவர்கட்குக் காட்டுதந்து யோக சேஷமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி 'ஓதேவர்களே! உங்கள் கருத்தை அறிந்து கொண்டேன்; முற்காலத்தில் வருணனுடைய சாபத்தினால் கசியபரும் அவரது மனைவியான அதிதியும் இப்பொழுது வஸுதேவ தேவகிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில் அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்று முன் வரமளித்திருக்கிறேன்; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கருவில் தோன்றி ஸாது பரித்ராணமும் துர்ஜந விராசமும் தர்மஸம்ஸ்தாபனமும் செய்யக்கடவேன், நீங்கள் போகலாம்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்ய, அவர்கள் பரமாதந்தத்துடன் விடை பெற்றுப்போக, அவர்கட்கு அபயமளித்த வண்ணமாகவே வந்து அவதரித்தபடியைப் பேசுவன முன்னடிகள்.

மண்ணாகக் காணப்படுகிற பூமிக்கு அதிஷ்டாந தேவதைப்பாகிய பிராட்டிக்கு விசேஷணம் துவரிக்கனிவாய் என்பது.

இவரித்தரசர் தமோற—இவரித்தல்-எதிர்த்தல். இவரித்த + அரசர்-இவரித்தவரசர் எனச் சுந்தியாக வேண்டுவது அங்ஙனம் ஆகாதது தொகுத்தல் விகாரம். "அரசர் தமோற இவரித்து இருள் நாள் பிறந்த அம்மாளை" என்றும் அர்வயிக்கலாம்; அப்போது 'இவரித்து' என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு இவரிக்க என்றுரைத்துக் கொள்க. அன்றியே, உருபுபிரித்துக் கூட்டி 'இருள் நாள் பிறந்து பாரதத்துளரசர் தமோற இவரித்த அம்மாளை' என்னவுமாம்.

க்ருஷ்ணபக்தத்தில் நடுநிதியில் அவதரித்ததுபற்றி 'இருள் நாள் பிறந்த' எனப்பட்டது.

ஒரு பக்கத்தில் கடல்கள்வந்து முத்துக்களைக் கொழித்துத்தன்னவும் மற்றொருபக்கத்தில் செந்நெற் பயிர்கள் கதிர்களை வணக்கிச் சாமரம் விசுவது போல் அசையவும் அழகுமிக்கதாம் திருக்கண்ணபுரம்.

இங்கே ஒரு சங்கை:—திருக்கண்ணபுரத்திற்கு ஏறக்குறைய யோஜனை தூரத்திற்குப்பால் கடலுள்ளது; அப்படியிருக்க, கடல் அணித்தாவிருப்பது போல் கீழ்த்திருமொழியிலும் இத்திருமொழியிலும் அருளிச்செய்தது என்

கொண்டு? என்ற; இந்த சங்கைக்கு நாம் என்னபரிஹாரம் சொல்வேம்; கம்மாழ் வாரும் திருவாய் மொழியில் (9-10-1.) வேலை. மோதும் மதிள் சூழ் திருக்கண் ணபுரம் "என்றருளிச் செய்பக் காண்கிறோம்; முற்கால நிலைமையில் கடல் மிக அணித்தா யிருந்ததென்னலாம் போதும். (க)

மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னு மிராமனாய்த்
தானாய் * பின்னு மிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியு
மானுன்றன்னை * கண்ணபுரத்தடியன் கலிய னோலிசெய்த *
தேனாரின்சோல் தமிழ்மாலை செப்பப் பாவம் நில்லாவே. (க௦)

மீனோடு	மதல்வ ருபியாயும்		
சுமை	கடல் ருபியாயும்		
கேழல்	வாரதருபியாயும்	கண்ணபுரத்த	திருக்கண்ணபுரத்திலே
அரி	காலிந்தம் ருபியாயும்		(ஸேவித்த)
குறள் ஆய்	காமாழ்த்தியாயும்	அடியன்	சேஷபுதரான
முன்னும்	பாசாரம் இராமன் ஆய் } மூர்த்தியாயும்	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
தான் ஆய்		ஒலி செய்த	அருளிச் செய்த
பின்னும்	பாசாரமனாயும் இராமன் ஆய் }	தேன் ஆர்	தேன்போன்ற மதுரமான இன் சொல் } சொற்களை யுடைய
தாமோதரன்		தமிழ் மாலை	
ஆய்	கண்ணபிரானாயும்	செப்ப	அப்பவிற்குமனவில்
கற்கியும்	கல்பியாயும் திருவவதாரஞ் செய்யுமியல்பினான தன்னை } எம்பெருமானை	பாவம்	பாவங்கள்
ஆனான்		நில்லா	{ கிற்கமாட்டாமல் அகன்றொழியும்.
தன்னை			

* * *—தசாவதாரங்களையும் அடைவே அதுவந்திக்கத் தொடங்கிய ஆழ் வார் கீழ்ப்பாட்டில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு, நிறுத்தி இந்தநிசமரப் பாசாரமருளிச் செய்திருப்பினும், பத்தாவது அவதாரமும் இனி நடக்கப்போகிறதுமான கல்பவதாரம் இப்பாட்டில் கருக்கமாக அதுவந்திக்கப்படுகிறதென்று கொள்க.

புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்தருளி மண் னின் பாதத்தை நீக்கித் தருமசெறிகளை விடநிறுத்தித் தன்னடிச் சோதிக் கெழுந்தருள, உடனே இப்புறியில் களிபுருஷன் செங்கோல்செலுத்தப் புருந்து அதர்மம் அகிலேகம் அநாசாரம் முதலியவற்றை மெல்ல ஜனங்களிடத்தில் உண்டு பண்ணிக்கொண்டு வந்து செடுகான் வரையில் முற்றிவிட்டான். இங்ஙனம் களி-முற்ற முற்ற ஜனங்கள் அல்பாயுஸ்ஸுக்களாவர்கள்; சரீரத்தில் வளர்த்தியும் வலியும் குறைந்துவிடப்போகிறது; அழகும் தெனியும் தேஜஸ்ஸும் அடியோடே அழியப்போகிறது; அல்பபுத்திகளாகவும் ஆசாசுவீகர்களாகவும் கல்பவற்றவர் களாகவும் ஆகப்போகிறார்கள். பஸ்சொல்லியென்? எல்லாம் தலைமோகப்போகி

றது. பாவிகள் எல்லை யில்லாமல் திற்கப்போகிறார்கள். அப்போது கிலமங்கை
தாங்கமாட்டாமல் முன்போலவே எம்பெருமானிடம் சென்று முறையிடவும்
அதற்கு அவர் நானே மீண்டும் வந்து அவதரித்துத் துயர்தீர்ப்பேன் என்று
அபயமளிக்கவும் நேரப்போகிறது. பிறகு பகவான் வடதிசையின் கணுள்ள
சம்பளக்கிராமத்தில் வாஸம் செய்கிற வைதிகோத்தமனான விஷ்ணுயசஸ் என்
பவருடைய மனையியாகிய ஸாமதியினுடைய கருவிற்புகுந்து பன்னிரண்டாண்டு
உழைந்து வைசாகசுக்லத்வாதசியினன்று திருவவதரிக்கப்போகிறார். பிறகு வ்யா
ஸர் முதலிய பெரியோர்கள் சென்று அக்குழந்தைக்குக் கல்கியென்று பெயரிடப்
போகிறார்கள். பிறகு கல்கிபகவான் வேதமோதகைக்காகப் பரதாராமனை நாடிச்
சிறிது நாள் குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதங்களையும் அஸ்தாசஸ்தாங்களைபுங்
கற்று 'தருமபரிபாணஞ் செய்வதே குருதஷிணை' என்று அப்பரதாராமனளிப்
பதைக் கொண்டாடி அதிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து அவதாரகாரியத்தை
முடிக்கக்கூகாத ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு, விச்வஜித் அச்வமேதம் முதலிய
யாகங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று தந்தையிடம் அறங்கொடுப்பெற்று அதற்காகத்
திக்விஜயஞ்செய்யப் புறப்பட்டு, முந்தறமுன்னம் பௌத்தர்களின் ராஜ்யத்தை
நோக்கிச்சென்று அவர்களிடேயே படை யெடுத்து அங்குள்ளாரை, பெல்லாம்
தொலைத்திட்டு அங்குசின்றும் யவநர்களுடைய ராஜ்யத்திற் சென்று அங்குள்ள
மிலேச்ச ஸேனைகளையும் அரசர்களையும் தான் குதிரைமேலேறிக் கத்தியைக்
கையில் பிடித்துத் துண்டுதுண்டாக வெட்டியெறிந்து அத்தேசமெங்கும் ரக்த
வெள்ளமும் பிணக்காமமாக ஆகி, அத்தேசங்களில் தன்னை அதுவர்த்தித்து
வரும் அரசர்களைப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தருமமார்க்க பரிபாலனம் செய்
விக்கப்போகிறார். பிறகு கலிபுருஷன் மிக்க கோபத்துடனே உருவமெடுத்துக்
கொண்டு அதர்யம் அஜ்ஞாநம்முதலியவற்றுக்கு அதிஷ்டாந தேவதைகளையுங்
கட்டிக்கொண்டு கோரூபியாய்ப் படையெடுத்து வந்தெதிர்ப்பான். பின்பு பக
வான் குதிரைமீதேறி அதிவிசித்திரமாக அச்சேனைத்திரளில் ஸஞ்சரித்துத்
தான் பிடித்த கத்தியினால் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்கள் பிரயோகிக்
கும் ஆயுதங்களையும் மாயைகளையும் நீராக்கிச் சேனைகளை ஒன்றொழியாமற்
கொன்று கலிபுருஷனைப் பலவகைகளிலும் பங்கப்படுத்தி அவனுடைய பராக்கிர
மத்தை பெல்லாம் ஓய்வித்துப் பின்பு அவன் குடுமியைப்பிடித்திழுத்து அவனது
கழுத்தின்மேற் கத்தியையெறிந்து வெட்டப்புகுங்காலத்தில் அக்கலிபுருஷன் பக
வானைப் பலவகையாகவேண்டிக்கொண்டு பாதங்களிற்பணிந்து தன்னுயிரைமார்த்தி
ரம் தப்பவைத்துக்கொண்டு இவ்வுலகைவிட்டு ஓடிப்போய் ஒளிந்துகொள்வான்.
அதன்பின் அவனுடைய தோழர்களாகிய கோகன் விகோகன் என்ற இரண்டு
பெயர் கலிபுருஷனோடிப்போனதைக் கேட்டுக் கல்நிபகவான்மீது வெகு கோபங்
கொண்டு எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ்செய்ய, அவர்களை எத்தனையடி அடித்தாலும்
அவர்கள் சாவின்றியே யிருப்பதைக் கண்டு இதற்கென்ன காரணமென்று
யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிரமதேவன் வந்து 'ஸ்வாமிந்! இவர்களிரு

வசையும் ஒருபொழுதே கொல்லவேணும்; தனித்தனியே இவர்கட்கு மரண முண்டாகாதபடி நான் வரங்கொடுத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லக்கேட்டுக் கல்பிகவான் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தை யெடுத்து ஒங்கி இருவர்தலைபிலும் அடிக்க அவர்கள் ஜீமேழிமுந்து மாண்டுபோவார்கள். இப்படி கல்பிகவான் உலகத்திலுள்ள துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து அதர்மத்தை வேரறுவித்துத் தருமத்தை எங்கும் பரவச்செய்து கிருதயுகத்தைப் பிரவர்த்திப்பித்துத் தன் தாய்தந்தையர்க்கும் முத்தியளித்து, இங்ஙனம் தன்னுடைய அவதாரப்போஜ நம் தலைக்கட்டினவாறே பதரிகாச்சரமத்துக் கெழுந்தருளி மற்றவர்களைப்போல் யோகாப்பாஸஞ் செய்து திருமொழி திருச்சங்கு முதலிய ஸகலலக்ஷணங்களோடுங் கூடிய தனது அப்ராக்ருத திவ்யஸ்வரூபத்தை ஆவிஷ்கரித்து, பின்பு பரம பதத்திலிருந்து அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸுகிரிகள் பூர்ணகும்பமேந்தி ஸாமகாஸம் கோஷித்துக்கொண்டு வந்து திருவடிதொழு, சிறப்புடனே தன்னடிச் சோதிக் கெழுந்தருளப்போகிறார்—என்பது கல்பியவதார கதைச்சுருக்கம்.

இப்பாகரத்தில் ஸ்ரீராமாவதாரத்தை “தானாய்” என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டதனால் மற்ற அவதாரங்களிற் காட்டிலும் ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்குள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஆக, தசாவதாரங்கள் செய்தருளின பெருமான் விஷயமாகப் பாடின இத் திருமொழியைக் கற்போர் நித்ய நிஷ்கல்மஷராவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாயிற்று. (க)

அடிவரவு:—வான் மலங்கு பார் உன் தொழு வடி உடையம் ஒற்றை தவரி மீன் ஸம்மானம்.

எட்டாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

புதி:

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம்பத்து—ஒன்பதாந் திருமொழி,

கைம்மானமதயானை.

திருக்கண்ணபுரத்தம்மாணுக்கன்றி அடியேன் வேறொருவர்க்கு உரியேனல்
வேன் என்கிறார் இத்திருமொழியில்.

கைம்மானமதயானை யிடர்தீர்த்த கருமுகிலை *
மைம்மான மணியை அணிகொள் மரதகத்தை *
எம்மானை யெம்பிரானை யீசனை யென்மனத்துள்
அம்மானை * அடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே. (க)

மானம் கை	நீண்ட துதிக்கையை	எம்மானை	எமக்கு ஸ்வாமியும்
மதம் யானை	புடையதும் மதங்கொண்டு	எம்பிரானை	{ எமக்கு மஹோபகாரம்
	மியல்வுடையதுமான		செய்தருள்பவனும்
	கஜேந்திரானுடைய	நசனை	சுர்வேச்வரனும்
இடர்	துயரத்தை	என்	{ என் நெஞ்சினுள்
தீர்த்த	போகியருளின	மனத்துள்	{ இருக்கும் ஸ்வாமியுமான
கரு முகிலை	கானமேகம் போன்றவனும்	அம்மானை	{ ஸ்ரீசௌரிபாஜனை
மை	{ மைபோன்ற	அடியேன்	{ அடியேன் ஆசிரயித்து
	கிறத்தையுடைய	அடைந்து	
மானம்	{ பெருவிலைபெறும் நீல	உய்ந்து	{ உஜ்ஜீவித்துப்
மணியை	{ ரத்னம்போன்றவனும்	போனேன்	{ போனேன்.
அணி கொள்	{ அந்ருபொருத்திய		
மரதகத்தை	{ மரதகப்பச்சை		
	போன்றவனும்		

* * *—முதலையின் வாயிலாகப்பட்டு இடர்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய
துயரத்தைத் தீர்த்து அதனால் திருமேனி புகரெழுந்து விளங்கப்பெற்று இன்ன
மும் அப்படிப்பட்ட திருமேனிலிளக்கத்துடனே திருக்கண்ணபுரத்திலே காட்சி
தந்தருளும் பெருமானை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

கைம்மானம்=கையில் பெருமையைபுடையது; முன்கை மிடுக்குடைமை
யாலே அஞ்சாமல், மேல்விளைவதறியாதே பொய்கையிலிழிந்து ஆபத்துக்கு
ஆளாயிற்றென்க. மதயானை=கஜேந்திராழ்வான் மதங்கொண்டிருந்தானென்று
பொருளல்ல; மதங்கொள்ளுமியல்வுடைய தென்று ஐயுறுத்தவிசேஷணம்
இது. யானையிடர்தீர்த்த=யானையின் இடராவது முதலாவாயிலாகப்பட்ட துக்க
மன்று; கையில்பறித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ செவ்வியழி
வதற்கு முன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெறவேணும் என்பதே

கஜேந்திராழ்வானுடைய அபிரிவேசமாதலால் அவ்வாசை நிறைவேற்றப்பெருமை யால் வந்த துக்கமே இங்கு இடமொளப்படுகிறது; “நாஹம் கருவரஸ்யாஸ்யு ஞானாயம் உபாஸநாமி” காஹுக்ஷிதாந்யவ வாக்யொரவிதம் உமரெஃ = நாஹம் கஜேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணுர்த்தம் மதுஸூதந!—நரஸ்தகமலாத் யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் ஹரே:” என்றது காண்ட: இவ்வுடம்பைக் காப்பாற் றிக் கொள்ள நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறவேணும் என்றே கரைகின்றேனென்றவாறு.

இடர்தீர்த்தகருமுகிலை = அடியார்கள் துயர்தீர்த்தால் அதனால் எம்பெருமா னுடைய நிருமேனியில் ஒரு புதியபுகர் உண்டாகும்; அதனைவினைக்கிறது இங்கு; “கலிவிஷ்ணு வ லங்காயாம் ராக்ஷஸேஷம் விவீஷணம்। க்ருதக்ருதஜ்ஜடா ராக்ஷஸேந்தரம் ராக்ஷா விஜய: ப்ரஹ்மரோடி ஹ = அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்தரம் விபிஷணம்—க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜய: ப்ரமுமோத ஹ” என்றதிறே ப்ரீராமாயணத்தில். ப்ரீராமசிரான் விபிஷணாழ்வானுக்கு முடிசூட்டி, அதனால் தன் காரியம் தலைக்கட்டிற்றாகவும் தன்னுயர் தீர்த்ததாகவுங்கொண்டு பொலிவுற் றான் என்பது இந்தச்லோகத்தின் கருத்து.

மைம்மானமணியை = ரத்தத்திற்கும் எம்பெருமானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாய்மமுண்டு;—

1. ரத்தத்தை ஸ்வயம் போக்யமாகவுங் கொள்ளலாம்; விற்பனை செய்து வேறுபொருள்களையும் பெறலாம். அப்படியே, எம்பெருமானை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகவுங் கொள்ளலாம்; அன்றி அவனை உபாயமாக்கி வேறு புருஷார்த் தங்களையுங் கொள்ளலாம்; அதாவது—எம்பெருமானுடைய உபேயத்வ உபாயத் வங்களைச் சொன்னபடி. ‘எம்பெருமானே! எனக்கு நீயே அமையும்; உன்னிடத் திற் பெறுவதொரு பேறும் எனக்குவிருப்பமில்லை’ என்றிருக்குமதிகாரிகள் ரத் தத்தை ஸ்வயம்போக்யமான ஹாரமாகக் கொள்ளுமதிகாரிகளோடும், எம்பெரு மானைக் கொண்டு ஐச்வர்ய கைவல்யாதிகளைப் பெற விரும்புவார் ரத்தத்தை விற்ப் பு ஜீவிக்குமதிகாரிகளோடும் ஒப்பர்கின்றே.

2. ரத்தத்தை மதிப்பறியாதவன் அற்பவிலைக்கு விற்பன்; மதிப்பறிந்த வன் உள்ளவிலைக்கு விற்பன்; உத்தமாதிகாரி அநனை விற்பனை செய்பாதே மார்கி லணிந்து அதுபவித்து மகிழ்வன்; ஆகவே, அற்பவிலைக்கு மாறுதல், உள்ள விலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்று தன்மைகள் ரத்தத்துக்கு அதிகாரிபேதத்தால் கூடுகின்றன. காண் பின்;—கடலிலே வலைவிதி மீன்பிடித்து ஜீவிக்கும் செம்படவன்கையில் மீன்க ளிடையே விலையுயர்ந்த ரத்தமொன்று கிடைத்தால் அதன் மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாதலால் அவன் அந்த ரத்தத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வர்த்தகனிடத்திலே மிகக்குறைந்தவிலைகூறி விற்ப்பவனாகிறான்; அந்த வியாபாரி, தான் ரத்தினத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகை

யாகவுடையவனாகையாலும் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத் திலை கிரமமாக அதற்குள்ள விலைகூறி விற்றுவிடுகிறான்; பின்பு அந்த மஹா ராஜன் அந்த ரத்னத்தை தான் விற்பனைசெய்ய நினைப்பதே அதனைப் பெரிய தொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம்போக்யமாக அமைத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்தினத்துக்கே முன்று தன்மைகள் உண்டாகின்றன. எம்பெருமானாகிற ரத்னத்துக்கும் இங்ஙனே முன்று தன்மைகள் கூடாநின்றன;— ரத்னத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்பவிலைக்கு விற்கும் செம்பட வனைப் போல எம்பெருமானது சீர்மையைப் பறிய மாட்டாத சிற்றறிவாளர் அவ னைக்கொண்டு ஐச்வர்ய கைவல்யாதி சூழ்ந்தரபலன்களைக் கொள்வர்; ரத்னத்தைக் குறைந்தவிலைக்குக் கொடாதே தகுந்தவிலைக்கு விற்கும் வர்த்தகனைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகள் எம்பெருமானை மோசனப்பாடியமாக அபிமானித்து, சூழ்ந்தர பலனைக் கொள்ளாதே மோசனப்பாடிவார்த்தத்தைக் கொள்வர்; ரத்னத்தை ஒன்றுக் கும் ஸாதாரணமாகாதே ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் எம்பெருமானை ஒன்றுக்கும் ஸாதாரணக்கோலாதே 'எனக் குத்தேனேபாலே கன்னலேயமுதே திருமாவிருஞ் சோலைக்கோனே' என்று ஸ்வயம்போக்யமாகக் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்.

3. ரத்னத்தை இழந்தவன் கதறிக் கதறியழுவன். எம்பெருமானையிழந்தவ னும் அப்படியே. ஸ்ரீராமரத்னத்தையிழந்த பஞ்சாழ்வான் ஸபையிற் புரண்டு கதறியழுதானிறே; “தக்ஷணாமூர்த்தா ஸாதொ வாச்யம், சொகெதாவிவரி லுதஃ.....விருதாப ஸஹாரியெ” = தத் ச்ருத்வா பரதோ வாக்யம் சோசே நாபிரிபிதுத:—விலலாப ஸபாமத்யே” என்றது காண்க. * பழுவேதபலபகனும் போயினவென்று கதறியழுவர்கள். “இன்பத்தையிழந்த பானியே நெனதாவி நிஸ் லாதே” “எழில்கொள் நின் திருக்கண்ணினை நோக்கந் தன்னையிழந்தேனிழந் தேனை” “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கியழுவன்” என் றிப்படி யெல்லாம் கதறுவார்கள். “வாகவிலிந்நவ்யுகிராகெ ருஹாதிதெ- யுநவதி-தெ. டவ்யு-விதி-ஹிதெநவ வாகுராகு கித-ம் நுணா-ம் = வகஸ்மிந்நப்யதிக்ராதே முஹூர்த்தே த்யாகவர்த்திதே—தஸ்புரி முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதாம் ந்ருணம்.” எம்பெருமானுடைய சிந்தனையைவிழந்து ஒரு கணப்பொழுது கழியப் பெற்றாலும், கள்வர் ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளுகொண் டால் எப்படி கதறியழக்கடுமோ அப்படி கதறியழவேணுமென்பர் அறிவுடை யார்.

4. ரத்னமுடையவன் மார்பு நெறிப்பன். எம்பெருமானைக் கைக்கொண்ட வர்களும் “எனக்காரும்நிகரில்லையே” “மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசையே” “எனக்கென்னினிலேண்டுவதே” “இல்லை யெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரில்லை யெனக்கெதிரே” என்று செருக்கிப் பேசுவார்கள்.

5. ரத்னமுள்ளவனை உலகமெல்லாம் அதுவர்த்திக்கும். எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவனையும் அப்படியே; “நெடுநெயர் வரிவழுது பூனிவதூர்

விவாஷ்ய—மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச.” இத்யாதிகள் காண்க.

6. இடையில் ஒரு புருஷனைக்கொண்டே ரத்னம் வாங்கப்படும்; புருஷகார மின்றி எம்பெருமானைப் பெறமுடியாது; “வேதம்வல்லாரகளைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” இத்யாதி.

7. ரத்னத்திற்குச் சிலசில ஆச்ரயங்களில் மதிப்பு அதிகப்படும்; எம்பெருமானுக்கும் அப்படியே. ஆழ்வார்கள் திருவாக்கில் புருசுதுபுறப்பட்ட திருப்பதிகளிலையிறை எம்பெருமானுக்கு மதிப்பு அதிகம்.

8. ரத்னம் ஒளியைவிட்டு இராமன்; எம்பெருமானும் பிராட்டியைவிட்டு இரான். “பெவபெது பெவபெஹபம் ரநுஷுபெவ ராநுஷீ=தேவத்வே தேவதேஹபம் மதுஷபத்வே ச மாதஷீ.” இத்யாதிகள் காண்க.

9. ரத்னத்துக்கு ஒளியால் மலிமை; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியால் ஏற்றம்; “ஸ்ரஹபாபெவொபெவஹபுராதெ” என்றான் வேதபுருஷன். இராவணன் மாரீசனிடம்வந்து ‘இராமனை அடர்க்க நீ முனை நிற்கவேணும்’ என்று இரக்க, “ஹபுரெபம் ஹி ததெஜொ பஸ்ய ஸா ஜககா தஜ—அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜொ பஸ்ய ஸா ஜககாத்மஜா” என்றன்றோ விடைகூறினது; ஸீதாபிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனன்றோ இராமனிரான்; அவனை அடர்க்கலாகுமோ? என்றான்.

10. ரத்னத்துக்கு ஒளியால் ஏற்ற மென்றாலும் ரத்னத்தின் ஸ்வதந்திர மலிமைக்கு ஒருகுறையில்லை; எம்பெருமானுக்கு மப்படியே. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில்—“ஸூகி: ஸ்ரீஸூம் விஷ்ணு: ஸூகிலி தகவ்வெவஷ மமவாந கவாபதஜி-ஸெவ்ய மவடிவாராயீ தவிவ வ: ஸூபா கீஷ்யா ரதம் மவடிவி சஹவம் தவிமூணம் தகூணஸூக ஸூம் மவதிவ தவாத்யாஹிதமூணம்.” என்ற ச்லோகத்தினால் தெனிக.

11. ரத்னம் கடல், மலை முதலிய இடங்களில் உள்ளது; எம்பெருமானும் திருப்பாத்கடல் திருமலை முதலான இடங்களில்.

12. ரத்னம் எவ்வளவு விலையுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாம் படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் பரத்வத்தைமறைத்து ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுவனிறே.

13. ரத்னம்பெற்றவர்கள் இரவும்பகலும் கண்ணுறங்கமாட்டார்கள்; எந்த வேளையில் யார்கொள்ளைகொள்வரோ வென்று துஞ்சாதிருப்பார்கள்; எம்பெருமானைப் பெற்றவர்களும் அப்படியே; “கண்ணாக ண்டி கழிவதோர் காதலுற் றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சதவே” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் உலகாவஸ்யவிபாகையாலே உறக்கமில்லை.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப்பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

அணி கோள் மாதகத்தை—பசுமை நிலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமாபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத் திற்கு மாதகப்பச்சையையும் உவமை கூறுவதுண்டு: “பச்சை மரமலை போல் மேனி” என்ற திருமாலையுங்காண்க; காணப்புக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸார தாபங்களை யெல்லாம் போக்குந் தன்மையும் இவ்வுவமையினால் தொனிக்கும். (க)

தருமான மழைமுகிலைப் பிரியாது தன்னடைத்தார் *
வருமானம் தவிர்க்கும் மணியை அணியுருவில் *
திருமலை யம்மானை யமுதத்தைக் கடற்கிடந்த
பெருமானை * அடியேனடைந்துங்கு பிழைத்தேனே (உ)

தரு	{ கல்பவிருகடும் போன்றவனும்	அணி	{ அழகியவடிவத்தை உருவின் } உடைய
மானம்	பெரிய	திரு மலை	கல்பவிருகடும்
மழை முகிலை	காளமேகம்போன்றவனும்,	அம்மானை	{ ஸர்க்கசேஷியர் விருப்பவனும்
பிரியாது	ஒரு காலும் விட்டுவிடக்கூடாது	அமுதத்தை	அமிருதம் போன்றவனும்
தன்	{ தன்னைவந்த அடைத்தாக் } பணிந்தவர்கட்கு	கடல் கிடந்த	{ திருப்பாற்சடலில் திருக்கண்களந்தருளும் பெருமானை சூரிசெனரிப் பெருமானை
வரும்	கேர்வின்ற	பெருமானை	
மானம்	அவமானத்தை		
தவிர்க்கும்	போக்குகின்றவனும்		
மணியை	நிலமணிபோன்றவனும்	அடியேன் அடைந்த உய்த்த பிழைத்தேன்—	

* * *—“தருமான மழை முகிலை” என்றது—தருவை, மானமழை முகிலை என்றபடி. தரு என்னும் வட சொல் விருகடி மென்று பொதுப் பொருள் படுமாயினும் இங்கே கல்பவிருகடி மென்று சிறப்புப் பொருள் படும். வேண்டி வார் வேண்டின பலன்களைக் கொடுப்பதில் கல்பவிருகடித்தை நிகர்த்தவன் என்க. “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்று கல்பவிருகடித்திற்காட்டி லும் ஏற்றமும் அருளிச்செய்வார் கம்மாழ்வார்; கல்பவிருகடிமானது தன்பக்கவி லுள்ளவற்றைக் கொடுக்குமே யன்றித் தன்னைக் கொடுக்க மாட்டாது; எம்பெரு மான் அங்கனன்றியே, பலன்களையும் கொடுத்துத் தன்னையும் கொடுத்தருள்வன் என்று.

இருந்தவிடத்திலிருந்து கொண்டே உதவுகின்ற கல்பவிருகடித்தை உவமை கூறினவளவால் த்ருப்திபெருதவராய்ப் பெரிய காளமேகத்தை உவமைகூறுகின் றார் மான மழை முகிலை என்று. 1. “உயிரணிப்பான் மாகங்களைல்லாத் திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து” என்றாற்போலே நிரைச்சுமந்து கொண்டு நாடெங்குஞ் சென்று ஆக்காக்கு வர்ஷிக்கும் மேகமே 2. “விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல்

நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய், மண்மீதுழல்வாய்” என்னப்படுகிற எம்பெருமானுக்குப் பொருத்தமான உவமையாகும். அடியாருள்ள விடந்தேடிச் சென்று உதவு மவனிறே.

பிரியாது தன்னடைந்தார் வருமானந்தவிர்க்கும்—அடியார்கட்கு ஏதேனும் அவமானமுண்டானால் ஆனைத்தொழில்களுக்கு செய்து அதைப் போக்கியருள் பவன் எம்பெருமான். இதற்குப் பல இதிறாஸங்களுள்ளன வானிலும் இங்கே ஒரு இதிறாஸங்காட்டுவோம்;—பண்டைக்காலத்தில் ஸூர்யவம்சத்து அரசர்களில் அம்பரீஷ னென்பானொருவன் பரமபகவத் பக்தனாய் விளங்கி வந்தான். இவனுடைய ஞானபக்தி விரக்திகளை நோக்கி மிகத் திருவுள்ள முவந்த எம்பெருமான் ஸர்வநாலத்திலும் இவனைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தனது திருவாழியாழ் வாணை எப்போதும் இவ்வரசனுடைய மாளிகையிலேயே கோயில்கொண்டிருக்கும் படி நியமித்திருந்தான். இப்படியிருந்து வருகையில், அவ்வரசன் பகவதாராதந ரூபமாய் ஒரு ஸம்வதஸரம் அதுஷ்டத்துத் தலைக்கட்ட வேண்டியதான த்வாதசி வ்ரதமொன்றை அதுஷ்டத்து, விரதம் முடிவாகும் த்வாதசிபன்று விசேஷமாக அந்தணர்கட்கு தக்பிணைக்கொடுத்து அவர்களுடைய நியமனம்பெற்றுக்கொண்டு பாரணை பண்ணப் புகுமளவில், துவ்வாஸ மஹர்ஷி அதிதிபூஜை பெற்றுக்கொள்ள அங்கு வந்து சேர்ந்தார். மிகச்சிறந்த தபோநிதியாகிய இந்த அதிதி எழுந்தருளி னதைக் கண்டு பரமஸந்தோஷ மடைந்த பிரபு உபசாரங்களை விதிப்படி நடத்தி ‘தேவரீரும் பாரணை கோஷ்டியில் எழுந்தருளியிருந்து அமுது செய்யவேணும்’ என்று விரயமுடன் வேண்டிக் கொண்டான். மஹர்ஷியும் அதற்கு இசைந்து ‘மாத்யாஹ்ரிக அதுஷ்டாநங்களை நிறைவேற்றி வருகிறேன்’ என்று சொல்லி யமுனைக்குச் சென்றார். சென்றவர் அதுஷ்டாநங்களில் மிக ஊன்றித் தாமதிக் கையில் த்வாதசிநிதியானது கழிந்துபோருந்தருணமாயிற்று; ஸங்கல்ப பூர்வக மாக இந்த விரதத்தை அனுட்டித்து வந்த அரசன் “த்வாதசிநிதி-ஸமாப்தி யடைவதற்கு முன்னே பாரணை செய்யாவிடில் வ்ரத லோபம் விளையும்; எழுந்த ருளின் அதிதியை உபேகித்துப் பாரணை செய்தால் மஹத்தான் பாபம் விளை யும்; இங்ஙனே தர்மஸங்கடமாக நேர்ந்து விட்டதே!, இதற்கு என் செய் வோம்!” என்று மிக்க கவலைகொண்டு வல்லவர்களான அந்தணர்களைத்திரட்டி இப்போது என்னசெய்யத்தக்கதென்று விமர்சித்தான். 1. “கவொஸூராகி ததெவாஸூரிகம் நெவாஸூரிகம் தகொபாஸூரெஹ்வி” என்ற வேதவாக்கி யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு “கஹஸூர கெவஜெநாஸ காரிஷெஷுவ-தவார ணாஸூர ஶூஸூரஸூகணம் விபூர ஶூரிகாஸூரிகம்வ யஜ்.” என்று தீர்மானித்து, தீர்த்தபாரணை செய்து விட்டுப் பாராத பாரணைக்காக துவ்வாஸமஹர்ஷியின் வா வை எதிர்பார்த்திருந்தான். பிறகு வந்து சேர்ந்த மாமுனிவர், தம்மை அவமதி த்து அரசன் ஜலபாரணை செய்து விட்டதாகக் கருதி மிகுந்த சேற்றக் கொண்டு தம் தலையில் நின்ற ஒரு சடைமயிரைக் களைந்தெடுத்து அதனால் காலாக்ரியோ

தொத்த ஒரு தீ க்ருத்யையை உண்டாக்கி, அம்பரீஷனை நலியுமாறு ஏவினார். மிக்கபயங்கரமாய்தன்னை நோக்கி விசைத்து வருகின்ற அதனைக் கண்டும் அம் பரீஷன் சிறிதும் நிலைகலங்காது எம்பெருமானையே சிந்தித்திருந்தான். இவனு டைய பாதுகாவலின் பொருட்டு மாணிகையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த சக்கரத் தாழ்வான் அந்த க்ருத்யையை நிரூக்கிவிட்டது மல்லாமல் தூர்வாஸ முகியைத் தான் தொடரத் தொடங்கவே, அம்முனிவர் எத்திசையு முழன்றோடியும் புகல் பெறாமல் திருமால் திருவடிகளில் வந்துவிழ, ஸ்ரீமந்நாராயணனும் 'அம்பரீஷர் திருவடியே உமக்குப் புகல்' என்ற காட்டிக் கொடுக்க, பிறகு முனிவன் அரச னையே சரணம்புகுந்து உயிர் பிழைத்து வாழ்ந்தார் என்பதாம். (உ)

விடையே முன்றடர்த்து வேகுண்டு விலங்கலுற *

படையா லாழிதட்ட பரமன் பரஞ்சோதி *.

மடையார் நீலமல்கும் வயல்கூழ் கண்ணபுரமொன்

றுடையானுக்கு * அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ? (ரு)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில் (நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக)	பரம், சோதி	சிறத்த தேஜஸ்ஸவருடையும்
எழ்விலை	ஏழுநீரிஷ்டபங்களை	மடை ஆர்	மடைகளெங்கும் நீரம்பிய
வேகுண்டு	தீர்க்கொண்டு	நீலம்	நீலோற்பல மலர்கள்
அடர்த்தி	வலியடக்கினவனும்,	மல்கும்	வியாபித்திருக்கப் பெற்ற
விலங்கல்	தீரிகுடபர்வதத்தில்	வயல்	கழனிகளாலே
உற	சென்று சேரும்படியாக	கூழ்	கூழப்பட்ட
படையால்	{ (வாஹ) ஸேனைகளைக் கொண்டு	கண்ணபுரம் ஒன்று	{ திருக்கண்ணபுரமென்கிற ஒரு விலகண தெய்தேசத்தை
ஆழி	ஸமுத்தரத்தை	உடையா னுக்கு	{ (இருப்பிடமாக) உடைய பெருமானுக்கு
தட்ட	அடைத்தவனும்,	அடியேன்	சேஷபூதனான நான்
பரமன்	எல்லாரினுஞ் சிறந்தவனும்	ஒருவர்க்கு	வேறெவர்க்கு
		உரியேனோ	உரிமைப்படுவேனோ?

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டியின் கலவிக்கு இடைபூறாயிருந்த ஏழு காளை களைவலியடக்கி அவளை மணந்து கொண்டவனும், வானரப்படைகளைக் கொண்டு கடலில் அணைகட்டினவனும், திருக்கண்ணபுரமென்கிற ஒரு நிலகூணமான திருப்பதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு மேனாணித் திருப்பவனுமான எம்பெரு மானுக்கன்றி வேறொருத்தனுக்கும் உரியேன்னல்லே எனன்று திருமந்தார்த்த மான அந்நாராயணசேஷத்வத்தை அதுஸந்தித்தாராயிற்று.

விலங்கலுறப் படையாலாழிதட்ட பரமன்—ஆழி விலங்கலுறப் படையால் தட்ட பரமன் என்றும் அந்வயித்து உரைப்பர். ஆழி—ஸூர்யனானவன், விலங்கல்

கல் உற—(அஸ்தமன) பர்வதத்தில் சேர்ந்து விட்டானென்னும்படி, படையால்
—சக்கரப்படையினால், தட்ட—மறைத்த—என்று பொருள் காண்க. அர்ஜுனன்
பதின்மூன்று நாட்போரில் தன்மகனான அபிமந்நபுஷைக்கொன்ற ஜயத்ரதனை
மறுமலர் ஸூர்யன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லாதாகப் பல பிரதிஜ்
னஞ்சன் செய்ய, அது சிறைவேறக் கூடாதென்று அந்த ஜயத்ரதனை எதிரிகளால்
உப்புக் முடிபாதபடியாக விழுந்துக்கிடே சிறந்திக் காப்பாற்றிக் கொண்டி
ருந்த ராஜாக்களின் முன்னே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகல் காழிகை முப்பதும் சென்ற
தாகத் தோன்றும்படி, தினைவறிந்து காரியஞ் செய்யும் தனது சக்ராபுதத்தைக்
கொண்டு ஸூர்யனைமறைக்க, 'ஆதித்யன் அஸ்தமித்தான், இனி நமக்குப் பிராண
பயமில்லை; அர்ஜுனன் பிரதிஜ்னஞ் செய்திருக்கிறபடியே அக்திப்ரவேசம் செய்யப்
போவதைக் கண்டுகனிப்போம்' என்றெண்ணி, ஜயத்ரதன் வெளிப்பட்டு நின்ற
வளயிலே, கண்ணபிரான் ஸூதர்ச்சகர்த்வாணை மீட்டுக் கொள்ள, ஸூர்யன் இன்
தும் அஸ்தமிக்க வில்லையென்று உணர்ந்து கொண்ட அர்ஜுனன் உடனே தனது
அம்பைக் கொண்டு அந்த ஜயத்ரதனைத்தலைபறுத்து விட்டான் என்ற வரலாறு
ஆக. "ஸூதர்ச்சகம் பாஸ்கர கோடிதுல்யம்" என்றபடியே கோடிஸூர்ய
ப்ரகாசமான திருவாழியைக் கொண்டு ஸூர்யனைமறைத்தல் எண்ணம் கூடு
மெனில்; ஸூர்யனுடைய ஒளி கண்ணிலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால்
இருட்டைப்போக்கும்; அப்படியல்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக்கண்
கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடி அளவுபடாத மிக்க பேரொளியைக் கொண்டுள்ள
தனால் பளபளத்துக் கண்களை இருளப்பண்ணுமெனச் சமாதானக் கூறுவர்
பெரியோர், மற்றஞ் சிலவகையான ஸமாதானங்களும் கூறுவாருளர்.

'கண்ணபுரமுடையானுக்கு' என்னுமல் 'கண்ணபுரம் ஒன்று உடை
யானுக்கு' என்றது இத்திருப்பதின் நெய்மய விளக்கும்; எம்பெருமான் எத்
தனையோ இடங்களை உடையனாவிருந்தாலும் திருக்கண்ணபுரமே அத்நிதியமான
இடம் என்பது போதரும். (12)

மிக்காணை மறையாய் விரித்த விளக்கை * என்னுள்
புக்காணைப் புகழ்சேர் பொலிசின்ற பொன்மலையை *
தக்காணைக் கடிக்கைத் தடங்குன்றின் பிசையிருந்த *
அக்காரக்கனியை அடைத்துய்க்து போனேனே. (சு)

மிக்காணை	மறைத்தலும்
மறை ஆய்	வேதமாக விரிவுபெற்ற
விரித்த	விளக்குப்
விளக்கை	போன்றவனும்
என்னுள்	என்னெஞ்சினுள்ளே
புக்காணை	புகுத்திருப்பவனும்
புகழ்சேர்	இத்தி வாய்த்தவனும்
பொலிசின்ற	ஜகலிக்கின்ற பொன் மலை
பொன்	போன்றவனும்,
மலையை	

தக்காணை	தகவுடையவனும்
கடிக்கை	கடிக்கையென்னும் பெரிய
தட குன்றின்	திருமலையின்மீது
மிசை இருந்த	எழுந்திருளியிருக்கின்ற,
அக்காரக்	அக்காரக் கனிபுமான்
கனியை	திருக்கண்ணபுரத்
	தெம்பெருமானை
	அடைத்து உய்த்து போனேன்—

* * *—மிக்கான்—மிசுத்தவன்; ஸர்வஸ்மாத்பான் என்றபடி. “மறையாய் விரிந்த விளக்கை” என்பதற்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களுண்டு; “வேறென்றால் காணவேண்டாதே தனக்குத்தானே ப்ரகாசகமாயிருப்பது; ப்ரமாணங்களாலே அறியப் பார்க்கு மன்று அவற்றாலே ப்ரகாசிக்கிற மேன்மைக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருப்பது.” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான அருளிச்செயல். இதனால், எம்பெருமானே மறையாய் விரிந்தவன் என்றதாகிறது. ஆசார்யஹ்ருதயத்தின் முதல் குர்ணிகையில் “மறையாய் விரிந்த துளக்கையில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையினாலுள்ளி செய்தான்” என்றருளிச் செய்தபடியை நோக்குங்கால் மறையாய் விரிந்த விளக் கென்று அகாரத்தைச் சொல்லிற்றாக விளங்குகின்றது. அவ்விடத்து ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் வியாக்கியானத்தில் அகாரபரமாகவே தெளிவாக வியாக்கியானம் செய்தருளப்பட்டிருக்கிறது. “ககரொர வெ வவ-ர வாக்” (எல்லாவாக்குக்களும் அகாரமே) என்கையாலே, அகாரத்தானே நான்மறைகளாகப் பரம்பிற்பெறென்ப. ஆக, ‘மறையாய் விரிந்த விளக்கு’ என்று அகாரத்தைச் சொல்லிற்றுகிலும் அகாரவாச்யனான எம்பெருமானே இவ்விடத்திற்குப் பொருள்; வாச்யவாசகபாவஸம்பந்தத்தைப் பற்றினது ஸாமாநாதிகாண்யம் ஆக, இரண்டுவகையான நிர்வாஹங்களும் அறிபத்தக்கன.

பொலிகின்ற போன் மலையை—“கணபுரத்துப் போன்மலை போல் நின்றவன்” என்றார் பெரிய திருமடனிலும்.

தக்கான்—சோளஸிம்ஹபுரமென்று வழங்கப்படுகிற திருக்கடிகைப்பதி யெம்பெருமானுடைய திருநாமம். பாமதபாளு என்றபடி.

கடிகைத் தடங்குன்று—‘வழிகா’ என்னும் வடசொல் கடிகை யெனத் திரிந்தது; நாழிகை என்றபடி. ஒருவர் ஒரு நாழிகைப்பொழுது இத்தலத்தி லுறைந்தாலும் அவர்க்கு முத்தி கிடைக்குமாதலால் இத்தலத்திற்குக் கடிகை யென்று திருநாமமென்பர். இது சோள தேசம் போன்று வளம்மிக்கு நரசிங்க மூர்த்தி உறைதற்கு இடமாயிருத்தல் பற்றி சோளஸிம்ஹபுரமென்று வழங்கப் பட்டும். சோளஸிம்ஹராஜனது புரமென்றும் பொருள் கூறுவர்.

அக்காரக்கனி—இதாவும் அத்தலத்து எம்பெருமானது திருநாமம். அக்காரம் (வெல்லக்கட்டி) போலவும் கனி போலவும் மதுமாயிருப்பவன் என்க. அக்காரத்தில் தோன்றிய கனி எனவுமாம். அதாவது—அக்காரத்தைக் கொம்பு ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி, அதில் நின்ற முண்டான கனி எப்படி விலகாதுமான இனிப்போடு கூடியிருக்குமோ, அப்படி எம்பெருமான் விலகாதுபோக்பவன் என்றவாறு.

இத்திருமொழியில் பல ப்ரகாசங்களில் திருக்கண்ணபுரத்தின் திருநாம இலச்சினை இல்லையாயினும் நிகமணப் ப்ரகாசத்தில் “கருநீர்முதில்வண்ணன் கண்ண புரத்தானை” என்று தலைக்கட்டுகையாலே சேனரிப்பெருமானையே தக்கானாகவும் அக்காரக்கனியாகவும் திருக்குடந்தையாசாவமுதனாகவும் வயலாவிமைந்தனாகவும்

பேசி யதுபகிக்கிறாரென்று கொள்க. கீழ் ஏழாம்பத்தில் திருநகறழூர்ப் பதிகங்
களுள் “அறவாமடநாகு” “நினைவிற்பெய்கண்” என்னுந் திருமொழிகளின் போக்
கும் இத்தகையதே. (4)

வந்தா யென்மனத்தே வந்து நீ புதுத்தபின்னை *
எந்தாய்! போயறியா யிதுவே யமையாதோ? *
கோந்தார் பைம்பொழில்குழ் குடத்தைக் கிடந்துகத்த
மைந்தா! * உன்னை யென்றும் மறவாமைப் பெற்றேனே. (5)

எந்தாய்	எம்பெருமானே!	பை பொழில்	பார்த்த சோலைகளினால்
என் மனத்தே	என் செஞ்சிவனே	குழ்	குடிப்பட்ட
நீ வந்தாய்	நீ வந்துபுகுந்தாய்;	குடத்தை	திருக்குடத்தைவிடவே
வந்து புகுந்த	அவ்வளம் வந்து சென்ற	கிடத்த	சாய்த்தருளி
பின்னை	பின்பு	உகந்த	திருவுள்ளமுடந்த
போய்	திரும்பிப்போவதை	மைந்தா	வைத்தாடுன!
அறியாய்	அடியோடு மறந்திட்டாய்;	உன்னை	உன்னை
இதுவே	இத்தப் பேதலானே	என்றும்	என்றைக்கும்
அமையாதோ	போராதிதா?	மறவாமை	மறவாமலிருக்கப்
கொந்த ஆர்	கொத்துக்கள் கிரம்பிய	பெற்றேன்	பெற்றேன்.

* * *—தாம்பெற்றபேற்றை வாயாச்சொல்லி மகிழ்கிறார். “என்மனத்தே
வந்து நீ புதுத்தபின்னை எந்தாய் போயறியாய்” என்று ஒருவாக்கியமாகவே
சொல்லிவிடலாமே; முதலில் “வந்தாய்” என்றொன்று தனிப்படவேண்டாமே
என்னலாமாயினும், தம்முடைய ஆர்த்தம் நன்கு விளக்குமாறு “எந்தாய்! என்
மனத்தே வந்தாய்—வந்து புதுத்தபின்னைப் போயறியாய்” என்று தனித்தனி
வாக்கியமாக நீட்டிநீட்டி யருளிச்செய்கின்றார்.

வந்தாய்—பரமபதம் திருப்பாற்கடல் முதலான அஸாதாரண ஸ்தலங்களை
விட்டு இவ்விடம்வந்தாய்; என்மனத்தேவந்து புதுத்தபின்னை—வந்தவிடத்திலும்
ஜ்ஞானத்துடனாகவந்திற் கிறந்த பேசிகளின்மனத்தைத் தேடியோடாமல்
காயினேனுடைய மனத்தைத் தேடிப்பிடித்து வந்துபுகுந்தபின்பு, போயறியாய்—
‘இனிப இடங்களிலே நாம் கடிமகவாழ்வாதவிட்டு இவருடைய அழகுக்கு நெஞ்
சிலே சிறைப்பட்டுக் கிடப்பானேன்?’ என்று வெறுத்து நெஞ்சைவிட்டு நீங்கிப்
போக நினைபாமல் ‘இதனில் கிறந்தந்தாதாம் வேறொன்று நமக்கில்லை’ என்று
கொண்டு என்னெஞ்சிலேயே ஸ்திரப்திஷ்டையாக இருக்கின்றாய்—என்றும்
விரித்துரைக்கலாம்.

இதுவே அமையாதோ?—ஒருவனுக்கு இதற்கு மேற்படவும் ஒருபேறு
உண்டோ? என்றவாறு.

செளரிப்பெருமானே அதுபகித்துவருகிற ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் திருந்
குடத்தை ஆராவமுதன்பக்கல் சென்றுசேர, ஆராவமுதப் பெருமானே! நீர் உம்

முடைய பேருக என்னெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தாலும் பரவியென் மறந்தொழிய
லாமே; அப்படி மறந்தொழிகையின்றியே “எந்நன்றி செய்தேனு என்னெஞ்சில்
திகழ்வதுவே” என்றாப்போலே நன்றிபாராட்டப் பெற்றேனே!, நீர்வந்து புகுந்த
பேற்றுக்கு மேற்பட்ட பேறன்றோ இது! என்றவாறு. (டு)

எஞ்சா வெந்நாகத் தழுத்தி நெஞ்சுகின்றேற்கு *
அஞ்சேலென் றடியேனை சூட்டுகொள்ள வல்லானை *
நெஞ்சே! நீநீனையாது இறைப்பொழுது மிருத்திகண்டாய் *
மஞ்சார் மானிகைகுழ வயலாலி மைத்தனையே. (சு)

எஞ்சா	ஒருகாலும் குறைதலில்லாத	வயல்	வயல்களையுடைத்தான
வெம்	} கொடிய நாகத்திலே	சூவி	{ திருவாலியில் எழுந்தருளியிருக்கிற
நாகத்த			
அழுந்தி	சூழக்காற்பட்டு	மைத்தனை	{ ஸ்வாமிபுமான சூட்செனரிப்பேருமானை
நெஞ்சு	} நெஞ்சுகின்ற என்னை		
கின்றேற்கு	நெஞ்சே	மனமே!	
அடியேனை	} 'பயப்படாதே' என்ற தேற்றி	நீ	நீ
அஞ்சேல்		இறைப் பொழுதும்	} அனுகூலமும்
என்ற	} அடிமைகொள்ள வல்லானை		
சூட்டுகொள்ள	நினைபாது இருத்தி	} நினைபாமலேயிருக்கிறாயே.	
வல்லானை			{ மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கின திருமாளிகை கொள் சூழப்பட்டு
மஞ்சார்	கண்டாய்		
மானிகைகுழ			

* * * —தீழ்ப்பாட்டில் “உன்னையென்றும் மறவாகைப் பெற்றேனே” என்
றருளிச்செய்தவர்தாமே இப்போது “நெஞ்சே! நீ இறைப்பொழுதும் நினைபாது
இருத்திகண்டாய்” என்கிறார்; கருத்தென்ன? எம்பெருமான் செய்தருளின பேருத
விக்குத் தம்முடைய மறவாகை ஈடல்ல; அந்த உபகாரத்தின் கணத்தையும் தம்
முடைய நினைவையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்து மனசில் தம்முடைய மறவாகை அனைத்
தல்பமாய்த் தோற்றிற்றுப் போலும்; அதனால் அருளிச் செய்கிறபடி..

பலவகைகளாலும் கணக்கப் பாவங்களைப்பண்ணி அவற்றின் பலன்களை
யறுபவிக்கக் கொடிய நாகங்களிலே சென்று நோவுபடுங்கால் ‘தான்பண்ணின்
பாவங்களின் பலனைத் தான் அறுபவிக்கட்டும்; நமக்கு வந்ததென்ன?’ என்றிரா
மல் அங்கே யெழுந்தருளி ‘நாம் இருக்க, நீ பாவங்களின்பலனை அறுபவிக்க
ப்பாப்திபுண்டோ? அஞ்சாதே’ என்று அபயப்பாடானம் பண்ணி எய்தித்தருளு
மெம்பிரான் என்பன முன்னடிகள்.

.. நாகத்திலே அழுந்தி நடுங்கும்போது அஞ்சேலென்று சூட்டுகொள்வதாகச்
சொல்லுகிறதிதற்குக் கருத்து என்? எனில்; * நென்னவன் தமர் ரெப்பமிலாதார்
சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து பின்னும் வன்கிறீற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்
முன்னாக இழுப்பதாறிய பமதண்டனைகளை அறுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில்

எம்பெருமான் அங்கே வந்து அபயமளித்துக் காத்தருளினின்றுனென்றதன்று; 'ஐயோ! நாம் எல்லையில்லாத பாவங்களைப் பண்ணிவிட்டோமே! வெவ்வித நரகங்களிலே சென்று கொடியதுன்பங்களை யதுபவிக்க நேருமே, என்ருசய்வோம்?' என்று கவலைப்பட்டு வருந்தியிருக்குமிருப்பிலே அபயப்ரதானம் பண்ணும்படியைச் சொன்னவாறு என்க. இங்கு வெந்நரகமென்றது ஸம்ஸாரத்தை என்று கொள்ளும் பகஷத்தில் எளிதாகவே பொருளாகும். இப்பொருளை வியாக்கியானத்திற் கணங்கியது.

"நடுக்குகின்றேற்கு அடியேனை" என்றவிடத்து, வடமொழியில் ஆர்ஷப் பிரயோகங்களிற்செபால உபபத்தி கூறவேண்டும்: "நடுக்குகின்றேற்கு" என்பது 'நடுக்குகின்ற எனக்கு' என்று பொருள்தர நின்றுலும் இங்கு அங்கனம்பொருள் படாது 'நடுக்குகின்ற' என்று விசேஷணமாத்திரமாக நிற்கும்; அடியேனில் அர்வயிக்கவேண்டுதலால், திருமாயில் "மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும்" என்றபாசாத்தில் "உழைக்கின்றேற்கு என்னை" என்ற பிரயோகமும் பிறவும் காணத்தக்கன.

இருத்தி-முன்னிலையொருமை நிகழ்காலவினைமுற்று, கண்டாய்-முன்னிலைபகை. (க)

பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும்நீன் றடியேனுக்கு *
உற்றுனாய் வளர்த்து என்னுயிராகி நீன்றுனை *
முற்றாமாதிக்கோள் விடுத்தானே யெம்மானே *
எத்தால் யான்மறக்கேன் இதுசொல்லென் னெழைகெஞ்சே! (எ)

என் னெழ கெஞ்சே!—;

பெற்றார் { என்னைப் பெற்ற
தாய்தக்கதாய்

பெற்ற { பெற்றப் போட்டுப்
ஒழிந்தார் } போய்விட்டார்கள்;

பின்னும் பின்பு

அடியேனுக்கு அடியேனுக்கு

உற்றுன் { வலவீத பக்தவுமா
சூய் சின்று } விருத்தகொண்டு

வளர்த்து என்னைவளரச்செய்து

என் உயிர் { (அவ்வளவோடும் விடாமல்)
கூடு எனக்கு உயிராயிருந்து
நின்றுனை கொண்டு மேலும்
நன்மைகளைச்
செய்பவனும்

முற்ற மா மதி { பருவம் கிரம்பாத
சந்திரனுடைய

கோள் சுயரோகத்தை

விடுத்தானே போக்கினவனுமான

எம்மானே எம்பெருமானே

எத்தால் எக்காணம்பற்றி

யான் மறக்கேன் } நான்மறக்கவல்லேன்?

இது சொல் { இவ்விஷயத்திற்கு
விடைகூறு.

* * *—சரிபிண்டத்தை மாத்திரமே உற்பத்தி பண்ணுமவர்களான மாதாபிதாக்கள் என்னைப் பெற்றப், பேர்ட்டுப் போய்விட்டார்கள்; ஞானபக்தி

முதலிய குணங்கள் எனக்கு வளர்தற்குரிய வழிகளில் ஒரு முயற்சியும் அவர்கள் செய்தார்களில்லை. இப்படி அவர்கள் கைவிட்டகாலத்தில் எனக்கு எல்லாவுறவு முறையாய் நின்று என்னை வளரச்செய்து வருகின்ற எம்பெருமானை நெஞ்சே! என்ன காரணம் பற்றி மறந்தொழிய முடியும்? சொல்லாய் என்று தம் திரு வள்ளத்தோடு உசாவுகிறார்.

உற்றொருய் வளர்த்து = “ விதாது ரக்ஷகஸ்யஸூரீ ஊத-ஹா ஜெக்யொ ரஹ வதிஃ ஸ்ராரூபாரொ ஜஹதாது ஜெகதா ஹாஜ்யஸூரீ-விதாது ரக்ஷகச் சேஷீ பர்த்தா ஜ்ஜெக்யொ சம்பதி-ஸ்வாம் யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தா சாத்யமநாதித: ” என்கிறபடியே திரும்பத்தத்தில் கேளுகின்ற ஒன்பதுவகையான உறவுகளையுமுடையவன் எம்பெருமான் என்க. உடன் பிறந்தவர்கள், வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், தாய்தந்தையர், பிரமன் ருத்ரன் முதலானவர்கள் ஒரு வரும் ரக்ஷகரல்லர், எம்பெருமானொருவனே ரக்ஷகன் என்பதை இப்பாசரத்தில் விளக்கவைக்கிறார். உடன் பிறந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்பதை உயிரிடத்திலும் இராவணனிடத்திலும் காணலாம். தாய்தந்தையர் ரக்ஷகரல்லர் என்பதைக் கைகேயியிடத்திலும் ஹிரண்யகசிபுனிடத்திலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் தங்கள் புத்திரர்களை யொவளவிரோதி யென்று உபேகித்தல், ரக்ஷகரல்லம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலே போடுதல், விலைகூறி விற்பனை செய்தல், மாணஸமயத்திலாவது எம்பெருமானை நினைத்துக் கறாசேர வெட்டாதபடி “ சோர்வினல் பொருள் வைத்த துண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிருந்து ” என்கிறபடியே அலைத்தல் முடித்தல் செய்யாநிற்பார்கள். ஸ்திரீ க்ளுக்குக் கணவன் ரக்ஷகரல்லன் என்பது தருமபுத்திராதிகளிடத்திலும் களனிடத்திலும் காணலாம். இவர்களெல்லாம் ரக்ஷகரல்லரேயாகிலும் நாட்டுக்குக் கண்காட்டியாய்ப் போருகிற சந்திரன் ஸூரியன் முதலானார் ரக்ஷகர்களாகக் குறையென்னினில்; அவர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு அஞ்சித் தாங்கள் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கப் பெறாமல் நாழிகை கூறிட்டு உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாய்ப் போருகையாலும், இரணியன் இராவணன் முதலானார் கையில் அகப்பட்டு இழிதொழில் செய்து திரிபவர்களாகையாலும் ரக்ஷகராக மாட்டார்கள். த்ரிலோக பாலகனான இந்திரனும் ‘ நம்முடைய பதவி எப்போது நழுவப்போகிறதோ! ’ என்று அஞ்சியிருப்பவனும் இந்திரஜித்தின்கையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டு கட்டுண்டவனும், மஹாபலிபோல்வார்கையிலே செல்வத் தைப்பறிக்கொடுத்துக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்த் திரிபவனாகையாலே ரக்ஷகனாக மாட்டான். நான்முகனும் மதுகடைபர்கையிலே வேதங்களைப்பறிக்கொடுத்து ‘ கண்டிழந்தேன், தனமிழந்தேன் ’ என்று நிலம் துழாவுகையாலே ரக்ஷகனாக மாட்டான். ருத்ரனும் ஸகலப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிப்பதையே தொழிலாக வுடையனாய் விடாய் முகத்திலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற் போலே தழல்பிற வண்ணனாய், தன்னைபாச்சரித்தவர்களை ‘ அறுத்துத்தா, பொறித்துத்தா ’ என்று கொடுத்தொழில்களைச் செய்கித்துக் கொள்ளுகையாலும், தன்னைபடுத்த

வாணனை 'தலையில் பூவாடாதே ராசிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து, தன்னைத் தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடு சீப்த்தாற் போலே சீய்க்கக் கண்டு 'உபிருண்டாகில் உப்புமாதியுண்ணலாம்' என்று நெற்றிக்கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு நழுவினவனாகையாலும், லோககுருவாய்த் தனக்குப் பிதாவான பிரமனது தலையைத் திருகிப் பாதகியாய்க் கையுங்கபாலமுமாய்த் திறந்துவிடந்த வாசல்தோறும் புக்குத் தன்னை வெளியிட்டுக் கொண்டு திரிந்த வனாகையாலும் ராசிகளுக்கமாட்டான்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட நிலையையிலும் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக், கொண்டு தாய்முகங்காட்டியும் இன்சொற்கள் சொல்லியும் அகவாயிலே நின்று லத்தையே பிடித்து கோக்கிக் கொண்டு போரும் ஸர்வரக்ஷகனாவன். இந்த ரக்ஷகத்வம் தம்மளவில் பளித்தபடியை முன்னடிகளால் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

பருவம் நிரம்பாத பாஸகந்நிரனுக்கு வந்த சுஷயத்தைப் போக்கினவனும், தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டவனுமான பெருமானை என்னகாரணம் பற்றி மறக்கலாம்? மறக்கவழிபுண்டாகில் சொல் லாய் நெஞ்சமே! என்ஈரூர் பின்னடிகளில்.

எத்தால் யான் மறக்கேன்—எம்பெருமான் நமக்கு ஒரு நன்மையும் செய்ய விஷலை யென்றே காரணத்தினால் மறக்கவோ? அல்லது, அற்பமான உபகாரமே நமக்குப் பண்ணியிருக்கிறானென்று கொண்டு மறக்கவோ? நம்மை ராசிக்கவல் லார்பிறருளசென்று கொண்டு அவனை மறக்கவோ? (எ)

கற்றூர் பற்றறுக்கும் பிறவிப் பெருங்கடலே *
பற்று வந்தடியேன் பிறத்தேன் பிறந்தபின்னை *
வற்று நீர்வயல்குழ வயலாலி யம்மாளைப்
பெற்றேன் * பெற்றதுவும் பிறவாமைப் பெற்றேனே. (அ)

கற்று

விவேகன்

பற்ற அறக்கும் { 'இதன்ஊம்பத்தமே நமக்கு வேண்டா' என்று வெதத்த ஒழிக்கும்படி யான
பிறவி பெரு கடலே } எம்மனாராதே பெரியகடலையே
பற்று போக்யவசப் பற்றி
அடியேன் வந்த { (இக்கிலத்திலே) அடியேன் வந்த (பவபிறப்பும்) பிறத்தேன் பிறவாசின்றேன்;
பிறத்த பின்னை } இப்படி பிறத்த வருமகடலிலே,

வற்று நீர் வயல் குழ { ஒருகாலும் வற்றுத நீர்வள முடைய சுழனிகளாலே குழப்பட்ட

வயலாலி { 'வயலாலி' என்றேபெயர் பெற்ற திருவாலியில் சுழத்தருளியிருக்கிற

அம்மாளை எம்பெருமானை

பெற்றேன் ப்ராப்தானேன்;

பெற்றதுவும் அவனைப்பெற்றவாதே

பிறவாமை { மறபிறப்பில்லாமை பெற்றேன்.

* * *—தன்னை மறக்கமுடியாதபடி எம்பெருமான் உமக்குப் பண்ணித் தந்த உபகாரந்தான் ஏதென்ன, தன்னுடைய அறுபவத்துக்கு இடையூறு வாராதபடி பண்ணித்தந்த மஹோபகாரகனன்றோ வென்கிறார்.

1. “பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிக்கின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை” என்றும், 2. “நேரயே மூப்பிறப்பிறப்புப் பினியே யென்றிவை பொழியக், கூடேகொள் ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே” 3. “இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி பான் வேண்டேன்” என்றும் விவேகிகள் வேறுத்துத் தள்ளும்படியான ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே அலைமேல் அலையாகக் கொண்டு வந்து தள்ளுமாபோலே ஒருஜன்மம் ஒருஜன்மத் திலேல கொண்டு தள்ள மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து போந்தேன்; இப்படி பிறந்து வாராபிறக்கச்செய்தே நான் பிறந்த ஸம்ஸாரத்திலே அவன் வந்து நெருங்குகையாலே அவனைப் பெற்றுக்கொண்டு நின்றேன். இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரப் பிறவி மீண்டும் எனக்கு நேராதபடியான பெரும் பேற்றைப் பெற்றேன், இதுவன்றோ அவன் செய்தருளின உபகாரம் என்றாராயிற்று. மூன்றாமடியில் திருவாலிப்பதிக்கு விசேஷணமாக ‘வயல்’ என்னுஞ் சொல் இரண்டுமுறை வந்துள்ளது புரந்தியன்று; ‘வயல்கூழ்’ என்பதே விசேஷணம்; ‘வயலாலி’ என்பது திருவாலியென்பது போலே திருப்பதியின் ப்ரஸித்தவ்ய வஹாரத்தின் அதுகாரமாகும். வயலாலிமணவாளன் என்றே வழங்குவர்களிறே.

“பிறவாமைப் பெற்றேனே” என்பதற்குப்பலபடி பொருளருளிச் செய்வர்; பேரியணுச்சான்பின்னை விபாக்கியானங் காண்கின்:—“இப்பேற்றுக்கு விச்சே தத்தைப் பண்ணக்கடவ ஜன்மம் மறுவலிடாதபடி பெற்றேனென்னுதல்; அன் திக்கே இப்பேற்றுக்கடியாக என்பக்கல் ஒரு நன்மை பிறவாதிருக்கச் செய்தே பெற்றேனென்னுதல்; அங்கனுமன்றிக்கே, பெற்றேனென்னும் உபகாரஸம் ரூதியும் வர்த்திபாதபடி பெற்றேனென்னுதல். உபகாரஸம்ருதி அதுவர்த்தித் தவன்று ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சுறல்பட வேண்டும்படியிருக்குமிதே; அது வேண்டாதே ‘ப்ராப்தம் இது’ என்றிருக்கும்படி உபகரித்தானாயிற்று.” என்று.

இனிப் பிறப்பில்லாமையைப் பெற்றேன் என்பது முதல்அர்த்தம்; (என்னிட த்தில் ஒரு ஹேதுவும்) பிறவாமல் பேறுபெற்றேன் என்பது இரண்டாம் அர்த் தம்; , நன்றியறிவும் பிறவாமலே பேறுபெற்றேன் என்பது மூன்றாவது அர்த்தம். (அ)

கண்ணார் கண்ணபுரம் கடிகை கடிகமழும் *

தண்ணார் தாமரைகுழ் தலைச்சங்க மேல்தீசையுள் *

விண்ணோர் காண்மதியை விரித்தின்று வெஞ்கடரை *

கண்ணாக் கண்டுகொண்டு களிக்கின்றதிங் கேன்றுகொலோ? (க)

கண் ஆர்	கண்பொருத்தம்படியான [ஸுந்தரமான]	நான் மதியை	{ நான்தோறும் சந்திரன்போலே அறுபவிக்கவுரியனாய்
கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்திலும்	விரிசின்ற	{ உதயகாலத்தில் விரியும் ஸூரியன்போலே
கடினக	திருக்கடிகாசலத்திலும்	வெம் கடரை	{ பரதாபம் மிக்கவருன எம்பெருமானை
கடி கடமும்	பரிமளம்மிக்க		
தண் ஆர்	குளிச்சிப்பொருத்திய	இங்கு	இல்லத்திலே
தாமரை குழ்	தாமரைகளாலே குழப்பட்ட	கண் ஆர்	{ கண்கள் த்ருப்திபெற
தலைச்சங்கம்	தலைச்சங்கமென்னும்	கண்மகோண்டு	{ மனவும் காணப்பெற்று
மேல்	பதியில்		
திசையுள்	மேலைப்பக்கத்திலும்	களிக்கின்றது	ஆர்த்திப்பது
விண்ணோர்	சித்யஸூரிகளுக்கு	என்று சொல்	என்றைக்கோ?

* * *—திருக்கண்ணபுரத்திலும் திருக்கடிகாசலத்திலும் தலைச்சங்கமேழல் திசையிலும் சித்பஸூரிதிபண்ணியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் கண்ணாரக்கண்ணி களிக்கப் பெறும் நான் என்றைக்கோ என்று குறுகுறுவிக்கிறார்.

கண்ணார் கண்ணபுரம்—வைத்த கண் வரங்காமல் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும்படி மிகஅழகிய திருக்கண்ணபுரம் என்றவாறு. அன்றியே, இடமுடைத்தான [—விசாலமான] திருக்கண்ணபுரம் என்றுமாம். கண்-இடம்.

தலைச்சங்க மேல்திசையுள் விண்ணோர் காண்மதியை—சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் 'தலைச்சங்க காண்மதியம்' என்பது ஒரு திருப்பதி. (திருநாற் கூர் ஸமீபத்திலுள்ளது.) அங்குள்ள எம்பெருமானுக்கு 'காண்மதியப் பெரு மான்' என்று திருநாமம் சிறந்த திருச்சங்கையேந்திய காண்மதியப் பெரு மானையுடைய தலமாதல் பற்றித் தலைச்சங்க காண்மதியம் என்று திருநாம மென்பர். இது 'தலைச்சங்காடு' என்றும் வழங்கப்படும். 'தலைச்சங்காடு' என்பது மருவற்றுப் பேரலும். தலைச்சங்கப் பெருமானுடைய இருப்பிட மென்றவாறு. "கைப்பால் அலைச்சங்கமேன்று மலரிபாங்கத் தம்மான், தலைச் சங்கநாண்மதியத்தான்" என்பது ஐயங்காது நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந் தாதுப் பாசரம். இத்தலத்திற்குப் பாடல் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளுள் இஃதென்தானும், பெரியதிருமடலில் "நன்னீர்த் தலைச்சங்க நாண்மதியை" என்பதும்.

காண்மதியை விரிகின்ற வெஞ்கடரை—"கதிர்மதியம் போல் முகத் தான்"—"திங்களுமா தித்தியனு மெழுந்தாற்போல் அங்கணிரண்டுக்கொண்டு"— "உதயபருப்பதத்தின் மேல் விரியுங்கதிரே போல்வானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே." (க)

சேருநீர் வேல்வலவன் கலிகன்றி மங்கையர்கோன்*
கருநீர் முகில்வண்ணன் கண்ணபுரத்தானை*
இருநீர் தமிழின்னினை மாலைகள் கொண்டு தோண்டி!*
வருநீர் வையமுய்ய இவைபாடியாடுமினே.

(க0)

கரு	கப்பத்தில்	இரு நீர்	மிக்க நீர்மையைபுடைய
நீர்	நீர்கொண்ட	இன் தமிழ்	இனிய தமிழிநுலாகிய
முகில்	மேகம்போன்ற	இன் இசை	இனிய இசையைபுடைய
வண்ணன்	திருவிதந்தையுடையாரான	இவை	இச்சொல்மாலைகளைக் கொண்டு
கண்ணன்	செளரிப்பெருமான்	மாலைகள்	
புரத்தானை	லிகுயமாக,-	கொண்டு	
செரு நீர்	புத்தம்செய்வதையே இயல்வாகவுடைய வேற்படையைப் பிரயோகிக்கவல்லவரும்	தொண்டர்	தொண்டர்களே!
வேல் வலவன்		கரு நீர்	கடல்குழந்த உலகம் வையம் உய்ய } உஜ்ஜீவிக்கும்படி
மன்னையர்		வையம் உய்ய	
கோன்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	பாடி	வாயாரப்பாடி
கவிதன்றி	அரசருமான	சூழின்	மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு வீடாகக் கூத்தாடுக்தன்.
	சூழ்வார் (அருளிச்செய்த)		

* * *—இத்திருமொழியில் திருவானி திருக்குடந்தை திருக்கடிகை முதலான பல திருப்பதிகளை அதுவந்தித் திருந்தாலும் இப்போது இவர் கவி பாடுகிறது திருக்கண்ணபுரத்தையே என்பது இப்பாட்டில் விளக்கப்பட்டது.

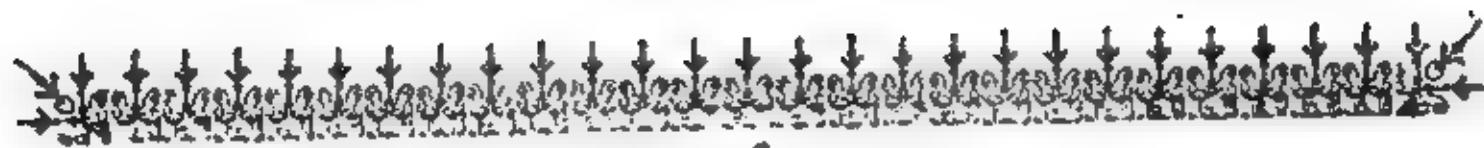
பகவத்பக்திமிசூந்து தொண்டர்களென்று பெயர் பெற்றவர்களை விளித்து, நீங்கள் இத்திருமொழியைப் பாடியாடுங்கோள் ; உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்—என்கிறார்.

வருநீர்வையம்—கடல் குழந்த பூமியிலே, உய்ய—நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி, இவைபாடியாடுமின் என்னவுமாம். (க)

அடிவரவு:—கைம்மானம், தரு, விடை, மிக்கான், வந்தாய், எஞ்சா, பெற்றார், கற்றார், கண்ணார், செரு, வண்டார்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

எட்டாம்பத்து--பத்தாந்திருமொழி,

வ ண் ட ா ர் பூ ம ா ம ல ர் ம ங் கை.

(இதுவும் திருக்கண்ணபுரத் திருப்பதிகம்.)

வண்டார் பூமா மலர்மங்கை மணநோக்க
முண்டானே! * உன்னை யுகத்துகந் துன்றனக்கே
தோண்டானேற்கு * என்செய்கின்றாய்? சொல்லு கால்வேதம்
கண்டானே! * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே! (க)

வண்டு ஆர் பூ	வண்டுகள் திறைந்து அழுவ	அம்மானே	ஸ்காயியே,
மா மலர்	{ திறத்த (தாமரைப்) பூவிர் பிறத்த	உன்னை	{ உன்னையே மிகவும் உகந்துஉகந்து } உகந்து
மங்கை	பெரிய பிராட்டியாகுடைய	உன்றனக்கே	உனக்கே
மணம்	{ மெழ்தியோடு கடிக நோக்கம் } திருக்கணபுரத்துறையை	தோண்டு	{ அடிமைசெய்யப் பெறவேணும்மென்று ஆவன்கொண்டிருக்கு மென்விஷயத்தின்
உண்டானே	{ தாரமமாகத் கொண்டுள்ளானே!	ஆனேற்கு	
கால் வேதம்	{ காண்கு வேதங்களுளும் கண்டானே } காணப்பட்டானே!	என்	{ என்னசெய்வதாக செய்கின்றாய் } திருக்கிறாய்?
கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்திலே	சொல்லு	{ இதை அருளிச்செய்ய வேணும்,
உறை	தீயவாஸஞ்செய்தரும்பிற		

* * *—தேவத்திருமொழியில் “கண்ணாக்கண்டுகொண்டு களிக் கின்றதிங்
கென்று கொலோ” என்றார்; அது எம்பெருமான் திருவுள்ளப்படியே ஆக
வேண்டியதாதலால் ‘பிரானே! உன் திருவுள்ளம் எங்ஙனே யிருக்கிறது? சொல்ல
வேணும்’ என்கிறார்.

‘என்செய்கின்றாய் சொல்லு’ என்ற கேள்வியினால் ஸகலசாஸ்தர் ஸாரப்
பொருளை வெளியிடுகிறாந்நவார் என்று குறிக்கொண்மின்; சேதநனுடைய க்ரியா
கலாபமொன்றும் பேற்றுக்கு ஸாதனமன்று; பரமபுருஷனுடைய திருவுள்ளத்தி
விரக்கமே பலகூப் பெறுவிக்க வல்லது என்க. பெரியபிராட்டியார் புருஷ
காமாயிருந்து எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திவிரக்கத்தை வளரச் செய்வ
னென்பது தோன்ற ‘வண்டார் பூமா மலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டானே!’
என்கிறார். ‘பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை’
என்ற காலத்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறாகவுமாம்; “உன்றனக்கே தோண்டா
னேற்கு” என்றிறே அடுத்துள்ளது. பிராட்டியின் கடைக்கண் நோக்கத்தை
எம்பெருமான் பரம போக்யமாகக்கொண்டு அதையே தனக்கு ஜீவநாதாரமாக

1:26 பெரிய திருமொழி மு-பத்து. க-திரு வண்டார்பூமாமலர்மங்கை.

வுள கொள்வனாதலால் 'மலர்மங்கை மணநோக்கம் உண்டானே!' என்றார்: பிராட்டியின் கடாசுவிசுணத்தை உணவாகக்கொள்வனும். அதாவது—1. "யஸ்யா வீக்ஷ்ய ஸுவம் தவி்மிதவராயீநொ வியதெவிநம்—யஸா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதிநோ விதத்தேசிலம்" என்கிறபடியே பிராட்டியின் புருவநெறிப் புர்படியே காரியம் நிர்வஹிக்குமவன் என்றவாறு.

உண்ணை உகந்துகந்து = பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தியிலே உண்டான உபபாகையாலே இரட்டிப்பு.

தொண்டானேற்கு = தொண்டுசெய்ய விருப்பங்கொண்டிருக்கிற எனக்கு என்றபடி: பகவத்கீதையில் "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்" என்றவிடத்தில், ஸததயுக்தாநாம்—ஸததயோகத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு என்று பொருள் கொள்வது போல.

நால்வேதங்கண்டானே! = இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வராளிச்செயல்;—

"பட்டர் அருளிச் செய்தாராகச் சிறியாத்தான் பணிக்கும்படி—இது உர்த் தரி அன்று, கர்மணி கிடாய், என்று."

என்பதாம்.

இதனை விவரிப்போம்;— 'கண்டான்' என்பதற்கு கண்டவன் என்றும் காணப் பட்டவன் என்றும் பொருள் படுவது தமிழ்மரபு. இப்பொருள்கள் வடமொழி யில முறையே கத-பரி பென்றும் கதி-பரி யென்றும் வழங்கப்படும். இங்கு நால்வேதங்களையும் கண்டவனே! எனப் பொருள் கொள்வது கர்த்தரிப்பொரு ளாகும்; நால் வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! எனப் பொருள் கொள்ளு தல் கர்மணிப்பொருளாகும். கர்மணிப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பது பட்டர் திருவுள்ளம். நால்வேதங்களையும் கண்டவனே! என்பதில் விசேஷ மிடை; நால்வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! என்பதில் ஸ்வாரச்யமுண்டு. உபாயமும் உபேயமும் தானேயாக நால்வேதங்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட வனே! என்றவாறு. 'நான்கண்ட பொருள்' என்றால் 'என்னுலே காணப் பட்ட பொருள்' என்று பொருள்படுவதுபோல 'நால் வேதங்கண்டானே' என்றதற்கு நால் வேதங்களாலும் காணப்பட்டவனே! எனப் பொருள்படுதல் எளிதே யென்றுணர்க.

(க)

பெருநீரும் வீண்ணும் மலையு முலகேழும் *
ஒருதாரா நின்னுளோடுக்கிய நின்னையல்லால் *
வருதேவர் மற்றுளரேன் நென்மனத்திறையும்
கருதேன்கான் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(உ)

கண்ணபுரத்த உறை அம்மானே!—;

பெரு நீரும் அமுதங்களையும்

வீண்ணும்

மலையும்

ஆசாயத்தையும்

மலைகளையும்

1. ஸ்ரீஸ்தவம்—1.

உலகு ஏழும்	ஏழுவதற்கு உலகம்	வரு தேவர்	{ (நான் ஆச்ரயணியன் என்று சொல்லிக்கொண்டு)
ஒரு தார் ஆ	ஒருமாலையாக	மற்று உளர்	{ வாக்கடைய தேவதை
விண்ணுன்	தண்ணுண்ணே	என்று	{ வேறொன்று இருப்பதாக
ஒடுக்கிய	{ (ஒருமூலையில்) அடங்கச் செய்துகொண்ட	என் மனத்து	என்னெஞ்சிலே
கின்னை	{ உன்னைத்தவிர	இறையும்	செரிதும்
அல்லால்		நான்	{ நான் கினைத்தறியேன்.
		கருதேன்	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ‘உன்றனக்கே தொண்டானேற்கு’ என்றார்; இப்படி சொல்லுவானேன்? மற்றும்பல தெய்வங்களில்லையோ? உலகிற்பலர் பல தெய்வங்களை ஆச்ரயிக்கக் காண்கிறோமே; அந்த வழிகளில் உமக்கு. . . றில்லையோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, பிரானே! நீ உண்டு உமிழ்ந்த எச்சிலான தேவர்களை ஒரு பொருளாகவும் நான் நெஞ்சிற் கொள்வேனல் உன் என்கிறார்.

1. “அங்குண்ணாலமுண்டபோது வெள்ளி வெற்பு அகன்றதோ” என்ற படி. கைலாசமீதுமுட்பட எல்லாவற்றையும் [பிரளயகாலத்தில் திருவயிற்றில் கொண்டிருந்த உன்னைத் தெய்வமாக நினைப்பேனோ, அன்றி, உன் திருவயிற்றில் ஒடுங்கியிருந்து பின்பு வெளிவந்த எச்சில்களைத் தெய்வமாக நினைப்பேனோ] என்று.

‘ஒரு தாரா’ என்பதை விளியாகவும் கொள்ளலாம்; (ஆச்ரிதரக்ஷணத் துக்கு இட்ட) தனிமாலையையுடையவனே! என்றபடி.

“[வருதேவர் இத்யாதி.] ப்ரளயம் வந்தபோதாக உன்வயிற்றிலே போய்ப்புக்கு, நீ வெளிகாடுகாணப் புறப்படவிட்டவாதே ‘நான் ஆச்ரயணியன்’ என்று வருவதொரு தேவதையுண்டாக நான் அறியேன்” என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

கண்ணபுரத்துறையம்மானே!— முன்பு மஹாப்ரளயத்தைப் போக்கினாய்; இப்போது ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் போக்கத் திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நித்யஸஞ்சிதி பண்ணியிருக்கிறாய்; இப்படி நீ யிருக்க மற்ற தெய்வாபாஸங்களைப் பூர்வபக்ஷமாகவும் நெஞ்சினிட்டு நினைவேன் என்றாராயிற்று. (உ)

மற்றுமோர் தெய்வ முளதேன்றிருப்பாரோ
நேறிலேன் * உற்றது துன்னடியார்க்கடிமை *
மற்றெல்லாம் பேசிலும் தீன் திருவெட்டேழுத்தும்
கற்றநான் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(க)

கண்ணபுரத்து உறை அம்மானே!—;
மற்றும் ஒர் தெய்வம் உளது என்று இருப்பா ரோடு
உன்றைக்காட்டிலும் வேறொரு தெய்வம் ஆச்சாயிக்கவுரியதாக உண்டு என்று நினைத் திருப்பவர்களுடே
உற்றிலேன் இணங்கமாட்டேன்;
நின் திரு எட் டெழுத்தும் } உனது திருவஷ்டாக்கா மந்திரமானது

மற்று எல்லாம் பேசிலும் } அறியவேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் சொன்னாலும்
என் கற்று உற்றது } (அத்திருமந்திரத்தை) நான் அதிகரித்தத் தெரிந்து கொண்ட பொருள்
உன் அடியார்த்து அடிமை } பாகவத சேஷத்வமேயாம்.

* * * — வேறு சிலரைத் தெய்வமாக கொள்ளினாலும் நினைக்கமாட்டே னென் னார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயோ? தாமஸபுருஷர்களுடே சேர்க்கையுமில்லை, ஸாத்விகபுருஷர்களை யொழியக் காலம் செலுத்தவும் மாட்டேனென்கிறார் இதில். திருவஷ்டாக்காமென்னும் பெரிய திருமந்திரத்தில் தாம்ஸாரமாகப் பரி பத்திபண்ணின அர்த்த விசேஷம் பாகவத சேஷத்வமே என்பதை இப்பாட்டில் வெளியிட்டருளுகிறார்.

வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் மெல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களையே முக்கியமாகப் பிரதிபாதிக்கின்றன; அவையாவன:— ப்ராப்யஞான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதானுடைய ஸ்வரூபம், எம்பெருமானை யடைதற்குறுப்பான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைந்து பெறவேண்டிய பேற்றின் ஸ்வரூபம், அப்பேற்றைப் பெறவொட்டாத பிரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவையே அர்த்தபஞ்சகமெனப்படும். 1. “மிக்க இறை நிலையும் மெய்யாமுயிர்ப்பிலையும், தக்க நெறியும் தடையாகத் தொக்கியது முழுவிலையும் வாழ்விலையுமோதுங் குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்.” என்கிற படியே திருவாய்மொழி ஆயிரத்தினுள்ளும் இவ்வர்த்தபஞ்சகமே விவரிக்கப் பட்டுள்ளதென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. திருவஷ்டாக்காத்தில், ப்ராணவத் தாலே சேதஸ்வரூபத்தையும், கமஸ்ஸாலே விரோதிபினுடையவும் உபாயத்தினுடையவும் ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபத்தத்தாலே பாம்புருஷனது ஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தையும் பிரதிபாதிக்கையாலும், அறியவேண்டிய ஸகலார்த்தங்களும் இவையே யாகையாலும் ‘மற்றெல்லாம் பேசிலும்’ எனப்பட்டது. பின்னையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்த முழுக் கூடப்படியில் “மற்றெல்லாம் பேசினு மென்கிறபடியே அறியவேண்டுமர்த்த மெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு; அதாவது அஞ்சர்த்தம்.” என்றருளிச்செய்ததுங் காண்க.

இப்படி திருமந்திரத்தில் அனேக அர்த்தங்கள் கிடந்தாலும் அவற்றில் தமக்கு ஊற்றமில்லை யென்பதை ‘பேசிலும்’ என்ற உம்மையினால் வெளியிடுகிறார். பின்னை எவ்வர்த்தத்தில் ஊற்ற மென்ன, “உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை” என்கிறார்.

திருமந்திரத்தில் எந்த சொல்லில் பாகவத சேஷத்வம் காணக்கிடக்கின்றது? என்னில், கேண்மின் ;—அஹங்காரமும் மமகாரமும் நீங்கப்பெற்று பகவத் சேஷத்வம் உன்னபடி ப்ரகாசிக்கிற நமஸ்ஸிலே அந்த பகவத் சேஷத்வத்தின் எல்லையிலமான பாகவத சேஷத்வம் அதுஸந்திக்கப் படவேணும்மென்பது ஆழ் வார் திருவுள்ளம். இந்த பாகவத சேஷத்வம் திருமந்திரத்தினுள் ப்ரணவத் தின் உள்ளிடான அகாரத்திலே தோற்றுமென்று சிலரும் உகாரத்திலே தோற்று மென்று சிலரும் சொல்லுவதுமுண்டு. எவ்வனையெனில், அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கிடந்து லோபமடைந்துள்ள சதுர்த்தியாலை ஆத்மாவின்னுடைய பகவத் சேஷத்வம் சொல்லப்படுகையாலே அந்தபகவத் சேஷத்வத்தின் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தை அகாரத்திலே அதுஸந்திக்கலாமென்பர் சிலர். அந் தார்ஹசேஷத்வத்துக்கு எல்லை பாகவத சேஷத்வமாகையாலே அந்த அந்யார் ஹத்வத்தைச் சொல்லுகிற உகாரத்திலே அதன் எல்லையான பாகவத சேஷத் வத்தை அதுஸந்திக்கலாமென்பர் சிலர். அந்தநாத் வித்தீமாக அதுஸந்திக்க வேண்டியதை எந்த இடத்தில் அதுஸந்தித்தாலும் குறைபில்லை. எனினும் அஹங்கார மமகாரங்கள் கழிவதைக் காட்டுகின்ற நமஸ்ஸிலே அதனை அதுஸந் திப்பது மிகப் பொருந்துமென்பது நம் ஆசார்பர்களின் திருவுள்ளம்.

இப்பாட்டின் ஈற்றடி “கற்று நான்வல்லது கண்ணபுரத்தானே” என்றும் ஒதப்பட்டுவந்ததாக வியாக்கியானத்தில் தெரிகிறது. அது இப்போது எங்கும் வழங்காதபாடம். (ந)

பெண்ணுனான் பேரிளங் கொங்கையி னாமுல்போல் *

உண்ணாஞ்சுண் கேக்தாயை யுகத்தேன் நான் *

மண்ணாளா! வகங்கேடுங்கண்ணி மதுமலராள

கண்ணாளா! * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(ச)

மன் னுனா { பூமிப்பிராட்டியை
சூன்பவனே!
வன் செ { ஒளிபொருத்திப் பெருத்த
கண்ணி { கண்ணியுடையவளும்
மது மலரான் { மதுபெருகுமின்ற மலரிற்
பிறத்தவளுமான
பூமிமலரவக்யிக்கு
கண்ணாளா வல்லபனுனவனே!
கண்ணபுரத்தறையம்மானே!—;
பெண் னுனான் { பெண்வடிவொன்றேவந்த
பூமிவினுடைய

பேர் இன { பெரிதும் இனையதமான
கொங்கையின் } ஸ்தத்திலுள்ள
ஆர் அழல் { செருப்புப்போன்றதான
போல் }
உண்ணா உண்ணமுடியாத
கஞ்ச விஷத்தை
உண்டு உறிஞ்சியுண்டு
உகத்தாயை திருவுள்ளமுலத்தவுள்ளை
நான் { நான் அடைத்த மகிழ்ச்சி,
உகத்தேன் } பெற்றேன்.

* * *—அடியேன், கைக்கொள்வதற்குரிய சிறந்தவஸ்து அல்லேனாயினும், பேய்ச்சியாகிய பூதனை உன்னைக் கொல்வதற்காகத் தன்முகையில் தடவிக்கிடந்த விஷமே உனக்கு விரும்பத்தக்கதான போது அடியேன்தானே விரும்பத் தகாத

வனாகப்போகிறேன்; அந்த விஷத்திற் காட்டிலும் கொடியவ்வே நான்? அப்படி கொடியவனையாயினும், புருஷகாரம் பண்ணிச் சேர்ப்பிக்கவல்ல பிராட்டியார் இணைபிரியாதிருக்க நான் இழக்க வேண்டிவதுண்டோ? என்கிற கருத்தை யடக்கி இப்பாகு மருவிச்செய்கிறார்.

கம்ஸனுடைய ஏவுதலாலே பேயுருவத்தை விட்டு (யசோதையாக) ப்பெண்ணுருவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டனம் தோன்றப் பெண்ணுள்ளான் என்றது. பேர்இளங்கோங்கை = பேய்த்தன்மைக்குத் தகுந்தபடி பெருமையும், யசோதை யுருவத்தின் ஏறிடலுக்குத் தகுந்தபடி இளமையும் கொங்கைக்குக் கூறப்பட்டன வென்க.

விஷம் தாசகமானவுளுக்கு ஆகாதாரிலை; நீ கைவிடப் பார்த்து உன்றும் விடவொண்ணாத புருஷகாரமுண்டு என்பது பின்னடிக்கு அவதாரிக்க. பொறுமைதானே வடிவெடுத்துள்ள பூமிப்பிராட்டி. பென்ன, உசிதமான உபாயங் களாலே பொறுப்பிக்க வல்ல பெரிய பிராட்டியாரென்ன இவர்களோடே கூடித் திருக்கண்ணப்பூர்த்திலே ஸந்தி பண்ணியிருக்கும் பெருமானே! உன்னை நானு கந்தேன்—நீ கைவிடாது ராஷிக்கக் கடவைபென்று விசுவஸித்திருக்கிறே னென்றவாறு. (ச)

பெற்றுகும் சுற்றமுமென்றிலை பேணென் நான் *

மற்றுகும் பற்றிலேனாதலால் நின்னடைத்தேன் *

உற்றானென் யுள்ளத்து வைத்தருள்செய்கண்டாய் *

கற்றூர்சேர் கண்ணபூர்த்துறை யம்மானே!

(௫)

கற்றூர் சேர் { பண்டிதர்கள் சேர்த்த
வாழுமிடமான
கண்ணபூர்த்து, உறை அம்மானே!—;
பெற்றுகும் மாதாபிதாக்களென்ன
சுற்றமும் உறவினரென்ன
என்ற இவை { என்று சொல்லப்படுகிற
இப்படிப்பட்டவர்களை
நான் } நான் உற்றாராக விரும்ப
பேணென் } மாட்டேன்;
மற்று, ஆகும் மற்ற யாசிடத்திலும்

பந்த இலென் பந்து உடையேனல்லென்;
ஆதலால் ஆகையாலே
நின் அடைத்தேன் { உன்னைவந்து
ஆசாயித்தேன்;
உன்னத்த திருவுள்ளத்திலே
உற்றான் { இவன் கம்முடையவன்
என்ற வயத்து } என்று அபிமானித்த
அருள் செய் கிருபைபண்ணவேணும்.

* * *—காமத்தாலே பெற்றுகிட்டுப் போட்டுப் போகிற தாய்தந்தை யகரையும், 1. “பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில் போற்றியென்றேற் றெழுவர், இருள்கொள் துன்பத்தின்மை காணில் என்னே யென்பாருமில்லை” என்கிறபடியே கையில் துட்டுகாசு நடைபாடுங் காலங்களில் உறவு கொண்டாடி யும் அஃதில்லாத வறுமையில் விட்டொழிந்தும் பொருகிற ஆபாஸபத்துக்களை

யும்; புகலாக நெஞ்சிலும் நினைக்கின்றிலேன். விவேகமில்லாமல் வேண்டியபடி வரக்களையளித்துத் தடுமாறியும், ஆபத்காலத்தில் முதுகு காட்டி ஓடியும் போரு றெ தேவதாந்தரங்காமிடத்திலும் ஒரு பற்றாச உடையேனல்லேன். ஆக, பரி பூரணமான அகநயகதித்வத்தையுடையேனான நான் “களைவாய்துன்பங் களையா தொழிலாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றும்போலே உன்னைவந்து பணிக் தேன். ‘எங்கும் புகலற்று நம்மைபேபற்றி வந்தானிவன்’ என்று திருவுள்ளம் பற்றி அடியேன்பால் அருள்புரியவேணும். இல்லையாகில், பரமபதம் திருப் பாதகடல் முதலிய இடங்களைவிட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்தே கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருப்பது பயனற்றதாகுங்காண். நீ வர்த்திக்கிற ஊரிலே உள்ளவர் கள் ஸாமாந்யரல்லர்; கலையறக்கற்றுணர்ந்த மாஞானிகள்; வேறு புகலற்று வந்த வனைக் கைக்கொள்வது தருதியோ? கைகிறியது தருதியோ? என்று அவர்களைக் கேட்டாகிலும் நீ உணரப்பெறலாம்—என்கிறார்போலும். ‘உற்றானென்று’ என்ப தற்கு ‘பட்டாபாசுகளும் பட்டானென்று’ என்றும் பொருளைப்பர். அதா வது— இக்கலியன் நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபுக்குப் பட்டவேண்டியதெல்லாம் பங்கிவந்தான்; எக்குமுழன்றிலைந்து வருத்தி வந்து சேர்ந்த விவரின இனி நாம் பழிநிக்கத் தேவையில்லை என்று கடுகக் கருபைசெய்தருளவேணும் என்கை. உற்றான்— அகர்த்தப்பட்டான் என்றபடி. இச் சொல்லுக்கு இப்பொருள்படு தலை “மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள், உற்றபோதன்றி நீங்கள் ஒருவனென்றுணராமாட்டீர்” என்ற திருமறைப் பாசாத்திலுங் காண்க. (ரு)

எத்தியுன் சேவடி யெண்ணி யீகுப்பாரை *

பார்த்திருக்-தங்கு நமன்றமர் பற்றுகு *

சோத்தம் நாமஞ்சுகு மென்று தோடாமை * நீ

காத்திபோல் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே!

(க)

கண்ணபுரத்துறையம்மானே!—;

என்	உன்னுடைய
சே அடி	திருவடிகள்
எத்தி	உதித்த
என்னி	} கித்தித்திருக்குமவர்களை
இகுப்பாரை	
மன் தமர்	யமபடர்கள்
புர்த்த	} உயிர்போருக்காலத்தை
இகுத்த	
	எதிர்பார்த்திருத்த

அங்கு	அந்த சாமஸமயத்தில்
பற்குது	வந்து கிட்டமாட்டாமல்,
சோத்தம்	“சமஸ்காரம்,
எம்	} நாம் (அனுசுவதற்கும்)
அஞ்சுதம்	
என்ற	அஞ்சுகின்றோம்”
என்ற	என்றசொல்லி
தோடாமை	தொடுத்தும் செய்யாதபடி
நீ காத்தி	} கவித்தருளுகிருயன்றோ.
போல்	

—பிரானே! நீ என் குற்றங்களைப்பாராதே என்னைக் கைக்கொண் டருள்வதுமாதிரியும் போராதது; செய்த குற்றங்களை ஆராய்வதற்கென்று நீ நிய மித்துள்ள யமன் முதலானாரும் என்னருகு வராதபடி நோக்கியருளவேணு மென்று பிரார்த்தித்தல் இப்பாட்டின் உள்புறம்.

“உன்சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்று உன் திருவடிகட்குப் பல்லாண்டு பாடுவதே தொழிலாய் “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாப்மன்னி வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்” என்று அத்தாணிச் சேவகத்தை யே இடைவிடாது சிந்தித் திருப்பவர்களுள பாகவதர்களை சரீர விபோகசமயத்தில் யமநாதர்கள் வந்து அணுகக்கூடிக் கடக்ககின்ற அஞ்சலிசெய்துவிட்டுப் பேரகும்படியாக நீ நோக்கி யருள்கின்றாயென்றது, இங்ஙனே அடியேனை நோக்கியருளவேணுமென்ற குறிப்பு. ‘வடைதிருப்பணியாரம் இனிமையாகச் சமைத்திருக்கிறது’ என்றால் ‘இதுஎனக்கு வேணும்’ என்று குறிப்பிடப்படுதல்போலக் கொள்க.

சேவடியேத்தி யெண்ணியிருப்பாரை நமந்தம் அஞ்சியனுகாமைக்குக் காரணம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-14.) “ஸ்வபூர்வஹரிவிக்ருத வாஸகம் ஸ்வபூர்வஹரிநய தவ்ய கண்டிதௌ வரிஹா பூர்வ-திதவ்யநாத ஸ்வபூர்வஹரிநயணாம் நவெஷ்வவாநாம் = ஸ்வபூர்வஹரிவிக்ருத பாசஹஸ்தம் வததி யமஃ கிலதஸ்ய காணமுலே, பரிஹா மதுஸூதப்ரபந்நார் ப்ரபுரஹமர் யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவநாம” என்ற ச்லோகத்திலும் “திதம்பேன்மின் கண்டித் திருவடிதன் நாமம், மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்— இதைஞ்சிடும், சாதுவாய்ப் போது யின்களென்றான் நமனுத்தன் தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு.” [நான்முகன் திருவந்தாதி-68.] என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசாத்திலும் காண். யமனுடைய தூதர்கள் பாசங்களைக் கையிற்தொண்டு தங்கள் கடமைபைச் செலுத்தப்புறப் படும்போது யமன் அத்தூதர்களையழைத்து ரஹஸ்யங்கள் சொல்லுமாபோலே காதோடே ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான்;— ஒ தூதர்களே! நீங்கள் பாகவதர்க ளிடத்தில் சிறிதும் அதிகாரம் செலுத்தவேண்டா; அவர்கள்விட்ட நீங்கள் சொல் லவே கூடாது; ஒருகால் அவர்கள் கேரப்பட்டால் வணங்கி வலஞ்செய்து பரம ஸாத்விகர்களாய் விலகுங்கோள் என்றானும். இதனால் பாகவதர்கட்கு யம பயப்ரஸக்தியேயில்லை யென்றதாம். “அவன்தம் ரெவ்வினையராகிலும் எங் கோனவன்தமரே யென்றொழிவதல்லால்—நமந்தமரா லாராயப்பட்டறிபார் கண் டர் அராவணமேல் பேராயற்காட்டிட்டார் பேர்.” என்றார் பொய்கையாழ்வார். “கெடுமிடராய வெல்லாம் நேசவாவென்ன நாளுங், கொடுவினை செய்யுங் கூற் றின்தமர்களுங் குறுக்கில்லார்” என்றார் சும்மாழ்வார். “முவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ! நின் நாமங்கற்ற, ஆவணிப்புடைமைகண்டாய்—நாவலிட்டுழிநர்கின் றோம் நமன் தமர் தலைகள்மீதே” என்றார் தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார்.

சோத்தம் = அஞ்ஜலிபண்னுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சி
தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்தநிசேஷமாம் இது. 'ஸ்தோத்ரம்' என்றவட
சொல் சோத்தமெனச் சிதைந்துகிடக்கிறது என்பாருமுளர். "சோத்தம் பிரச
னிக்வேவாசாய்" என்ற பெரியாற்றுவார் பிரயோகமும்கூட.

அஞ்சுதும்—தன் னாமப்பன் னாந வினைமுற்று. காத்திர்பால்—போல்—
உலகமப்பிபாருளதன் னா; ஒப்பின்போலியாய்வந்ததென்க. வடமொழியில்

1. "கிதிவஹி ஸயாநாணா" இத்தியாதிஸ்தலங்களில் இவசப்தம்போல வாக்யா
லங்காபமென்க. (க)

வேள்காரீர் வேள்ளத் தனைந்த வரவனைமேல் *
துள்ளுநீர் மேள்ளத் துயின்ற பெருமானே! *
வள்ளலே! யுன்றமர்க் கேன்றும் கமன்றமர்
கள்ளர்போல் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே. (எ)

வேள்காரீர்	திருப்பாற்கடலினுடைய	பெருமானே	ஸ்வாமியே!
வேள்ளத்து	வேண்டத்திலே	வள்ளல்	உதாரனே!
அனைந்த	சேர்ந்த	கண்ணபுரத்துறை அம்மானே!—;	
அரவு அனைமேல்	சேஷசயனத்தின்மேலே	உன் தமார்க்கு	உன் அடியார் விஷயத்தில்
அள்ளுநீர்	சிறுநிலைகள்	கமன் தமர்	யமபடர்கள்
மெள்ள	மெதுவாகவீச	ஏன்றும்	எக்காலத்திலும்
துயின்ற	திருக்கண்டனர்க்கருங்கின்ற	கள்ளர்போல்	{ திருடர்போலே மறைந் தொளிப்பர்கள்.

உ * * * யமதுதர்கள் பாகவதர்களை அணுகமாட்டார்களென்றது கீழ்ப்
பாகவத்தில். அவர்கள் கிட்டாதமாத்நிரமேயோ? அவர்கள் கள்ளர்போலே
மறைந்தொளிந்து கிடக்கும்படியாயன்றோ உன் பிரபாவமிருப்பதுஎன்கிறார் இப்
பாட்டில். "சுத்திரகுத்தனெழுத்தால் தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி, வைத்த
இலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியெ'ளித்தார்" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

நோவுபட்டுக் கூவுமடியார்களின் கூக்குரல் செகிப்பவதற்கு அணித்தாகத்
திருப்பாற்கடலிலே சிறுநிலைகள் துடைகுத்தத் திருவணந்தாழ்வான்மீது
உறங்குவான்போல் போகுசெய்யும் பெருமானே!, அத்தனைதூரமும் பொறு உல்
திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து மிக அணியனாகவுள்ள பெருமானே! நான் யமது
தர்களுக்கு அஞ்சவேண்டிற்றண்டோ? உனக்கு அடியனாகுமத்தனையேவேண்டு
வது; யமபடர்கள் அவ்வளவிலே ஒடியொளிக்கப் பெறுவர்களன்றோ—என்ற
தாயிற்று. (எ.)

மாணாதி வைய மளந்ததுவும் * வாளவுணன்
பூணாகம் கீண்டதும் ஈண்டு நினைத்திருந்தேன் *
பேணாத வல்லினையேன் இட செத்தனையும்
காணென்கான் * கண்ணபுரத்துறை யம்மானே! (அ)

கண்ணபுரத்துறை அம்மானே!—;		வான்	{ வான்கொண்ட இரணியாகா னுடைய
மாண் ஆதி	{ (மூன்று) வாமகப் பிரமசாரியாதி	அவுணன்	
கையம்	உலகங்களை	பூண் ஆகம்	சூபாணங்களைக்கீதமார்பை
அளந்ததும்	அளந்தகொண்டதையும்	கீண்டதும்	கிழித்தெறித்ததையும்
		ஈண்டு	இப்போது

நினைந் திருத்தேன்	நான் அறஸந்திக்கின்றேன் ;	வல் வினையேன் நான்	வலியபாபங்களை புடையவனுமான நான்
பேணாத	{ ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தக்கு ஒரு நன்மையும் செய்து கொள்ளாதவனும்	இடர் எத்தனையும்	{ தனி பாவத்தையும்
		காணேன்	{ (என்னிடத்தில்) காண்கிறேனில்லை.

* * *—ஆழ்வார்! யமபடர்கள் பாசுவதர்களுக்கு அஞ்சி யொளிப்பார்கள். என்றது உண்மையே; அதனாலென்ன? கீரோ பாவங்களைப் பிரபலமாகச் செய். திருக்கின்றீரே! அவற்றின் பலங்களை அறப்பவித்துத் தீரவேண்டுமே என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமானதாகக் கொண்டு, தம்முடைய பாவங்கள் “வாடினா மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காணோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்” என்ற றுற்போலே போனவிடம் தெரியாதபடி. போயினகாண் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

குறள்பிரமசாரியாய் மாவலியின் வலிதொலைத்த சரிதையென்ன, பிரஹ்லா தாழ்வாணுக்காக நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி இரணியனகலம்பிளந்த சரிதையென்ன இவைபோல்வன மற்றும் பல சரிதைகளையும் நெஞ்சாரசினைத் தேன்; அதனால், என்னுடைய பாவங்களில் லவலேசமும் காணக்கிடைக்காதபடி அற்றொழிந்ததுகாண் என்கிறார்.

பேணாத = தேவதத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவனான ஆத்மா ஒருவன் உண்டென்று நினைத்து அவனுக்கு உரிய நன்மைகளை நாடாதவனாயிருந்தவன் நான் என்றபடி. (அ)

நாட்டினாயென்னை யுனக்குமுன் தோண்டாக *

-மாட்டினேனத்தனையே கொண்டென் வல்லினையை.*

பாட்டினாலுன்னையென் நெஞ்சத் திருந்தமை

காட்டினாய் * கண்ணபூர்த்துறை யம்மானே!

(ஆ)

கண்ணபூர்த்த உறை அம்மானே!—;

முன்	முந்தற	என் உன் வினையை	{ எனது சொடிய பாவங்களை
என்னை	அடியேனை	மாட்டினேன்	மானச்செய்தேன் ; (அதுவுமன்றி)
உனக்கு	உனக்கு	பாட்டினால்	{ இப்படிப்பட்ட பாசாங்களினால்
தொண்டு ஆக	அடியவனாக	உன்னை என் நெஞ்சத்த இருத்தமை	{ நீ எனதுகொஞ்சினான் இருக்கிறபடியை
காட்டினாய்	கிறத்திக்கொண்டாய்; (அதற்குப்பிறகு அடியேன்)	காட்டினாய்	வினக்கச்செய்தாய்.
அத்தனையே கொண்டு	{ அவ்வளவேகாரணமாக		

* * *—தம்முடைய பாவங்கள் அகன்றுபோன படியையாழிர் தாம் பேற்ற பேற்றையும் பேசித்தலைக்காட்டுகிறார்.

மாநிமாநிப் பலபிறப்பும் பிறந்து விஷயாந்தரங்களிலே மண்டிக் கைகழிந்து போன என்னை நிர்ஹேதகக்ருபாயாலே திருமந்திர முணர்த்தித் தொண்டர் திரளிலே சிலேறறுத்தியருளினாப்; இப்படிப்பட்ட சேஷத்வமாவிற ராஜஞ்சல மாஹாத்மியத்தாலே என்னுடைய பாபங்களை யெல்லாம் அறுத்தொழிங்கப் பெற்றேன், அவ்வளவேபோ? என்காவினான் நீ வந்து புகுந்து இனிய பாகரங் களைப் பாடுவிக் கையாலே என்றருதபற்றினுள்ளே நீ நித்யவாஸம் செய்தருன் கின்றாயென்பதையும் நிச்சயித்துக் கொண்டேன் என்றாரவிற்து.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பின்னை விபாக்கியான முடியில் "இவ்வாப் பாடுவிக் க முக்கோட்டை யிருத்தபடி" என்றொரு வாக்கியமுள்ளது. அதன் கருத்தாவது—தலைவானத்தில் 'முக்கோட்டை' என்று ஒரு இடமாம்; அவ் விடத்தில் ஊமைகள் சென்றாலும் அந்நில மிதியால் வெகு அழகாகக் கவி பாடுவர்களாம். (இதுமுற்கால வழக்கம் போலும்.) திருக்கண்ணபுரத்தை அந்த முக்கோட்டையாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றினபடி.. (க)

கண்டசீர்க் கண்ணபுரத்துறை யம்மாளை *

கோண்டசீர்த் தொண்டன் கலியனெலிமாலை *

பண்டமாய்ப் பாடு மடியவர்க் கேஞ்ஞான்றும் *

அண்டம்போ யாட்சி அவர்க்கதழித்தோமே.

(க)

கண்ட சீர்	{ கண்ணில ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடிய செல்வம் பொருத்திய	ஒயி	அருளிச்செய்த
கண்ணபுரத்து உறை	திருக்கண்ணபுரத்திலே { சித்யவாஸஞ்செய்தருள் கின்ற	மாலை	இப்பரமாலையை
அம்மாளை	{ செளரிப் பெருமான் விஷயமாக,	பண்டம் ஆய் பாடும்	சிதியாகக்கொண்டு பரவல்வ
சீர் கொண்ட	{ ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி வாய்த்த	அடியவர்க்கு எஞ்ஞான்றும்	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு எப்போதும்
தொண்டன் கலியன்	தானான திருமல்கைமன்னன்	அண்டம் போய் ஆட்சி	{ பாம்பதத்திலிருந்து கொண்டு வானகமானப் பெறுவதாகும்;
		அவர்க்கு அது அறித்தோம்	{ அவர்க்கு அதுவே பேறு என்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டோம்.

* * *—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் விஷயமாகக் கலியன் சொன்ன இப்பரமாலையை சிதியாகக் கொண்டு பாடும் அடியவர்க்குத் திருநாட்டுச் செல்வத்தை ஆளப்பெறுவதே பேராகும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினா ராபிற்து.

கண்டசீர்க்கண்ணபுரம்—பாம்பதத்தின் சிறப்பை ஸ்ரீவைருண்டகத்யம் முகலான ஏட்டுப்புறங்களிலே காணலாமத்தனை யொழியக் கண்கொண்டு காண வொண்ணாது; அவ்வளவன்றியே திருக்கண்ணபுரத்தின் சிறப்பு ப்ரத்யக்ஷலக்ஷ்ய மென்றை.

1136 பெரிய திருமொழி அ-ப.த்து. ௧௦-திரு லண்டார்பூமாமலர்மங்கை.

கொண்டசீர்த் தொண்டன்—சீர்கொண்ட தொண்டன் என்க: தீர்—
ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மிபைச் சொன்னபடி. இலங்கைச்செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப்
புகழ்ந்து வானத்திலே வந்து நின்ற விபீஷணாழ்வாரை “கணாரிக்ஷமகே
ஸ்ரீராம - அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாத்” என்றார் வால்மீகி முனிவர். அப்போது
அவ்விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீபாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபேயாம்; இராம
பிரான் பின்னே காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இனையபெருமான் “ஐக்ஷணா ஐக்ஷிவஸ
வந்த:—லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்த:.” எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மண
னுக்கிருந்த லக்ஷ்மிபாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மிபேயாம். முதலையின் வாயிலே
அகப்பட்டுத் துடியாநின்ற கஜேந்திராழ்வான் “ஹதா நாமவா:ஸ்ரீராம—
ஸது நாகவா:ஸ்ரீமாத்” எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்
கிருந்த ஸ்ரீபாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபேயாம். (௧௦)

அடிவரவு:—வண்டார் பெரு மற்ற பெண் பெற்றார் எத்தி வெள்ளை மான்
காட்டினாய் கண்டசீர் வங்கம்.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரியதிருமொழி எட்டாம்பத்து உரை
முற்றப்பெற்றது.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.]

பேரிய திருமொழியின் 6, 7, 8 பத்துக்களில்

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடைவும்.

அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின்

தலைப்பும்.

[கதைகள்.]

[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]

1. திருமால் மீனாய்த்
திருவவதரித்தது.
வீ—ப. பக்கம் 822.	}	கொழுங்கயலாய். முக்ரீசாமுன்னான்.
வானோரனவும்முது.
2. ஹயக்ரீவாவதாரம்
செய்தருளியது.		முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்.
3. ஆமையாய்த்
திருவவதரித்தது.
வீ—ப. 1091.	}	ஏரார்மலரெல்லாம். மலங்குவிலங்குசெடுவென்னம்.
4. கடல் கடைந்தது.		அண்ணல்செய்து. கலங்கமுந்ரீர்கடைந்து.
முக்ரீசாமுன்னான். கலங்கமாகடல்கடைந்து.
5. அரணுக்கு
கஞ்சண்ணக்கோடுத்தது.
வீ—ப. 765.	}	அண்ணல்செய்தலைகடல்.
6. பன்றியாசிப் பார
கங்கீண்டது.
வீ—ப. 1092.		கிடத்தாம்பி. விடத்தானுடைய.
பண்டேனமாயுலகை. செம்புமுதல்.
மார்வில் திருவன்.
7. கரசிங்கவருக்
கோண்டதும் இரணிய
னகலம் பிளந்ததும்.	}	முனையார்சேயமாகி. கைபங்கனானரிபுருவாய்.
அன்றலகமூன்றினைபும். ஓடாவரியாய்.
என்செய்கேனடியேன். வந்திக்கும்மற்றவர்க்கும்.
செங்கமதையவுணன். விண்டான்வின்புக.
செனமேவுமடலரியின். மடலெடுத்த கெடுத்தாழை.
உணந்தவரியும். மாணுகிவைபம்.
8. உலகமளந்தது.		வண்டுணுகறமலர். அன்றலகமூன்றினைபும்.
மரன்சொண்டதோல். கிடத்தாம்பி. விடத்தானுடைய.
வானவர்தம்அயர்சீர். தொண்டருமமாரும்.
தொழுதீர்வடிவிற்குறன். மாணுகிவைபமளந்ததுவும்.
9. பாசுராமாவதாரம்.
வீ—ப. 1097.	}	முனியாய்வந்தமுடுவெழுதால். கோவானூர்மடிய.
முழுதிவ்வையகம். வடிவாய்மமுடுவெபடைவாக.
10. (கார்த்தவீரியனைக்
கோண்டுழுதித்தது.)		மன்னஞ்சவாயிரந்தோன்.

11. தாடகையைமுடித்து
மாமுனிவேள்வியைக்
காத்தது. } உவ்வியடைபான்பொருட்டாக.
12. சூர்ப்பணகையை
அங்கபங்கஞ் செய்தது. } மீதோடிவானெயிறு.
13. மாய மானை
மாய்த்தது. } தென்னார்கடல்வாய். இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கை.
14. மராமரமேழெய்தது.
வி—ப. 895. } சினவிற்செங்கண். ஏழுமாமரந்தளைபட.
15. விபீடணனுக்கு
அரசளித்தது. } இலையார்மலர்ப்பூ.
16. கடலில்
அணைகட்டினது. } கலங்கமாக்கடல்கடைந்தடைத்து. மல்லுமுகீரதர்பட.
விடையேழுன்றடர்த்து.
17. இலங்கை
பாழ்படுத்தது. } கல்லாமைப்புலன்கன். மின்னேரிண்டயார்.
ஆனைப்புரவி. குடையரவகையால்.
உரங்காடலியன்ற. தேரானும்வானாக்கன்.
தொண்டருமாரும். மலையமெல்லமுடன்.
18. மாலியைமுடித்ததும்,
கமாலிமுதலானாரைப்
பாதாளலோகம்
செலுத்தியதும். } பொருத்தாவாக்கர் வெஞ்சமத்து.
19. பலராமாவதாரம். } ஒற்றைக்குழையும் காஞ்சிலும்.
20. தந்தைகாலில்
விலங்கறக் கண்ணன்
திருவவதரித்தது. } தந்தைகாலில்பெருவிலங்கு. தந்தைகாலில்விலங்கு.
தவரிக்கணிவாய்க்கிலமங்கை.
21. பெய்ச்சி
முலையுண்டது. } பருவாய்வன்பேய். முலைத்தடத்தாஞ்சு.
கண்ணோமெஞ்சுருதி. கஞ்சனைக்காய்க்தாளை.
சினமேவுமடலரியின். பெய்முலைத்தலை.
வெஞ்சினக்கனிற்றை. ஆயன்மாயமேயன்றி.
மாலாய்மனமே. பெண்ணாண்.
22. சகமுறித்தது. } னைடெறஞ்சொரு. மாலாய்மனமே.
குன்றும்மாரிபமுதாக்கி.
23. இரட்டை
மகுதமரங்களை முறித்தது.
வி—ப. 1084. } விடையேழ்வென்று. கணமருவுமயிலகவு.
மாலாய்மனமே. இணைமலிமகுதினெடு.
24. காளியனுச்சியில்
நட்டம்பாய்ந்தது. } வில்லார்விழவில். விடந்தானுடைய.
25. கேசியைக்
கொன்றது.
வி—ப. 1026. } ஆஞ்செவக்காத்தது. தப்பினைத்தாங்கம்பட.
திருத்தனைத்திசை. தாங்கிநீர்பெயிலும்.
26. தேனுகாஸூரவதம். } மாலாய்மனமே.
27. கோக்கின்லாயைக்
கிழித்தேறித்தது. } புன்காய்ப்பிளத்தபுனிதா.

28. விளங்கனி வீழ்த்தது. } அம்புருவவரிசெய்கண். வெஞ்சினக்கனிற்றை.
குன்றும்மாரிபழுதாக்கி.
29. குன்றேத்துக் கோநிரைகாத்தது. } விடைபாவத்தவேம்மன்னர். துன்றோளித்தகில்.
குடையாகையால். சிந்தவனையும். கடுக்கால்மாரி.
குன்றும்மாரிதடு. விண்டான்வின்புக.
கரையெடுத்தசரிசங்கும். குன்றும்மாரிபழுதாக்கி.
புயலுறவனாமழை.
30. ஆய்ச்சியர்வகைகளைக் கோண்டது. } முலைத்தடத்தாஞ்சண்டு.
31. குடக்கூத்தாடினது. சொல்லாய்திருமாற்பா.
32. குரவை ஆய்ச்சிய ரோடு கோத்தது. (ராஸக்ரீடை.) } கும்பமிருமதவேழம்.
33. ஏழ்விடை சேற்றது. } உரியார்வெண்ணெயுண்டு. விடையேழ்வென்ற.
குடையாகையால். கதத்தக்கஞ்சனை.
கும்பமிருமதவேழம். தங்கமாமணிமாட.
மாலாய்மனமே. குன்றும்மாரிபழுதாக்கி.
வியமுண்டவிடையினம். இணைமலிமருதினெழு.
விடையேழ்ந்நடர்த்த.
34. குவலயாபீட யானையைக் கோன்றது. } பருவாய்வன்பேய். பூணுதனலும். கும்பமிருமதவேழம்.
ஊடேறஞ்செனெடு. தாராயதன் தனபம்.
அரிவிரவுமுகில். வருத்தாதிருகீ. மாலாய்மனமே.
35. மல்லர்களை மடித்தது. } கல்வானைம்புலன்சன். வில்வார்விழவில்வடமதுரை.
ஊடேறஞ்செனெடு. மல்லாய்மனமே.
36. கஞ்சனது வில்விழவைச் சேற்றது. } ஊடேறஞ்செனெடு.
37. கஞ்சனைக் கோன்றது. } வில்வார்விழவில். கஞ்சனைக்காய்க்தாணை.
ஊடேறஞ்செனெடு.
38. வாணன் தோள்களைத்துணித்தது. } வன்னிகொழுதன்முதலைய.
39. வாணனுக்கு அருள் புசிந்தது. } வருத்தாதிருகீ.
40. அரன் அஞ்சியோடு மாறு ஆழியை விசைத்தது. } உடையாணையொலிகீர்.
41. ஸத்யப்ரஸம்க்காகக் கற்பகத்தரு கோணர்க்தது. வீ-ப. 853. } கட்டேறகீச்சோலை.
42. காண்டவ வணத்தைத் தீ முட்டிவிட்டது. வீ-ப. 852. } கட்டேறகீச்சோலை.
43. பாண்டவர்க்காகத் தூது சென்றது. } போதாத்தாமனையால். குன்றும்மாரிபழுதாக்கி.

44. பார்த்தன் தேரில்
பாகனாயிருந்தது.
வி—ப. 818. } பாரையுமும். மிடைவாவத்தவேல்.
மன்னவின்மீபராம். உங்கனாலியன்ற.
பாரித்தெழுந்த.
45. பாரதப்போரில் சங்கு
ஊதினது. } பந்தர்விரலன். கயக்கொன்புண்டலை.
46. ஐயத்தனை
மடிவித்தது. (ஆழியால்
இரவியைமறைத்தது.)
வி—ப. 817. } வெண்ணப்பாவித்தேர். அகற்குறமும்.
விடையேழன்றடர்த்து.
47. ஸாந்திபிரபுத்திரனை
மீட்டுக் கொடுத்தது.
வி—ப. 816. } முத்ததாலும்முப்பரிதாலும்.
48. கஜேந்திரனைக்
காத்தருளியது. } தவாயுன்னூர்த்த. குன்றால்மாரிதெத்.
குலத்தலையமதவேழம். இலையார்மலர்ப்பூ.
கைம்மானமதயானை.
49. அரனது சாபத்தை
அகற்றினது.
வி—ப. 845. } ஆதம்பிதையுமாவமும். பெடையடர்த்தமடவன்னை
50. அரனுக்குத் தன்
திருமேனியில் கூறு
கொடுத்தது.
வி—ப. 977. } வானார்மதிபொதியும். எக்கனூக்கருஞ்செய்கின்ற.
திருத்தனைத்திசை.
51. சீவன் திரிபுரமேரித்த
போது அந்தர்யாமியாகவும்
அம்பாகவும் அமைந்தது.
வி—ப. 766. } குழங்கிறவண்ண.
52. மதிகோள் வீர்த்தது.
வி—ப. 787. } தீவாய்வல்லிணையார். கனிசேர்த்திலங்கு.
தங்கமாமணிமாட. பெற்றூர்பெற்றெழுந்தார்.
53. காமனுக்குத் தந்தை
யானது.
வி—ப. 1047. } காமனன்கற்கி. ஆமையாடியரிபாதி.
54. உலகமுண்டதும்
ஆலிலைத்துயின்றதும். } பாரொழுக்கடலெழு. அம்பாமும்பெருகிலனும்.
வற்றாழுதுக்கொடு. தவாய்கடர். வண்டமரும்மலர்.
பெருக்கும் விண்ணும். விலவொடுவெய்வில்.
சிறியபேர்பின்னையுமாய்.
வென்னத்துன்னோராலிலை. மெய்க்கலத்தவத்தை.
55. கல்கியவதாரம்.
வி—ப. 1105. } வானன்கற்கி. மீனோடாமைகேழல்.

கதைக் குறிப்பு முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி—ஆறு, ஏழு, எட்டாம்பத்துக்களின்
செய்யுள்கரத்தி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அகிலகுறமும்சந்தனமும்	859	ஏழுமாமார் துளைபட	1057
அடித்தலமுந்தாமரையே	1007	ஏற்றினையிமயத்துள்	989
அண்ணல்செய்து	765	ஒளியாவெண்ணெயுண்டான்	837
அத்தாவரியேபென்று	881	ஒற்றைக்குழையும்நாஞ்சிலும்	1101
அம்பரமும்பெருநிலனும்	820	ஒடாவரியாய்	850
அம்புருவவரிநெடுங்கண்	911	ஒடாவரளரியின்	885
அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்	1031	கஞ்சனைக்காய்ந்தாளை	939
அருவிசோர்வேங்கடம்	1019	கடுங்கால்மாரிகல்லே	870
அன்னலகமுன் றிணையும்	826	கட்டேறுநீள்சோலை	852
அன்னமன்னுபைம்பூம்பொழில்	957	கணமருவியிலகவு	1033
ஆங்குவெந்நாகத்து	901	கண்ணோரவெங்குருதி	910
ஆமையாகியரியாகி	1071	கண்டசீர்க்கண்ணபுரத்	1135
ஆயன்மாயமேயன்றி	1054	கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்	996
ஆளும்பணியும்டியேகை	834	கண்ணனூர்கண்ணபுரம்	1021
ஆறும்பிறையுமாவமும்	845	கண்ணூர்கண்ணபுரம்	1122
ஆனைப்புரவித்தேரொடு	812	கண்ணுஞ்சமுன் று	801
இணைமலிமருதினெடு	1079	கதியேலில்லை	880
இலைபார்மலர்ப்பூம்	1073	கயக்கொள்புண்டலை	1055
இனிபெப்பாவம்வந்தெய்தும்	905	கருமாமுதிருருவா	981
உடையாண்பொவிரிநீர்	937	கருமாமுதில்தோய்	1076
உண்ணுதுவெங்குற்றம்	917	கரையெடுத்தாரிசங்கும்	1030
உண்ணும்நாளில்லை	1020	கலங்கமாக்கடல்கடைந்து	1060
உம்பருலகோடு	851	கலங்கமுந்நீர்கடைந்து	810
உரக்களாலியன்ற	899	கல்லார்திள்ளுழ்கச்சி	867
உருக்குறுகறுசெய்	771	கல்லார்திள்ளுழ்கடி	850
உனைந்தவரியும்மாணிடமும்	1093	கல்லாவைம்புலன்கள்	783
உரியார்வெண்ணெயுண்டு	813	கழியாருக்கணசங்கம்	857
உடைதருகஞ்சனெடு	970	களளத்தேன்பொய்	920
உணைராக்கைதன்னை	892	களளம்மனம்விள்ளும்	973
எங்களுக்கருள்செய்கின்ற	987	கறவாமடநாகு	873
எஞ்சாவெந்நாகத்து	1118	கறுத்துக்கஞ்சனை	953
எட்டனைப்பொழுதாசிலும்	902	கற்றூர்பற்றறுக்கும்	1121
எந்தாகைதநாகையப்பால்	889	கணஞ்செய்மாமதிள்	1062
எப்போதும்பொன்மலரிட்டு	891	கனிசேர்நிலங்கு	809
எம்மானுமெம்மணியும்	886	காதல்செய்தினையவர்	772
என்செய்கேனடியேன்	906	கார்கெழு கடல்களும்	770
என்னைம்புலனும்	931	கார்மலிகண்ணபுரத்து	1028
ஏடிவங்குநாமரை	928	கானவெண்குங்குரங்கும்	869
ஏதலர்கைசெய	1081	கிடந்தகம்பிசூடந்தை	864
ஏத்தியுன்செவடி	1131	குடையாவரையால்	868
ஏரார்மலரெல்லாம்	1044	கும்பமிகுமதவேழம்	969

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
குலத்தலையமதவேழம்	962	திருத்தனைத்தினை	992
குலையார்ந்தபழுக்காயும்	861	திருவாழ்மார்பன் தன்னை	941
குழல்சிறவண்ண	766	திருவுக்குந் திருவாகிய	944
குன்றூல்மாரிதடுத்தவனை	938	திருவழுநகனனைபார்	943
குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி	1075	திவாய்வல்லினைபார்	786
கைம்மானமதயானை	1108	துங்கமாமணிமாட	1032
கொங்கார்குழலார்	803	துப்பனைத் துரங்கம்பட	990
கொங்குண்குழலார்	803	துவரிக்கனிவாய்நில	1103
கொம்புமாவழும்வல்லியும்	804	துறந்தேனார்வச்செற்ற	791
கொங்குமலிகருங்குவனை	1037	துறப்பேனல்லேன்	790
கொழுங்கயலாய்	822	துன்றோளித்துகில்	858
கொற்றப்புள்ளொன்றேறி	1010	துன் னுமாமணி முடிமேல்	1004
கோவாயைவரென்மெய்	955	துயாய்கடர்மாமதி	882
கோவானார்மடிய	934	துவாய்புள்ளார்ந்து	849
சாதுலும்பிறத்தலும்	773	தெருவில் திரிசிறு	975
சாந்தேந் துமென்முலையார்	794	தெள்ளார்கடல்வாய்	836
சிங்கமதையுணன்	933	தெள்ளியீர்தேவர்க்கும்	
சிலம்புமுதற்கலன்	963	தேமருவுபொழில்புடை	1039
சிலையிலங்குபொன்னாழி	1000	தேராளும்வாளர்க்கன்	913
சிறியாயோர்பிள்ளையுமாய்	897	தேனார்பூம்புறவில்	789
சினமேலுமடலரியின்	964	தொண்டருமமாரும்	1082
சினவிறச்செங்கன்	894	தொண்டருய்யும்வகை	1065
சீரநர்நெடுமதுகில்	982	தொண்டெல்லாமின்னடி	1026
சீர்தழைத்தகதிர்	860	தொழுநீர்வடிவில்	1095
சுனாகொண்டபலங்கனிகள்	857	தோடுகிண்டலர்பூம்	908
செங்கமலத்திருமகளும்	958	தொயாவின் தயிர்நெய்	952
செம்பொன்மதிள்குழ	925	நந்தன்மதலை	1048
செம்மொழிலாய்நால்வேத	832	நந்தாநெடுநகத்திடை	978
செருநீரேலெல்லவனவன்	1123	நன் னமாபுடைய	846
செருவரைமுன்னாசுறுத்த	1003	நன்னீர்வயல்புடைகுழ	893
செவ்வரத்தவுடை	1009	நாட்டினாயென்னை	1134
சேயோங்குதன்	979	நிலவொடுவெய்யில்	768
சொல்லாய் திருமார்பா	798	நிலையாளாகவென்னை	941
தந்தைகாலில்பெருவிலங்கு	923	நின்றவனையுங்கிடந்த	869
தந்தைகாலில்விலங்குற	1050	நீணிலாமுற்றத்து	1017
தரந்தநீர்பேசிலும்	1024	நீண்டாயைவானவர்கள்	888
தருமானமழமுக்கலை	1112	நீர்மலிகின்றதோர்	1044
தன்னாலேதன்னுருவம்	827	நீலமலர்கள்	1047
தாமத்துளபநீண்முடி	818	நெடிபானே கடியார்கவி	954
தரய்தினைந்தகன்றே	866	நெய்யாராழியும்	947
தாராயதண்டுளப	1006	நெல்லிக்குவனைகண்காட்ட	932
தாரார்மலர்க்கமல	800	பகலுமிரவுந்தானேயாய்	927
தாராளன் தண்ணரங்க	830	பருங்காய்வன்பேய்	814
தாரேன்பிறர்க்கு	875	படியில் குருடிசினை	1085
தின்களகமதின்புடை	862	பண்டேனமாயுலகை	915

செய்யுள்.	புக்கம்.	செய்யுள்.	புக்கம்.
பண்ணினின்பொழியாழ்	904	மலங்குளிலங்கு	1091
பண்ணினைப்பண்ணில்	994	மளிபுகழ்க்கணபுரம்	1086
பந்தனைந்தமெல்விசலாள்	967	மல்லைமுந்நீரதர்பட	1070
பந்தார்மெல்விசல்	946	மழுவிபல்படையுடை	1083
பந்தார்விசலாள்	843	மறந்தேனான்னைமுன்னம்	777
பாணேபஞ்சவன்	949	மறையாரும் பெருவேள்வி	862
பரிதியொடனிமதி	1089	மற்றுமோர் தெய்வமுளது	1127
பவ்வகிருடையாடை	824	மற்றோர் தெய்வமெண்ணேன்	795
பறையும்வினைதொழுது	976	மன்னஞ்சவாயிரந்தோள்	895
பனிபேபாங்குன்றின்	879	மன்னுமதுரை	850
பன்றியாப்மீனையிரியாய்	971	மாணாடுவைபயம்	1133
பாண்டேன் வண்டறையும்	781	மாரிமாக்கடல்	1052
பாடாளையும்முதுமுந்நீர்	1092	மார்க்கில் திருவன்	1045
பாரித்தெழுந்தபடைமன்னர்	924	மாலாய் மனமே	1074
பாடுமுகடலெழு	769	மாலைப்புருந்து	929
பாணாபூரும்பாடந்தீர	818	மாவளாடுமென்னோக்கி	1013
பிறித்தேன்பெற்றமக்கள்	780	மானேய்நோக்கியர்தம்	779
பிறைசேர்துதலார்	809	மானேய்நோக்குநல்லார்	793
புயலுதுவரைமழை	1080	மாண்கொண்ட தேரல்	847
புலமனுமலர்மிசை	1085	மிக்காணை மறையாய்	1115
புன்வாய்பிளந்த	876	மிடையாவந்த வேல்மன்னர்	842
புள்ளாயேனமுமாய்	884	மின்னேரிடையார்	806
பூணாதனலுந்தறுகண்	866	மீதோடிவாளையிது	912
பூமருபொழிலணி	773	மீனோடாமை சேழல்	1105
பூமாண்சேர்கருங்குழ	921	முந்துதாலும் முப்புரி	815
பெடையடர்த்தமடவன்னம்	856	முந்நீரை முன்னாள்	848
பெண்ணாளுள்பேரிள	1129	முரியும் வெண்டுகரை	1058
பெரியாணையமார்	940	முருக்கிலங்குசனி	830
பெருநீரும்விண்ணும்	1126	முலைத்தடந்த நஞ்செண்டு	829
பெரும்புறக்கடலை	983	முழுதிவ்வையகம்	1061
பெற்றாரும்சுற்றமும்	1130	முழுநீலமுமலாரம்பலும்	979
பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்	1119	முனிந்தீந்த வெங்கடத்து	798
பேய்முலைத்தலைநஞ்சு	988	முன்னையிதேய்த்தில	1027
பேராயிரமுடையபேரா	1008	முனிபாய் வந்து	835
பேராணைக்குடந்தை	942	முனையார் சீயமாகி	811
பைல்கணையிருவாய்	825	முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்	960
பைவிரியும்விரியாவில்	916	மெய்க்கலத்தவத்தை	986
பொங்குபுணரிக்கடல்	871	மைபார்வரிநிலம்	981
பொங்கேதுநீள்சோதி	854	மையொண் கருங்கடலும்	796
பொருத்தாவாக்கர்	1067	வஞ்சிமருங்குவிடை	930
பொறுத்தேன்புன்சொல்	775	வடவரை நின்றும்வந்து	1023
பொன்முத்துமணியுதிரும்	860	வடிவாய் மழுவேபடை	1097
பேரதார்தாமரைபாள்	787	வண்டமருஞ் சோலை	1048
மடவெடுத்த செடுத்தாழை	1036	வண்டமரும் மலர்ப்புண்ணை	1037
மண்ணின்மீபாரம்	854	வண்டமரும் வனமாலை	1011

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
வண்டார் பூமாடலர்	1125	விடந்தாணுடையவரவம்	865
வண்டார் பொழில்சூழ்	883	விடையேழன் றடர்த்து	1114
வண்டுணுநறுமலர்	764	விடையேழ்வென்று	814
வந்தநாள்வந்து	898	விண்டமலரெல்லாம்	1043
வந்தாயென்மனத்தே	1117	விண்டான் விண்புக	951
வந்திக்கும்	914	விண்ணவர்தங்கள்	1040
வருந்தாதிருநீ	1072	வியமுடைவிடையினம்	1078
வல்லியிடையாள்பொருட்	1068	விலங்குங்கயலும்	805
வள்ளி கொழுநன் முதலாய	840	வில்லார்விழியில்	839
வற்றமுதுநீரோடு	874	வில்லேர் துதலார்	807
வாமனன்கற்கி	1046	வில்லேர் துதல்வேல்	878
வாயெடுத்தமந்திரத்தால்	1034	வெஞ்சினக்களிற்றை	993
வாராளியினங்கொங்கை	1038	வெள்ளத்துள்ளோர்	926
வார்கொள்மென்முலை	1063	வெள்ளைநீர்வெள்ளத்து	1133
வாவித்தடஞ்சூழ்	871	வெள்ளைப்புரவித்தேநர்	817
வாளொண்கண்ணல்லார்	808	வேதமுதல்வன்	1042
வானவர்தம்துயர்தீர	966	வேறுயானிரந்தேநன்	784
வானார்மதி பொதியும்	977	வேறேகறுவதுண்டு	797
வானோளவும்முது	1088	வையமெல்லாமுடன் வணங்க	1100

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார்திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.